

அக்டோபர்
2014

விலை
₹.25

காக்கைகள்

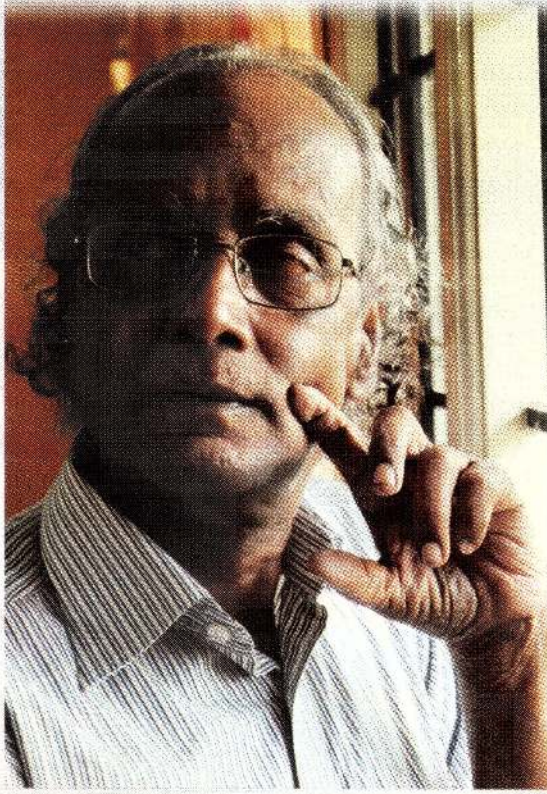
இலக்கிய மாத இதழ்
இறக்கை: 3 • இறகு: 10

சிறுகதையே

வட்டிக்கு எதற்கு மீட்டர்?

இன்குலாப் ■ ஆ. சிவசுப்பிரமணியன் ■ சு. இராமசுப்பிரமணியன் ■ நீல பத்மநாபன் ■ இரா. எட்வின்
■ ஜோடி குருஸ் ■ மருத்துவர் சரவணன் ■ கோசின்ரா ■ அபிமானி ■ அருள் லெசி ■ முகிலன்
■ எஸ். இளங்கோ ■ சபர்ஸ் ■ கிருஷ்ணமூர்த்தி ■ க. பஞ்சாங்கம் ■ கி.பி. அரவிந்தன்

ஈடில்லா கவிஞர் ஈரோடு தமிழன்பன்

அகவை 80இல் அடியெடுத்து
வைக்கும் கவிஞர் ஈரோடு
தமிழன்பன்,
தமிழ்க்கவிஞர்களிடையே
தனித்தன்மை கொண்டவர்.
மரபுக்கவிதை வளமும்,
புதுக்கவிதை நாட்டமும் பெற்றவர்.
புதுப்புதுக் கவிதை வடிவங்களைச்
சோதனை முயற்சியாகத் தந்து
தமக்கெனத் தனித்ததோர்
அடையாளத்தைத் தமிழ்க் கவிதை
உலகில் பெற்றிருப்பவர்.
எழுபதுக்கும் மேலான
படைப்புகளை தமிழலகிற்குத்
தந்திருப்பவர். தமிழ், தமிழர்,
தமிழ்ப்பண்பாடு என, தமிழின
உணர்வை தமது கவித்துவத்
திறனால் உலகெங்கும் எடுத்துச்
சென்றவர்.

‘வணக்கம் வள்ளுவ’ என்ற நூலுக்காக, 2004இல் சாகித்திய அகாடெமி பரிசினைப் பெற்றவர். தமிழக அரசின் பாரதிதாசன் விருது (1991), கலைமாமணி விருது (1999), எனப் பல விருதுகளைப் பெற்ற சிறப்புக்குரியவர். சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் வாழும் கவிஞர் ஒருவருக்கு இருநாள் கருத்தரங்கு நிகழ்த்தியது (2003) இவருக்கு மட்டுமே என்பது குறிப்பிடத்தகுந்தது.

தமிழன்பன் கவிதைகள், தோணி வருகிறது, அந்த நந்தனை எரிச்ச நெருப்பின் மிச்சம், சூரியப் பிறைகள், உன் வீட்டிற்கு நான் வந்திருந்தேன் வால்ட் விடமன், இரவுப் பாடகன், கதை முடியவில்லை, ஐப்பானிய கைகூ 100, பாரதிதாசனோடு பத்து ஆண்டுகள், கதைவத் தட்டிய பழைய காதலி, கனாக்காணும் வினாக்கள், வார்த்தைகள் கேட்ட வரம், கனவின் சில பக்கங்கள், தத்துவித்துவம் முதலியன இவரது படைப்புகளில் குறிக்கத்தகுந்தன.

இவருடைய படைப்புகள் குறித்துத் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் ‘திறனாய்வு நூல்கள்’ வெளிவந்திருப்பது கவிஞரின் கவித்திறனைப் புலப்படுத்தும் ஆவணங்கள். சொல் நேர்த்தி, முரண் அழகு, உருவக நலம், உவமைத் திறன், அங்கதச் சுவை, ஆற்றொழுக்கான நடை ஆகியவை இவரது கவிதைக் கட்டுமானத்தின் சிறப்புகள்.

- விழிகள் நடராசன்

திருவள்ளூர்வராண்டு 2045
புரட்டாசி - ஐப்பசி
அக்டோபர் 2014

வெளியிடுபவர்
ஆசிரியர்
வி. முத்தையா

ஆசிரியர் குழு
இரா. எட்வின்
நெற்கோ
சித்தன்

நெறியாளர்கள்
கி.பி. அரவிந்தன்
ஓவியர் வீர. சந்தானம்
டிராட்ஸ்கி மருது

புலம்பெயர் நாடுகளுக்கான தொடர்புக்கு :

கனடா :
வி. மகேந்திரன்
V. Mahenthiran
Mahenthiran_v@hotmail.com

ஐரோப்பா :
க. முகுந்தன்
K. Mukunthan
kmukunthan@gmail.com

காக்கையில் வெளியாகும்
கதை, கவிதை மற்றும்
கட்டுரைகளின் கருத்துகள்,
கட்டுரையாளர்களின் கருத்தாகும்.
காக்கையின் கருத்தாகாது.

வேண்டாம் இந்த விபரீத விளையாட்டு

இந்தியாவின் சிறப்பைப் பற்றி ஒருவரியில் சொல்லுங்கள்? என்று யாராவது கேட்டால் 'வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காணும் உன்னதம் இந்தியா' என்றுதான் ஒவ்வொருவரிடமிருந்தும் உரத்துப் பதில் வரும்.

காரணம், இந்தியா பல மொழிகளைப் பேசும் நாடு; பல தேசிய இனங்களைக் கொண்ட நாடு; பல்வேறுபட்ட பண்பாட்டை, கலாசாரத்தைக் கொண்ட நாடு. பல நூறு சாதிய அடுக்குகளைக் கொண்ட நாடு. இந்து, புத்தம், சமணம், சீக்கியம், இசுலாம், கிறிஸ்து எனப் பல மதங்களைக் கொண்ட நாடு. இவ்வளவு மேடு பள்ளங்கள், குண்டு, குழிகள் இருந்தபோதும் நதிகளின் சங்கமம் கடலில் என்பது மாதிரி மனிதத்தின் சங்கமம் இந்தியா என்றுகூட நெஞ்சுயர்த்திச் சொல்லலாம்.

இப்படி நாம் பெருமைப்பட்டுக்கொள்ளவும் பெருமைப் படுத்திக்கொள்ளவும் எவ்வளவோ அடையாளங்கள் இருக்கையில் மோடி அரசாங்கம் ஏன் மொழிப் பிரச்சனையைக் கையிலெடுத்தது என்பது புரியாத புதிராக இருக்கிறது. அதிலும் பேச்சரவம் அற்றுப்போன, எழுத்துருவம் அருகிப்போன, மூச்சரவம் அடங்கிபோன ஒரு மொழியை சீவி, சிங்காரித்து, பூச்சூட்டி, பொட்டு வைத்து அழகு பார்க்க ஆசைப்படுவது அவரவர் ஆசை அல்லது விருப்பம் என்றுகூட விட்டுவிடலாம்; சகித்துக்கொள்ளலாம்.

ஆனால், அதைச் சப்பரத்தில் வைத்து, 'அந்த நாலுபேரை' தோள்கொடுக்கச் சொல்லி தூக்கிக்கொண்டு வீதிவீதியாய் உலாவரச் செய்யத் துடிப்பதும் சப்பரத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் 'அதை', 'அழகு' காட்டச் செய்து குதூகலிப்பதும் கும்மாளமிடுவதும் சகிப்புத்தன்மை உள்ளவர்களாகூட சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை என்பதைச் சொல்லித் தொலைக்கத்தான் வேண்டியிருக்கிறது.

'தமிழைப் பழித்தோரை தாய்தடுத்தாலும் விடேன்' என்பது மாதிரி சம்பரிவாரத்தைச் சேர்ந்த பாஜக எம்பி தருண் விஜய் என்பவர், வட இந்தியா முழுவதும் மேடை கிடைக்கும் இடத்திலெல்லாம் முழங்குகிறார். ஏக காலத்தில், சமஸ்கிருதம்தான் உலகின் மூத்தமொழி; தாய்மொழி என்றும் இந்திதான் இந்தியாவின் பொதுமொழி, ஆட்சிமொழி என்றும் நாட்டின் முதல்குடிமகனில் தொடங்கி தலைமை அமைச்சர் முதல் கடமை அமைச்சர் வரை அச்ச ஊடகங்களிலிருந்து காட்சி ஊடகம் வரை எல்லா ஊடக வெளிச்சங்களிலும் முன்தள்ளிக் கொண்டு வந்து தோள்தட்டிக் குதியாட்டம் போடுகிறார்கள்.

இவர்களின் அரசியல் தொலைநோக்கில் அவதானிப்பவர்களால் புரிந்துகொள்ளக்கூடியதாகவே இருக்கிறது.

வேண்டாம் இந்த விபரீத விளையாட்டு.

அவரவர் உயிர்வாழ்க்கைக்கு அவரவர் மூச்சுக்காற்றுதான் உதவுமே தவிர செயற்கை சுவாசமும் சிலிண்டர் காற்றும் எவ்வளவு நாளைக்கு உதவும்!

காக்கைக் சிறகினிலே

ஒவ்வொரு மாதமும் 1ஆம் தேதி உங்கள் கைகளில்

ஒவ்வொரு மாதமும் 29 அல்லது 30 ஆம் தேதியில் 'காக்கைக் சிறகினிலே' அஞ்சல் செய்யப்படுகிறது. 5ஆம் தேதிக்குள் இதழ்க்கிடைக்கப்பெறாதவர்கள் தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய செல்பேசி எண்: 98414 57503.

உறுப்பினர் கட்டணம்

தனி இதழ் விலை	ரூ. 25
ஆண்டுக் கட்டணம்	ரூ. 275
இரண்டு ஆண்டு	ரூ. 500
ஐந்தாண்டுக் கட்டணம்	ரூ. 1250
மாணவர் சந்தா	ரூ. 200

(மாணவர்கள். கல்வி நிறுவனத் தலைவர் அல்லது துறைத் தலைவர் சான்றிதழோடு விண்ணப்பிக்க வேண்டும்)

வெளிநாட்டு உறுப்பினர் கட்டணம்

ஆண்டுக் கட்டணம் (வெளிநாடு) \$ 30

காசோலைகள், வங்கி வரைவோலைகள். அனைத்தும் KAAKKAI, (A/c No. 60111010005660, SYNDICATE BANK, Triplicane, Chennai - 5. IFSC: Synb0006011) என்ற பெயருக்கு சென்னையில் மாற்றத்தக்கதாக அனுப்ப வேண்டும். பணவிடை (மணியாடர்) மூலமும் சந்தா செலுத்தலாம்.

தொடர்பு முகவரி :

காக்கை

288, டாக்டர் நடேசன் சாலை, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-600005.

செல்பேசி: 98414 57503

தொலைபேசி: 044-2847 1890

மின்னஞ்சல் : kaakkairakinile@gmail.com
<https://www.facebook.com/kakkai.cirakinile>

இதழ் வரவமைப்பு:

கீழ்வேளூர் பா. ராமநாதன்

சிறகுக்குள்ளே...

9

4 **ராமநாதன் சாலை** / **சுயிர்வழி**

ராமநாதன் ஐ.ஏ.எஸ். உண்டாவும் உள்விலகும்

அறிவுரை அளவான ஐ.ஏ.எஸ். ராமநாதன், 'சுயிர்வழி' என்ற இதழை தொடங்கியுள்ளார். இதில், சமூக நன்மைக்காக உள்விலகும் மாதிரி உணர்வுகளை பற்றி எழுதி வருகிறார். இது, சமூக நன்மைக்காக உள்விலகும் மாதிரி உணர்வுகளை பற்றி எழுதி வருகிறது. இது, சமூக நன்மைக்காக உள்விலகும் மாதிரி உணர்வுகளை பற்றி எழுதி வருகிறது.

4 **மாணவர் சந்தா** / **சுயிர்வழி**

ம.ப.ஐயக்குள் தீவிரவினாவிப்பது அரசவ உணவா? அரசவ உணவா?

இது, அரசவ உணவா பற்றி எழுதி வருகிறது. இது, அரசவ உணவா பற்றி எழுதி வருகிறது. இது, அரசவ உணவா பற்றி எழுதி வருகிறது.

36

4 **மாணவர் சந்தா** / **சுயிர்வழி**

மாணவர் சந்தா

இது, மாணவர் சந்தா பற்றி எழுதி வருகிறது. இது, மாணவர் சந்தா பற்றி எழுதி வருகிறது. இது, மாணவர் சந்தா பற்றி எழுதி வருகிறது.

47

காக்கைக் சிறகினிலே அக்டோபர் 2014

வட்டிக்கு எதற்கு மீட்டர்?

“இடம்விட்ட மீனைப் போலும்
எரிதணல் மெழுகுபோலும்
படமெடுத்தாடுகின்ற
பாம்பின் வாய்த்தேரை போலும்
தடங்கொண்ட ராமபாணம்
செருக்களத்துற்றபோது
கடன்பட்டார் நெஞ்சம்போல
கலங்கினான் இலங்கை வேந்தன்”

என்கிறார் அருணாசலக் கவிராயர்.

ராமர் விட்ட அம்பு குறிபிசகாமல்
ராவணனை அடைகிறது. சாக வீழ்கிறான்
ராவணன். மரணத்திற்கும் அவனுக்கும்
நிமிடங்களே மிச்சமிருந்த தருணத்தில்
அவனது வலியை, ரணத்தை, கவலையைக்
குறித்துச் சொல்லும்போது கவிராயர்
இப்படிக்கூறுகிறார்.

நீர் விட்டகன்ற மீனைப் போலவும்,
தணலில் விழுந்த மெழுகு போலவும்
பாம்பின் வாயில் சிக்கிக் கொண்ட
தேரையைப் போலவும் என்று சொன்னாலே
போதும் அனைத்தையும் இழந்த
நிலையிலான அவனது மனநிலையைப் புரிந்து
கொள்ள. இதையெல்லாம்விட வலிமிருந்த
கவலையோடு இருந்தான் என்பதைச்
சொல்வதற்காகத்தான் “கடன்பட்டார்
நெஞ்சம்போல் கலங்கினான் இலங்கை
வேந்தன்” என்று சொல்கிறார்.

ஆக, வேறு எதைவிடவும் பெருங்
கொடுமான கலக்கம் என்பது சாகும்
தருவாயில் ஒருவனுக்கு தன் கடன் குறித்த
நினைவு கொண்டுவரும் கலக்கம்தான்
என்று உணர முடிகிறது. எனவேதான்

ராவணன் தனது மரண நொடிகளில் அனுபவித்த வேதனையின் அழுத்தத்தைச் சொல்லவரும்போது கடன்பட்ட ஒருவன் படும் வேதனையை ஒத்திருந்தது அவனுடைய வேதனை என்று கூறுகிறார்.

சாக்ரடீஸ் தனது மரணத் தருவாயில் தான் தனது பக்கத்து வீட்டுக்காரரிடமிருந்து கடனாகப் பெற்றிருந்த ஒரு கோழியைப் பற்றிய கவலையோடு இருந்ததாகவும், அருகிலிருந்த தனது நெருங்கிய நண்பர் ஒருவரிடம் பக்கத்து வீட்டில் தன் சார்பில் ஒரு கோழியைக் கொடுத்துவிடுமாறு கேட்டுக்கொண்டதாகவும் எங்கோ படித்திருக்கிறேன்.

கடன் என்பது ஒரு மனிதனை உயிரோடும் இருக்க விடாது, சாகவும் விடாது. மொத்தத்தில் ஒரு மனிதனை உயிரோடே உயிர்ற்றவனாய் முடக்கிப் போடும்.

சென்ற ஆண்டின் இறுதியில் கடன் ஒரு வல்லரசையே சில வாரம் முடக்கிப் போட்டது. அமெரிக்காவின் கஜானா அந்தக் காலக்கட்டத்தில் சுத்தமாய் காலியானது. அந்தக் காலக்கட்டத்தில் அரசு ஊழியர்களுக்கு ஊதியம் கொடுக்கக்கூட காசில்லாத ஒரு பரிதாப நிலையினை அது அடைந்திருந்தது. இது ஒன்றும் அமெரிக்காவிற்கு புதிதல்ல. ஒவ்வொரு வருடமும் இது போன்றுதான் நிகழும். ஆனால், உடனே கடன் வாங்கி பிரச்சினையை சரி செய்துகொள்ளும். சென்ற ஆண்டு அப்படி கடன் வாங்குவதற்கு ஒபாமாவிற்கு சில நிபந்தனைகளைப்

போட்டது. அவர் முறுக்க, எதிர்க் கட்சிகள் இன்னும் முறுக்க, தேவையில்லாத துறைகளை இழுத்து மூடுவது என்ற முடிவினை எடுப்பதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை ஒபாமாவிற்கு. பிறகு ஒரு கட்டத்தில் அரசு எந்திரம் இந்த வகையில் முடங்குவது என்பது தங்களுக்கும் பாதகமான சூழலையே கொண்டுவந்து சேர்க்கும் என்பதை அமெரிக்காவின் எதிர்க்கட்சி உணரத் தலைபட்டது.

மக்கள், இருவர்மீதும் சம அளவு கோபத்தில் இருப்பதை இருவருமே உணர ஆரம்பித்தார்கள். ஏதோ ஒரு வகையில் தங்களுக்குள் சமரசத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள். அமெரிக்கா கடன் வாங்கியது. உலகப் பொருளாதாரம் தேக்க நிலையிலிருந்து ஒரு வழியாக மீண்டது.

ஆக, கடன் என்பது தேசங்களையும் ஆட்டிவைக்கிற ஒரு ஆகப் பெரிய சக்தி. இயங்கப் பணமற்று அல்லது தொழில் நடத்தப் பணமற்று முடங்கிக் கிடக்கிற தனி மனிதனை கடன் எப்படி தொழில் நடத்த உதவுகிறதோ அதே மாதிரி இயங்கப் பணமற்று முடங்கிக் கிடக்கிற நாடுகளையும் கடன்தான் மீட்டெடுத்து இயங்க வைக்கிறது.

நமது கேள்வியெல்லாம் அமெரிக்காவிற்கு கடன் கொடுக்கும்போது கையிலெடுக்கும் அதே அளவுகோலைத்தான் மற்ற நாடுகளுக்கு கடன் கொடுக்கும்போதும் உலக வங்கி கையிலெடுக்கிறதா?

கொஞ்சமும் யோசிக்காமல் சொல்லலாம் இல்லையென்று. இன்னும் சொல்லப்

இயங்கப் பணமற்று அல்லது தொழில் நடத்தப் பணமற்று முடங்கிக் கிடக்கிற தனி மனிதனை கடன் எப்படி தொழில் நடத்த உதவுகிறதோ அதே மாதிரி இயங்கப் பணமற்று முடங்கிக் கிடக்கிற நாடுகளையும் கடன்தான் மீட்டெடுத்து இயங்க வைக்கிறது.

போனால் அமெரிக்கா திணிக்கும் நிர்ப்பந்தங்களை ஏற்கவேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தத்தின் அடிப்படையிலேயே மற்ற நாடுகளுக்கு கடனை வழங்க முன்வருகிறது உலக வங்கி.

இதே மாதிரிதான் ஏறக்குறைய எல்லா நாடுகளிலும் வங்கிகள் இயங்குகின்றன. விலக்குகள் உள்ளனவா என்று தெரியவில்லை. இருக்கலாம், இருந்தாலும் விலக்குகள் உலக இயல்பை தீர்மானிக்கப் போவதில்லை.

டாட்டாவிற்கு ஒரு அளவுகோலும், உழைப்பவனுக்கு ஒரு அளவுகோலும் என்பதுதான் பெரும்பான்மை இந்திய வங்கிகளின் வாடிக்கையாக உள்ளது.

பொதுவாக ஒரு லட்சம் ரூபாய்க்கான சொத்தினை பிணையமாகப் பதிவு செய்து கொடுத்தால் அப்படிக்கொடுப்பவருக்கு 75,000 ரூபாய் வரை கடன் கொடுக்கலாம் என்பதுதான் வங்கிகள் பின்பற்ற வேண்டிய ஒரு பொது விதி.

ஒரு சாதாரணக் குடிமகன் ஒரு லட்சம் ரூபாய்க்கான சொத்திற்கான ஆவணங்களோடு வங்கியை அணுகினால் போதுமான அளவு இழுத்தடித்தபின் எப்படித் திருப்பிச் செலுத்த இயலும் என்பதற்கான விவரங்களோடு வரச் சொல்லுவார்கள். கிராம நிர்வாக அதிகாரி, வருவாய் அதிகாரி, வட்டாட்சியர் என அலையோ அலை என்று அலைந்து, கடன் வாங்கி அழுது கேட்ட ஆவணங்களோடு போனால் இன்னொன்று கேட்பார்கள். இப்படியே அவர்கள் திருப்திபடும் வரைக்கும் இழுத்தடித்தபின் போகட்டும் என்று 50,000 ரூபாயை அனுமதிப்பார்கள்.

இதுவே டாடா கேட்பதாக இருக்கிறார் என்று தெரிந்தாலே போதும். அவர் வங்கிக்கு வரத் தேவையில்லை. வங்கியே அவரது இருப்பிடத்திற்குப் போகும். அவரது வீடு தேடியே அதிகாரிகள் வருவார்கள். அனைத்தும் சரிக்கட்டப் படும். இரண்டு லட்சம் ரூபாய் பொறுமானமுள்ள சொத்துப் பிணையின் பேரில் பத்து லட்சம் ரூபாய் வழங்குமளவிற்கு வங்கியின் பெருந்தன்மை நீளும்.

ஆக, பணம் உள்ளவனுக்கே கடனைத் தருகிறார்கள் வங்கிக்காரர்கள். கேட்டால்,

பணம் உள்ளவரிடம் கடன் கொடுத்தால் கடன் ஒழுங்காகத் திரும்பிவிடும். வேலைக்கு எந்த பாதிப்பும் வராமல் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்கிறார்கள். நடுத்தர மற்றும் பெரு முதலாளிகள் வாங்கிய கடனை ஒழுங்காகக் கட்டுகிறார்களா என்றால் நிச்சயமாக இல்லை.

வராக்கடன் பட்டியலில் உள்ளோரின் பெயர்ப் பட்டியலை நீங்கள் வெளியிடுகிறீர்களா அல்லது நாங்கள் வெளியிடவா? என்று பொதுத் துறை, வங்கி ஊழியர்களின் சங்கங்கள் எத்தனையோ முறை கேட்டும் போராடியும் எந்தப் பலனும் இதுவரை ஏற்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இதில் விநோதம் என்னவென்றால் கல்விக் கடன் பெற்ற மாணவர்கள் படிப்பை முடித்த அடுத்த மாதமே வட்டியைக் கட்டவில்லை என்பதற்காக வங்கியை ஏமாற்றியவர்கள் போல தட்டிகளை வைத்ததுண்டு. ஆனால், பல கோடிகளை திருப்பாமல் இருக்கும் பெரு முதலாளிகளை இவர்கள் கண்டு கொள்வதேயில்லை.

இவை எல்லாக்கூட பரவாயில்லை. பிணையாகக் கொடுப்பதற்கு ஏதுமற்ற தள்ளுவண்டி வியாபாரிகளும், தட்டுக்கூடை பழ வியாபாரிகளும், நடைபாதை வியாபாரிகளும், சமயபுரம் போன்ற கோவில்கள் உள்ள ஊர்களில் ஒரு சிறிய கூடைத்தட்டை கழுத்தில் மாட்டிக்கொண்டு உப்பு மற்றும் கண்ணடக்கம் போன்றவற்றை விற்கும், பெரும்பாலும் அன்றாடங்காய்ச்சிகளான வியாபாரிகளின் நிலையை என்னவென்று சொல்வது?

அவர்களை வங்கிகள் மனிதர்களாகவே மதிப்பது இல்லை. எனவே அவர்கள் வட்டிக்கு விடும் தனியார்களை அணுக வேண்டியவர்களாக உள்ளனர். ஒரு காலக்கட்டம் வரைக்கும் இரண்டு வட்டி, மூன்று வட்டிக்குத் தந்து கொண்டிருந்தார்கள். அதில் வட்டி மட்டுமே பெரும்பாலும் திரும்புவதற்கான சாத்தியங்களே தென்பட்டன.

எனவே வட்டிக்கு விடுபவர்கள் கொடுக்கல் வாங்கலுக்கான நடைமுறையை மாற்றினர். தின வசூலுக்கு மாறினர். அதாவது 8,750 ரூபாயைத் தருவார்கள்.

தினமும் 100 ரூபாய் வீதம் நூறு நாட்களில் பத்தாயிரம் ரூபாயைத் திரும்பக் கட்ட வேண்டும். ஒன்றிரண்டு நாட்கள் தவறுகிற பட்சத்தில் அபராதம் தீட்டியவர்கள் ஏராளம். இது நல்ல வருவாயைத் தரவே இன்னும் ஆசைப்படத் தொடங்கினார்கள். வடிவத்தை மாற்றினார்கள். கந்து வட்டி பிறப்பெடுத்தது. பைனான்ஸ்காரர்கள் கந்துக்காரர்கள் ஆனார்கள்.

இப்போது காலையில் 900 ரூபாய் தருவார்கள். தட்டுக்கூடை வியாபாரி அதை எடுத்துக்கொண்டு போய் மார்க்கட்டில் பழங்களோ வேறு எதுவோ வாங்கி வந்து, நாள் பூராவும் வெய்யிலென்றும் பாராமல் மழை என்றும் பாராமல் விற்று மாலையில் 1000 ரூபாயாகத் தர வேண்டும். ஒருக்கட்டம் வரைக்கும் தான் இதில் இவர்கள் திருப்திப்பட்டார்கள். பிறகு அடுத்தக் கட்டத்திற்கு நகர்ந்தார்கள். காலையில் 750 ரூபாய் தருவார்கள். மாலையில் 1000 ரூபாயாகத் தரவேண்டும். இது மீட்டர் வட்டி என்றழைக்கப்பட்டது. பிறகு இது கிலோமீட்டர் வட்டி என்று நகர்ந்தது. இப்போது காலையில் 500 ரூபாய் தருவார்கள். மாலையில் 1000 ரூபாய் தர வேண்டும்.

இருபது ஆண்டுகள் வரை வட்டி வேண்டாம், அதன் பிறகு நூறு ரூபாய்க்கு இருபது பைசா வட்டி என்கிற அளவில் வங்கிக் கடன் கிடைக்கிற இதே தேசத்தில்தான் ஒரு தட்டுக்கூடை வியாபாரி காலையில் 1000 ரூபாய் வாங்கி, பொருளாக்கி, விற்று மாலைக்குள் மீட்டர் கந்துக்காரருக்கு 2000 ரூபாயை அழுது,

மிச்சத்தில் குடும்பத்தின் வயிறுகளைக் கழுவ வேண்டியிருக்கிறது.

இவற்றை சாத்தியப் படுத்த வேண்டுமெனில் இவர் தனது வாடிக்கையாளர்களிடம் வழிப்பறிக் கொள்ளைக்காரனைப்போல நடந்துகொள்ள வேண்டும். 10 ரூபாய் பெறுமானமுள்ள பொருளை 30 ரூபாய்க்கு விற்றால்தான் இது ஓரளவிற்கு சாத்தியம். சொந்தப் பணத்தில் இவர் செய்யும் வியாபாரத்தைச் செய்கிற ஒருவர் 12 ரூபாய்க்கு அதை விற்க முடியும். எனில், இவரது வியாபாரம் படுத்துவிடும்தானே. அப்படிப் படுத்துவிடுகிற பட்சத்தில் இவரால் வாங்கிய கடனை அடைக்க முடியாது.

இனிதான் அவருக்கு கந்து வட்டியின் கொடுமை புரிய வரும். உச்சமாக குடும்பத்தோடு தற்கொலைகள் என்பதுவரை அது இன்றளவும் நீண்டு கொண்டதானிருக்கிறது. நான்கு வயிறுகளைக் கழுவுவதற்கு திருடாமல், பிச்சை எடுக்காமல், சம்பாதிக்க நினைக்கும் ஒருவர் கந்து வட்டியில் விழும்போது அதன் விலை நான்கு உயிர்கள் என்றாகிறது.

இதே மீட்டர் வட்டி திரைப்படத் துறையிலும் மூக்கை நீட்டியது. ஒரு மிகப் பெரிய நடிகரின் அண்ணன் மாப்பிள்ளையும், மிகப் பிரபலமான நடிகையின் கணவரும் மிக மிகப் பிரபலமான இயக்குனருமான ஒருவரின் அண்ணனான மிகப் பெரியத் தயாரிப்பாளர் தற்கொலை செய்துகொண்டதுகூட இந்தக் கந்துவட்டிக் கொடுமையினால்தான் என்ற ஒரு கருத்தும் பரவலாக உண்டு.

காலையில் 750 ரூபாய் தருவார்கள். மாலையில் 1000 ரூபாயாகத் தரவேண்டும். இது மீட்டர் வட்டி என்றழைக்கப்பட்டது. பிறகு இது கிலோமீட்டர் வட்டி என்று நகர்ந்தது. இப்போது காலையில் 500 ரூபாய் தருவார்கள். மாலையில் 1000 ரூபாய் தர வேண்டும்.

இறுதியாய் நாம் இரண்டு விஷயங்களைப் பரிசீலிக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது.

1. கந்து வட்டித் தடுப்புச் சட்டம்

தமிழக அரசு 2003ஆம் ஆண்டு கந்து வட்டித் தடுப்புச் சட்டம் என்று ஒரு சட்டத்தை கொண்டுவந்தது. இந்தச் சட்டத்தை ஒழுங்காக நடைமுறைப் படுத்தினாலே போதும். கந்து வட்டி அட்டீழியங்கள் முற்றிலுமாக மறைந்து போகும். ஆனால் நடைமுறையில் அது கனவாகவே உள்ளது.

23.09.2013 அன்றைய 'தி இந்து' நாளிதழில் "கந்து வட்டி கும்பல் பிடியில் திணறும் திருப்பூர்" என்ற தலைப்பில் ஒரு செய்தியை வெளியிட்டிருந்தது. சிறு வியாபாரிகளும் உழைக்கும் மக்களும் கந்துவட்டிக் கும்பலிடம் சிக்கிக்கொண்டு படும் பாட்டினை அது வெளியிட்டிருந்தது. அதைப் படித்த உயர் நீதிமன்ற நீதிபதி மாண்பமை கிருபாகரன் அவர்கள், உயர் நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதி அவர்களுக்கு ஒரு விண்ணப்ப மனுவினைத் தருகிறார். அதில், அந்தச் செய்தியையே பொதுநல வழக்காகக் கருதி நீதிமன்றம் தாமாகவே முன்வந்து வழக்காக ஏற்க வேண்டும் என்று கோரியிருந்தார். இதனை உயர் நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதி அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டார். உயர் நீதிமன்ற உதவிப் பதிவாளர் ரிட் மனு ஒன்றினைத் தாக்கல் செய்தார்.

இந்த வழக்கு நீதிபதிகள் மாண்பமை கவுல் மற்றும் மாண்பமை சத்திய நாராயணா அவர்கள் முன்னிலையில் வருகிறது. இறுதியாக கீழ்க் கண்டவாறு தீர்ப்பு வருகிறது.

"கந்து வட்டித் தடுப்புச் சட்டம் பற்றி மக்கள் மத்தியில் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதற்காக ஊடகங்கள் மூலம் விரிவான பிரச்சாரம் செய்யும்படி அரசுக்கு உத்தரவிட்டனர். "கந்து வட்டித் தடுப்புச் சட்டம் பற்றி தரப்படும் புகார்களை ஆராய்ந்து மக்களுக்கு உதவி செய்யவும், இந்த விவகாரத்தில் கந்து வட்டி வசூலிப்போர் போலீஸ் கூட்டை தடுக்கவும் மாவட்ட, வட்டார அளவில் கமிட்டிகளை ஏற்படுத்துவது பற்றி அரசு ஆராய வேண்டும். இந்த நடவடிக்கைகளுக்கு

தொண்டு நிறுவனங்களின் உதவிகளைப் பெறலாம்.

மேலும், கந்து வட்டி வசூலிப்பவர்களைக் குண்டர் தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் சிறையில் அடைப்பதற்கான சாத்தியம் பற்றியும் அரசு பரிசீலிக்க வேண்டும். கந்து வட்டி புகார்கள் தொடர்பான புலன் விசாரணையை மாவட்ட காவல் கண்காணிப்பாளர்கள், காவல் ஆணையர்கள் கண்காணிக்க வேண்டும். கந்து வட்டித் தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் பதிவு செய்யப்பட்ட வழக்குகளில் தண்டனை பெற்றோர் பற்றிய விவரங்களைக் கொண்ட அறிக்கையை அவ்வப்போது நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்ய வேண்டும்" என்று அரசுக்கு உத்தரவிட்டுள்ள நீதிபதிகள், வழக்கை முடித்து வைத்தனர்.

மேலும், "இந்த உத்தரவு நிறைவேற்றப்பட்டது தொடர்பான அறிக்கையை நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்ய வேண்டும்"

இதை ஒழுங்காகச் செய்தாலே போதும், கந்து வட்டிக் கொடுமைகள் ஓரளவிற்கு முற்றாய் நீங்கும். ஆனால் இது போதுமா? கந்து வட்டிக் கொடுமை ஒழிந்தால் போதுமா? இதுவும் இல்லாமல் எப்படி இத்தகைய விளிம்பு நிலை மக்கள் பிழைப்பார்கள். இப்போது நாம் இதற்கான மாற்று ஏற்பாடுகளைத் திட்டமிட வேண்டும்.

2. வங்கித் தினக்கடன்

இப்படி ஏதுமற்ற தெரு வியாபாரிகள் ஊருக்கு நூறு பேர்தான் இருப்பார்கள். இவர்களது மொத்தத் தேவை நூறு கோடிகூட கிடையாது. ஆளுக்கு பத்தாயிரம் கிடைத்தால் போதும். ஆக மொத்தம் ஒரு ஊருக்கு பத்து லட்சம். எந்த நிபந்தனையும் இன்றி இவர்களுக்கு அது தங்கள் கடமை என்று உணராவிட்டாலும் கருணையோடேனும் செய்தால் போதும். இந்தக் கடனை தினசரியும் வசூலித்துக் கொள்ளலாம். அதற்கொரு ஆளைப் போட்டுக்கொள்வதென்பது வங்கி நடைமுறையில் சாத்தியமே.

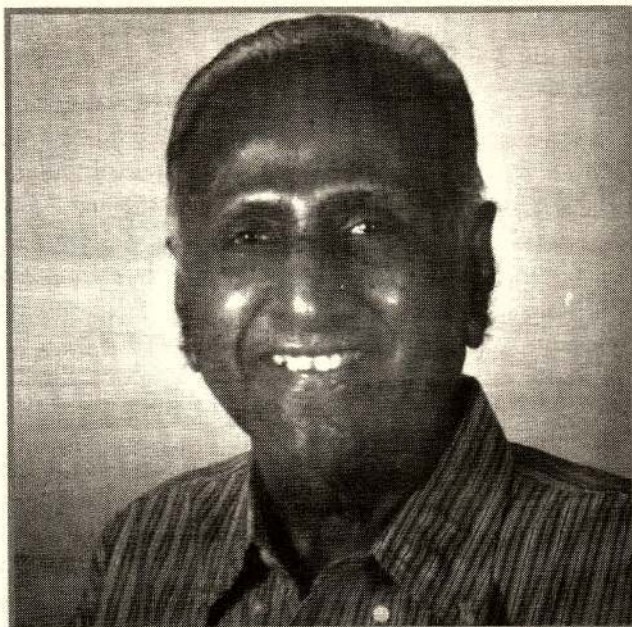
ஆட்டோவிற்கு மீட்டர் அவசியம். வட்டிக்கு எதற்கு மீட்டர்?

உள்வழி கடந்தோன்

எங்கள் ஊரில்
யாவருக்கும் நலமே பெய்த
அன்பே பொக்கிஷமான
படுக்கைவிட்டெழா
வயோதிகராம் தாத்தாவின்
வயதென்னவென்று
யாருக்கும் தெரியாது
நாளொன்று புலர்ந்ததும்
கோடிகோடி சொத்தின் அதிபதி
அவரென்று செய்தி பரந்தது காட்டுத்தீயாய்
அந்நேரம்வரை தாத்தாவை
நினக்க நேரமில்லா உள்ளூர் வாசிகள்
வெளியூர் வாசிகள் உற்றவர் பகைவர்
வந்தவர் போனவர்
யாவரும் ஒடோடி வந்தனர்
“சொத்தெங்கே சொத்தெங்கே”
“கண்டவர் எங்கே”
“கொண்டவர் எங்கே”
“கப்பலில் திருட்டா”
“வெறும் கள்வனா அசல் திருடனேதானோ”
“கணக்கெங்கே”
“உனக்கில்லை உடமை எனக்குத்தான்”
“ஊருக்கு சொந்தம், பொதுசொத்தன்றோ”
“தாத்தாவின் சொந்த ஊர்
எங்குளூர் எனவே எங்களுக்குத்தான்”
தீராத வாதங்கள் விவாதங்கள்
பட்டிமன்றங்கள் வழக்காடு மேடைகள்
நீதிமன்ற வழக்குகள்
பரஸ்பரம் கையாடாதிருக்க
இருபத்தினாலு மணிநேரமும்
பாதுகாப்புக் கவசங்கள்
ரகசியமாய்
எலக்ட்ரோனிக் காமறாக்கள்
வீடியோ படபிடிப்புகள்
ஆள் அரவம்
சந்தடி சலசலப்பு வல்லடி வழக்குகள்
ஓய்ந்த நேரமில்லை
இமை மூட இயலாது
சயனம் துறந்து
உள்வழி கடந்தார் தாத்தா.

* கடவுள் = உள்வழிகடந்தோன் 2011

ராமநாதன் ஐ.ஏ.எஸ்.

உண்டாலம்ம சுவ்வுலகம்

அரம்போல் கூர்மையான அறிவுடைய வராக இருந்தாலும் “மரம் போல்வர் மக்கட்பண் பிலாதவர்” என்கிறார் திருவள்ளுவர். இந்திய ஆட்சிப் பணி (ஐ.ஏ.எஸ்.) என்பது, மக்களுக்காக அரசு தீட்டும் திட்டங்களை சிந்தாமல், சிதறாமல் மக்களிடம் கொண்டு சேர்க்கும் அறப்பணி ஆகும்.

ஆனால், அப்பணியை விரும்பி ஏற்றுக் கொள்பவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள், மக்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமை மறந்து, சுயநலம் கொண்டு, பெரும் பொருள் ஈட்டும் நோக்கில், மோசமான அரசியல்வாதிகளிடமிருந்து பிரித்தறிய முடியாதவர்களாக மாறிவிட்ட அவலத்தை நாம் பார்த்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறோம். இப்படிப் பட்டவர்களிடமிருந்து, முற்றிலும்

மாறுபட்டு, விருப்ப ஓய்வு பெற்று ஏழை மாணவர்களுக்கு கல்வி கொடுத்து, சமூகப் பணியாற்றுவதன்மூலம், ஒருசிறந்த மனிதராக அடையாளம் காணப்படுகிறார், ராமநாதன் ஐ.ஏ.எஸ்., அவர்கள்.

கன்னியாகுமரி மாவட்டம், அழகிய பாண்டியபுரம் என்கிற ஊரில் பிறந்தவர். பெயருக்கேற்றார்போல் மலையும், வயல்களும், தோப்புகளும் சூழ்ந்த அழகிய கிராமம் அது. பூதப்பாண்டி (ஜீவா பிறந்த ஊர்) அரசு உயர்நிலைப் பள்ளியில் தனது பள்ளிக் கல்வியை முடித்திருக்கிறார்.

நாகர்கோயில் ஸ்காட் கிறித்துவ கல்லூரியில் ‘இன்டர்மீடியட்’ முடித்த பிறகு, திருவனந்தபுரம் ‘பல்கலைக் கழகக் கல்லூரியில்’ (Trivandrum University College) எம்.எஸ்சி., (கணிதம்), மற்றும் எம்.எஸ்சி.,

(புள்ளியியல்) முடித்தவர். மருத்துவம், பொறியியல் படிப்பதற்கான வாய்ப்புகள் கிடைத்தபோதும் அவற்றை வேண்டாம் என ஒதுக்கிவிட்டவர். தனது பதினைந்தாவது வயதில் அப்படி ஒரு முடிவை, தான் சொந்தமாகவே எடுத்ததாகக் கூறுகிறார்.

மதுரை மாவட்டத்தில், அரசுப் பள்ளிகளில் பயிலும், படிக்கும் திறன்கொண்ட, ஏழை மாணவர்களைத் தத்தெடுத்து, கடந்த பதினெட்டு ஆண்டுகளில், ஏறத்தாழ ஐநூற்று எண்பத்து மூன்று மாணவர்களை மேற்படிப்பு படிக்க வைத்திருக்கிறார் என்பது நம்மை வியக்க வைப்பதோடு, அவரை நிமிர்ந்து பார்க்கவும் வைக்கிறது.

அரசு செய்யாத, ஆசிரியர்கள் செய்யாத, பிற சமூகநல அமைப்புகள் செய்யாத ஒரு காரியத்தை தனியொரு மனிதனாகச் செய்து முடித்திருக்கும், இன்னும் தொடர்ந்து செய்து கொண்டிருக்கும் அவரை நினைக்கும் போது பெருமையாகவும் இருக்கிறது, பிரமிப்பாகவும் இருக்கிறது.

எட்டு மாணவர்கள் மருத்துவப் படிப்பை முடித்திருக்கிறார்கள். நூற்றுக்கு மேற்பட்ட மாணவர்கள் பொறியியல் முடித்து, பணிக்கு, பல்வேறு நாடுகளுக்குச் சென்றிருக்கிறார்கள். எம்.எஸ்சி., எம்.சி.ஏ., எம்.பி.ஏ., என தங்களுக்குப் பிடித்த முதுகலைப் படிப்புகளைப் பலர் படித்து முடித்திருக்கிறார்கள்.

அரசுப் பள்ளிகளில் படிக்கும் மாணவர்களைத் தத்தெடுத்து, கல்வி கொடுக்க வேண்டும் என்கிற எண்ணம் உருவானதே, அவர் உள்ளத்தில் உறைந்திருக்கும் உண்மையான தொண்டுள்ளத்தைத் தெளிவாகத் திறந்து காட்டுகிறது.

ராமநாதனின் மனைவிக்கு, கேரள மாநிலம், நெய்யாற்றங்கரைதான் சொந்த ஊர். ஆனால் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, அவர்களது குடும்பம், மதுரைக்கு இடம் பெயர்ந்துவிட்டது. எனவேதான் 'விருப்ப ஓய்வு' பெற்ற பிறகு ராமநாதன் குடும்பம், மதுரை வந்து சேர்ந்திருக்கிறது.

மதுரை என்றாலே 'ரத்த பூமி' என பூச்சாண்டி காட்டும் திரைப்படத் தயாரிப்பாளர்களுக்கும், இயக்குநர்களுக்கும், அதே மதுரையில் ஓசையின்றி, உதவி செய்து,

உயர்ந்து நிற்கும் ராமநாதனை அடையாளம் தெரியாமல் போனது, தற்செயல்தானா?

தென் அமெரிக்காவில், ஐ.நா.வின் அரசு ஆலோசகராகப் பணியற்றிக் கொண்டிருக்கும் போதுதான், அவரது மனைவிக்கு 'ரத்தப்புற்று நோய்' இருப்பது கண்டறியப்பட்டு, அதன் காரணமாகவே 'விருப்ப ஓய்வு' பெற்று, மதுரை வந்து சேர்ந்திருக்கிறார். (பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பிறகும், ஏதேனும் ஒரு பதவியில் ஒட்டிக் கொள்ளவும், அதற்காக எந்த அளவிற்கு வேண்டுமானாலும் தரம் தாழ்ந்து செல்லவும் தயாராக இருப்பவர்களை மட்டுமே பார்த்து வந்த நமக்கு, இது புதிய செய்திதான்.)

மதுரைக்கு வந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் அவரது மனைவியை மரணம் தழுவிக்கொண்டது. தனது மனைவியின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் விதமாகத்தான், ஆதரவற்ற, வயது முதிர்ந்த பெண்களுக்கான முதியோர் இல்லம் ஒன்றை, மதுரையில் ஏற்படுத்தி நடத்தி வந்திருக்கிறார்.

ஏழை மாணவர்களின் கல்விப்பணியை ஏற்று, நடத்த ஆரம்பித்த பிறகு, முதியோர் இல்லத்தை வேறொருவர் வசம் ஒப்படைத்திருக்கிறார். மதுரை வந்தால், சந்திக்க முடியுமா எனக் கேட்டபோது, இதற்காகத் தனியாக அலுவலகம் ஒன்றும் வைத்துக் கொள்ளவில்லை என்றார்.

"நாங்கள் நேரடியாக மாணவர்களைத் தொடர்புகொள்வது கிடையாது. மதுரை மாவட்டத்தில் உள்ள அரசு மேல்நிலைப் பள்ளிகளின் தலைமை ஆசிரியர்களைத் தொடர்பு கொள்கிறோம். அவர்கள்தான், தொண்ணூறு விழுக்காட்டிற்கு மேல் மதிப்பெண் பெறும் ஏழை மாணவர்களைக் கண்டறிந்து, எங்களுக்குப் பரிந்துரை செய்கிறார்கள். அந்த மாணவர்களை அழைத்து, நாங்கள் கூடுதலாக சோதனை செய்து, தகுதியான மாணவர்களைத் தத்தெடுக்கிறோம்" என்றார்.

மேலும் "அவ்வாறு தத்தெடுக்கப்படும் மாணவர்கள், அவரவர் வீட்டில் அவர்களது பெற்றோர்களின் கண்காணிப்பிலேயே படிக்கிறார்கள். நாங்கள் அவர்களது படிப்பிற்கான முழு நிதிச்சுமையை மட்டுமே

உங்கள் பணியில், ஏதேனும் ஒரு விதத்தில் நாங்கள் உதவ முடியுமா என கேட்டபோது, “நான் வெளியிலிருந்து நிதி உதவி பெறுவதில்லை. கடவுளின் கருணையால், அதற்கொரு குறையும் இல்லை. உள்ளபடியே உதவி செய்ய விரும்புவர்கள், அவர்களே ஒரு ஏழை மாணவரைத் தத்தெடுத்து, அவரது கல்விக்கு உதவலாம்” என்றார்.

ஏற்றுக்கொள்கிறோம்” என்பதாகவும் கூறினார்.

தமிழ் வழிக்கல்வி மாணவர்களைச் சேர்த்துக்கொள்கிறீர்களா? எனக் கேட்டபோது, “அரசுப் பள்ளிகள் என்றாலே தமிழ்வழிக் கல்விதானே. அதனால்தான், வாரம் ஒரு நாள் அவர்களுக்கு ‘உரையாடல் ஆங்கிலம்’ (Communication English) சிறப்புப் பயிற்சி வகுப்பு நடத்துகிறோம். அதோடுகூட, நேர்முகத் தேர்வை எதிர்கொள்வதற்கான பயிற்சியையும் அளிக்கிறோம்” என்றார். (தனியார் பள்ளியில், ஆங்கில வழிக்கல்வி கற்றால் மட்டுமே, பிள்ளைகள் சாதிப்பார்கள் எனவும், அரசுப் பள்ளிகளைக் கேவலமாகவும் நினைக்கும் ‘அப்பாவி’ பெற்றோரே, ஒருகணம் சிந்தியுங்கள்!)

சொந்த ஊர்ப்பக்கம் வருவதற்கான வாய்ப்புகள் இல்லை எனவும், நெல்லை மாவட்டம், கல்லிடைக்குறிச்சி அருகே பாப்பான்குளம் என்கிற ஊரில் உள்ள அவர்களது ‘குல தெய்வம்’ (அவரே இன்று பலநூறு குடும்பங்களுக்குக் ‘குலதெய்வம்’ தான்) கோயிலுக்கு வருவதாகக் கூறினார். நெல்லை மாவட்டம், ஆழ்வார்குறிச்சி (சிம்சன் நிறுவனர் அனந்தராமகிருஷ்ணனின் சொந்த ஊர்) அருகே, மேற்குத் தொடர்ச்சி மலை அடிவாரத்தில் அமைந்த சிவசைலம் ‘ஓளவை ஆசிரமத்திற்கும்’ அவ்வப்போது வருவது உண்டு என்றார்.

உங்கள் பணியில், ஏதேனும் ஒரு விதத்தில் நாங்கள் உதவ முடியுமா என கேட்டபோது, “நான் வெளியிலிருந்து நிதி உதவி பெறுவதில்லை. கடவுளின் கருணையால், அதற்கொரு குறையும் இல்லை. உள்ளபடியே உதவி செய்ய விரும்புவர்கள், அவர்களே ஒரு ஏழை மாணவரைத் தத்தெடுத்து, அவரது கல்விக்கு உதவலாம்” என்றார்.

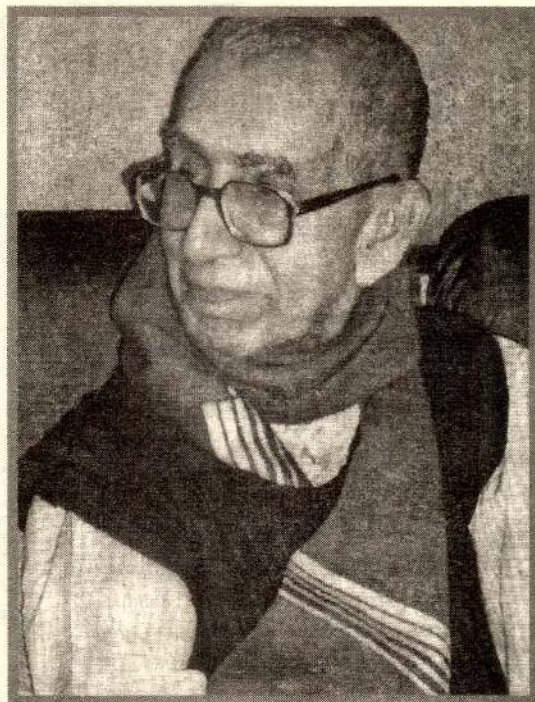
காந்தியிடம் ஒருமுறை ‘எதிர்கால சந்ததியர்க்கு என்ன செய்தி சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்?’ எனக் கேட்கப்பட்டது. அதற்கு அவர், “எனது வாழ்க்கைதான் செய்தி” என்று சொன்னார். வாழும் வாழ்க்கை வேறு, பேசும் பேச்சு வேறு என்று இல்லாமல், வெளிப்படையான வாழ்க்கை (நிறைகளும், குறைகளும் சேர்ந்துதான்) வாழ்ந்ததால், அப்படிச் சொல்லும் தகுதி காந்திக்கு இருந்தது. காந்திக்கு மட்டும்தான் இருந்தது என்றுகூட சொல்லலாம். அதுபோல, ராமநாதனுடைய இந்த வாழ்க்கையையும் ஒரு செய்தியாகக் கொண்டு, ஏழை மாணவர்களுக்கு கல்வி கொடுக்க, பலர் முன்வருவார்களானால், ராமநாதனைப் பற்றி எழுதிய இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கம் நிறைவேறியதாக இருக்கும்.

1961ஆம் ஆண்டு, இந்திய ஆட்சிப் பணிப் பட்டியலில் இடம்பெற்ற ராமநாதன், இந்திய வெளியுறவுத் துறைக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டு, இலங்கை நாட்டிற்கான இரண்டாவது செயலராக (Second Secretary) முதலில் பொறுப்பேற்ற அவர், மீண்டும் டில்லி வந்திருக்கிறார். அதன்பிறகு ஐ.நா. விற்கான ஆலோசகராக (United Nations Adviser) தெரிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறார்.

மாணவர்களிடம் லட்சங்களைக் கறந்து, கோடிகளைக் குவிப்பவர்களெல்லாம் ‘கல்வித் தந்தைகளாக’ வலம் வரும் இன்றைய சூழலில், ராமநாதன் போன்ற வர்களை இத்தனை ஆண்டுகள், அறியாமல் இருந்ததுகூட வெட்கமாகத்தான் இருக்கிறது.

“உண்டாலம் இவ்வுலகம்...” என்கிற பாடலில், கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழி சுட்டிக்காட்டும், ‘பூமிப்பந்து’ சுழல்வதற்குக் காரணமான சான்றோர்களில், திரு. ராமநாதனும் ஒருவர் எனக் கூறலாம்தானே.

காக்கைச் சிறகினிலே
ஆக்டோபர் 2014

கூ. கிருஷ்ணமூர்த்தி

தமிழர்களுக்கு வங்காளத்தையும் வங்காளிகளுக்குத் தமிழையும் சொல்லிக்கொடுத்தவர்

செப்டெம்பர் ஏழாம் தேதி கொல்கத்தா பாரதி தமிழ்ச் சங்கத்திலிருந்து ஒரு தொலைபேசி வந்தது. திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி சார் இறந்துவிட்டாரென்றும் அவருக்கு அஞ்சலி கூட்டம் மாலையில் நடைபெறுவதாகவும் பாரதி தமிழ்ச் சங்கத்திற்கு வரும்படி சொன்னார்கள். நான் அப்பொழுது சென்னையில் இருந்தேன். அடுத்த ஐந்தாவது நிமிடத்தில் நண்பர் நக்கீரன் அவர்கள் தொடர்புகொண்டு பாரதி தமிழ்ச் சங்கத்தின் சார்பில் மாலையிட்டு அஞ்சலி செலுத்தச் சொன்னார்.

திரு. கூ. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் கடந்த ஆறு மாதமாக சென்னையில்தான் இருந்தார். கொல்கத்தாவை விட்டு செல்வதற்கு முன் கொல்கத்தாவிலுள்ள அவர் மகன் வீட்டில் அவரை சந்தித்தேன். இன்னும் ஓரிரு நாளில் சென்னை செல்வதற்கு எல்லா ஏற்பாட்டையும் செய்திருந்தார். அவருக்கு வழியனுப்பும் விழா ஒன்றை ஏற்பாடு செய்திருந்தது கொல்கத்தா பாரதி தமிழ்ச் சங்கம்.

அந்தக் கூட்டத்தில் அவர் அடிக்கடி கொல்கத்தா வரவேண்டுமென வேண்டுகோள்

வைக்கப்பட்டதற்கு உயிரோடிருந்தால் வருகின்றேன். பார்க்கலாமென்றார்.

அவர் சென்னையில் இருந்தால் சென்னை வரும்போதெல்லாம் பார்க்கலாமென்று நானும் நினைத்திருந்தேன். ஆனால் இந்த ஆறு மாத இடைவெளியில் தொலைபேசியில் ஓரிருமுறை பேசியதைத் தவிர வேறொன்றும் நடக்கவில்லை.

அவர் என்னிடம் சில புத்தகங்களைக் கொடுத்து சென்னைக்குக் கொண்டு வரும்படி சொன்னார். சென்னை சென்றதும் சென்னை கைபேசி எண்ணையும் அனுப்பி யிருந்தார்.

அந்தப் புத்தகங்களைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கும் சாக்கில் அவர் தங்கியிருந்த பாண்டிபஜாரில் சந்திக்கும் வாய்ப்பையும் தவறவிட்டேன். புத்தகங்களை என் அலுவலக நண்பர் திரு. சுந்தர ராஜ் அவர்கள் மூலம் கொடுத்துவிட்டேன்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தாம்பரத் திலுள்ள அவர் மகள் வீட்டில் சந்தித்திருக்கின்றேன். என்றாலும் உடனடியாக முகவரி ஞாபகத்திற்கு வரவில்லை. தளம் ஆசிரியரை தொடர்புகொண்டு முகவரியை பெற்றுக்கொண்டேன்.

கடந்த மாத்தில் ஒரு நாள் பகலில் கொல்கத்தா விலிருந்து திரு. பாரவி அவர்களுக்கு தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்ட போது அவர் சொன்னார் “நான் திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களோடு பேசிக்கொண்டிருக்கின்றேன். நீங்கள் பேசங்கள்” என்று தொலைபேசியை அவரிடம் கொடுத்துவிட்டார்.

“என்னய்யா வந்து பார்க்கவுமில்லை பேசவுமில்லை. எனக்கு உடம்பு சரியில்லை வந்து பாருமய்யா” என்றார்.

அடுத்த முறை சென்னைக்கு வந்து அவரை சந்திப்பதற்குள் அவர் மரணம் நிகழ்ந்து விட்டது.

நான் அடுத்த நாள் கொல்கத்தா செல்ல வேண்டும். அதற்குள் அவருக்கு அஞ்சலி செலுத்துவதற்கு தாம்பரம் சென்றேன்.

தாம்பரத்தில் இறங்கி அவர் மகள் வீட்டிற்கு தொலைபேசி செய்தேன். என்னை அவருக்கு தெரியாது. அவரையும்

எனக்குத் தெரியாது. அந்த தெருவில் நுழைந்தால் சாவு வீடு தெரிந்து விடுமென்று நினைத்திருந்தேன். தெரு நிசப்தமாக இருந்தது.

ஆட்டோவிலிருந்து இறங்கி எதிர் வீட்டிலிருந்தவரை கேட்டேன், இங்கே கிருஷ்ணமூர்த்தி இறந்துட்டார். அவர் வீடு எங்கே என்றேன். அடுத்த வீடுதான், அவரை மத்தியானமே எடுத்துட்டாங்களே என்றார்.

மீண்டும் தொலைபேசியில் அழைத்தேன். அவர் மகள் வெளியே வந்தார். கிருஷ்ணமூர்த்தி சார். ஆமாம் இந்த வீடுதான் என்றார் கண்கள் கலங்கி உள்ளே சென்றேன். அங்கே திருமதி. புவனா நடராஜன் அவர்களும் திரு. நடராஜன் அவர்களும் சன் டிவி திரு. வீரபாண்டியன் அவர்களும் இருந்தனர்.

அவர்களைத் தவிர அங்கிருந்தது அவர் மகளும் அவருடைய உறவினர் பெண்ணும் மட்டுமே. கொஞ்ச நேரத்தில் புவனா நடராஜன் தம்பதியினர் சென்றுவிட, ‘திசையெட்டும்’ திரு. குறிஞ்சிவேலன் மற்றும் திரு. இந்து நடராஜன் அவர்களும் வந்தார்கள்.

வங்க மொழியில் இருந்து தமிழுக்கு ஏராளமான புனைவிலக்கியங்களையும் கட்டுரைகளையும் மொழியாக்கம் செய்த மூத்த மொழிபெயர்ப்பாளரான சு. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களின் மரணம் எல்லோருக்கும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது. பலர் இறுதி மரியாதை செலுத்த முடிய வில்லையென வருத்தப்பட்டார்கள். காரணம் எல்லோருக்கும் தகவல் செல்லாததே. பெரும்பாலானோர் தினமணி செய்தி பார்த்து அடுத்த நாள்தான் தெரிந்துகொண்டனர்.

இங்கே இலக்கியம் குழுவாக இயங்கி வருகிறது. அதில் ஒரு குற்றமும் இல்லை. இதே நிலைதான் எங்கேயும். ஆனால் ஒரு எழுத்தாளனுக்கு பாராட்டு என்றால் கவிஞனுக்கு விருது என்றால் பாராட்ட அவர்களின் மகிழ்ச்சியில் நாம் எல்லோரும் பங்கு கொள்வதில்லை. இது போலத்தான் மரணமும் எந்த இலக்கியவாதியின் மரணத்திலும் இன்னொரு இலக்கியவாதி பங்குபெறுவதை

கடமையாக கொள்ளவேண்டும். பாரதிக்கு நிகழ்ந்ததை போல இன்னொருவருக்கு நிகழ வேண்டாம். அதற்கு சரியான நேரத்தில் தகவல் செல்ல, நிரந்தர ஏற்பாடு செய்தல் வேண்டும். கட்சி, மத, சாதி சார்பற்று மொழி சார்ந்த அமைப்பு இருந்தாக வேண்டும்.

திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி சார் அவர்களிடம் எனக்கு பிடித்த அம்சம், தன் கருத்தில் அவர் தெளிவாக இருந்தார் என்பதுதான். யாருக்காகவும் எந்த நிலையிலும் அதை மாற்றிக்கொள்ளவில்லை. உதாரணத்திற்கு யாராவது கவி தாகூரோடு மகாகவி பாரதியை ஒப்பிட்டுப் பேசினால் அவர் உடனடியாக மறுப்பார். கவி ரவீந்திராநாத் தாகூர் அவர்களின் பன்முக தன்மைமீது மிக உயரிய மதிப்பீடுகளை கொண்டிருந்தார். பாரதியை தமிழக கவிஞர் என்பதற்காக உயர்த்திச் சொல்லமாட்டார். தாகூரின் படைப்புகளை முழுமையாகத் தமிழ் மக்கள் அறியாததால் பலர் அப்படிப் பேசுவதாகச் சொல்வார். பாரதியைவிட, கவி தாகூரின் இலக்கிய உயரம் அதிகம் என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தவர் திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள்.

கிட்டத்தட்ட நாற்பதுக்கும் அதிகமான மொழிபெயர்ப்புகளை வங்காளத்திலிருந்து தமிழுக்கு கொண்டு வந்துள்ளார். தமிழிலிருந்து மிகக் குறைவான நூல்களையே வங்காளத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். அதில் இரண்டடியில் திருக்குறளை மொழி பெயர்த்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. திரு. தமிழ்குடிமகன் அவர்கள்தான் இந்நூலை வெளியிட்டார்.

சமீபத்தில் தமிழக அரசு வெளியிட்ட மூன்று மொழிபெயர்ப்பில், திருக்குறளில் இருந்த வங்காள மொழிபெயர்ப்பு அவருடையதுதான். அதில் அவர் பெயரைக் குறிப்பிட மறந்துவிட்டதை சொல்லி வருத்தப்பட்டார்.

சாதிகள் என்ற தலைப்பில் அவர் எழுதிய கதை. வெட்டி வாழ்க்கை வாழும் பிராமணன் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்த ஒருவனிடம் தவறாக நடந்துக்கொள்கின்றான். பின்னாளில் அவனே தான் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்தவனென்று சொல்லி தன்

மகனுக்கு சலுகையைப் பெறுவதாகக் கதை எழுதினார். சாதி வெறியை பல நூற்றாண்டுக் காலம் போற்றி வளர்த்ததில் பார்ப்பனர்களைவிட பார்ப்பனரல்லாத மற்ற சாதி இந்துக்களுக்குத்தான் பெரும்பங்கு இருந்ததென்றும் அதுதான் சாதிய மோதல்களுக்கு காரணமெனும் கருத்தில் உறுதியாக இருந்தார். திராவிட இயக்கங்கள் பார்ப்பனர்களுக்கெதிராகப் போராடிய அளவுக்கு சாதி இந்துக்களுக்கெதிராகத் தீவிரமாக போராடவில்லையென்பதைத் தன் சுயசரிதையில் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

அவரிடம் ஒரு முறை கேட்டேன். நீங்கள் மொழிபெயர்த்த நூல்களின் பட்டியலை பார்த்தால் உங்களுக்கென ஒரு கொள்கை இருந்ததாகத் தெரியவில்லையே என்று. சங்கராச்சாரியாரின் பேருரைகளையும் மொழிபெயர்த்திருக்கிறீர்கள் என்றேன். எனக்கு கொள்கையெல்லாம் ஒண்ணு மில்லை. கேட்டாங்க மொழிபெயர்த்தேன் என்று சர்வ சாதரணமாகச் சொன்னார்.

அவருக்குப் பிடித்து மொழிபெயர்த்தவைகளை வைத்துத்தான் அவரைப் பார்க்க வேண்டும். அதின் பந்தயோபாத்தியாயின் 'நீலகண்ட பறவையைத்தேடி' தமிழுக்கு கொண்டு வந்தவர். கடந்த புத்தகக் கண்காட்சியில் ஒருவர் நீலகண்ட பறவையை தேடிக்கொண்டிருந்ததை அவரிடம் சொன்னேன். நாட்டுப் பிரிவினைக்கு முற்பட்ட காலத்தில் ஏழைகளின் வாழ்க்கை பற்றிச் சொன்ன கதை.

நவீன கவிதை பற்றி சொல்லும் போது சாஸ்த்ரீய இசையைப் புரிந்துக்கொள்ள முறையான பயிற்சி தேவைப்படுவதைப் போல நவீன கவிதையை புரிந்துக்கொள்ள முறையான பயிற்சி தேவை என்ற கருத்துக்கு மாற்று கருத்து கொண்டிருந்தார். என் ரசனைக்கேற்ற ஏராளமான செல்வங்கள் தமிழில் இருக்கும்போது கவிதையை புரிந்துக்கொள்ளும் முயற்சியில் ஏன் நேரத்தை செலவிட வேண்டும் என கேட்டாலும் சிலரது கவிதைகளை வங்காளத்தில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். 'காக்கைச் சிறகினிலே' இதழில் வெளிவந்த, இரா. எட்வின் அவர்களது பின்வரும் நான்கு வரி கவிதையைத்தான் கடைசியாக அவர் மொழிபெயர்த்தார் என நினைக்கின்றேன்.

“ தெரு தாண்டும் வரை
கைகளில் சுமக்க
தீர்ப்பளித்தீர்

வரும்
கோபம்
எங்களுக்கும்

எங்களுக்கு
கோபம் வரும் வேளை
எம்மெதிரே
நீங்களும் வரலாம்

கழட்ட வேண்டிய
தேவையும் இல்லை

கைகளில்தான்
இருக்கிறது. ”

ரவீந்தர சங்கீத் எனும் கவி தாகூரின் இசைப் பாடல்களை நூற்றுக்கும் மேலாக மொழிபெயர்த்து தமிழுக்குக் கொண்டு வந்தார்.

‘நான் கடந்து வந்த பாதை’ என்னும் தனது சுயசரிதையைப் படிக்கும்போது அதில் பொதிந்துள்ள சில உண்மைகளை அனைவரும் பாராட்டவே செய்வார்.

ஒரு இடத்தில் தமிழ்ச்சியில்லாத ஒருத்தியை அழகி என்று சொல்லக் கூடாமல் மனம் புண்பாடுவதாக பாரதி சொல்கிறார். பகுத்தறிவு கண் கொண்டு பார்த்தால் அது எவ்வளவு அசட்டுத்தனமான பேச்சு என்று குறிப்பிடுகிறார்.

மறைந்த ‘குமுதம்’ ஆசிரியர் எஸ்.ஏ.பி. பற்றி எழுதும்போது அவர் கண்ணியமானவர் கடமையுணர்ச்சி மிக்கவர் தெய்வ பக்தி கொண்டவர் என்றெல்லாம் சொல்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர் ஏன் லட்சக்கணக்கான மக்களின் ரசனையைக் கெடுத்தார் என்று எழுதுகிறார்.

மனதில் பட்டதை பட்டவர்த்தனமாகச் சொல்வதில் அவர் தயங்குவதில்லை.

கொல்கத்தா பாரதி தமிழ்ச் சங்கத்தின் தலைவராகவும், செயலாளராகவும் பணியாற்றியிருக்கிறார். அவரது இலக்கியப் பணிக்காக பாரதி தமிழ்ச் சங்கம் அவருக்கு ‘சாதனைத் தமிழர்’ விருது

கொடுத்து கௌரவித்தது. அவரைப் பற்றி தமிழக மக்களுக்கு அறிமுகம் செய்ய வேண்டுமென்பதற்காக ஒரு முறை கவிஞர் ரவி சுப்ரமணியத்திடம் சொன்னபோது அவர் ஜெயா தொலைக் காட்சியில் நேர்காணலுக்காக ஏற்பாடு செய்துகொடுத்தார்.

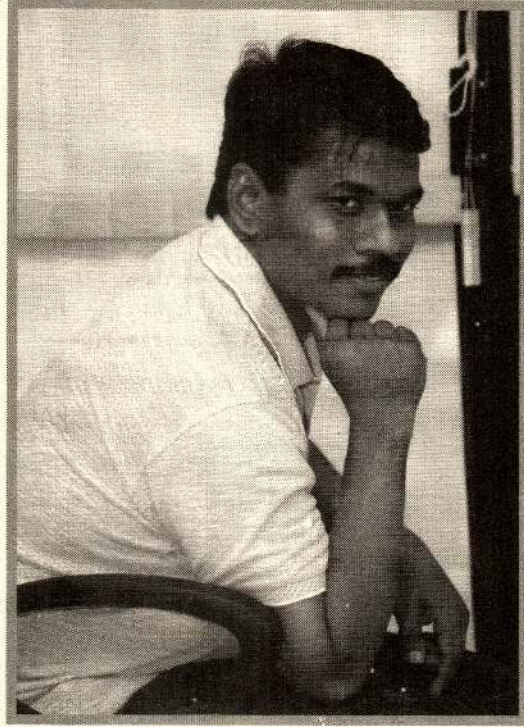
தமிழகத்தின் மூத்த எழுத்தாளர்களிடமும் இளைய தலைமுறையினரிடமும் சரி சமமாக பழகும் தன்மை கொண்டவர். நேரம் தவறாமையை கடை பிடிப்பவர். பல சமயங்களில் அவரை சந்திப்பதாகச் சொல்லிவிட்டு சந்திக்க முடியாமல் போன சந்தர்ப்பங்களில் அவர் என்னை கடிந்துகொள்வார்.

‘திசை எட்டும்’ மொழிபெயர்ப்பு விருதை முதன் முதலாக பெற்றவர் அவர்தான். ஜெயமித்ராவின் ‘கொல்லப்படுகிறது’ எனும் நூலுக்காக அந்த விருதைப் பெற்றார். இந்திரா பார்த்தசாரதியின் ‘குருதிப்புனலை’ வங்காளத்தில் மொழி பெயர்த்து சாகித்ய அகாதெமி விருது பெற்றார். ‘நல்லி திசை எட்டும்’ வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருது 2012ஆம் ஆண்டு இவருக்கு வழங்கப்பட்டது. மேற்கு வங்க சாகித்திய சம்மேளன விருதை இரு முறை பெற்றவர். சிலப்பதிகாரத்தை எல்லோரும் பாராட்டும் படியாக ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தார்.

ஒரு மனிதரின் மரணத்திற்கு பிறகுதான் அவரைப் பற்றி முழுமையாகப் பேசுவோம். அவரது படைப்புகளைத் தமிழக மக்கள் அறிந்த அளவுக்குக் கொல்கத்தா தமிழர்கள் அவரது படைப்புகளைப் பேசவில்லை யென்பது ஒரு குறைதான். கொல்கத்தாவில் மதம் ஆன்மிக கலை சார்ந்த விழாவுக்கு கூடும் மக்கள், மொழி சார்ந்த விழாவுக்கு கூடுவதில்லை. சில விதி விலக்குகள் உண்டு.

அவரை பற்றி அவரின் நெடு நாளைய நண்பர் திரு. தர்மராஜன் அவர்களிடம் கேட்ட போது சொன்னது இது:

வங்காளிகளுக்குத் தமிழும் தமிழர்களுக்கு வங்காளத்தையும் சொல்லிக்கொடுத்து வங்க மொழிக்கும் தமிழுக்கும் ஒரு பாலமாக இருந்த திரு. சு. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களைத் தமிழ் உலகம் என்றைக்கும் மறக்காது.

சுயமரியாதை வழிநடத்துகிறது பொதுவுடமை அடையாளப்படுத்துகிறது

கவிஞர் கவிமுகில் | நேர்காணல்

வாழ்வுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் வணிகமே கைகொடுக்கிறது என்றாலும் சிறுகதை, நாவல், உரைநடை, திரைப்படம் எனப் படைப்புகளில் கால் பதிப்பதிலும் அதன் இலக்குகளை கண்டடைவதிலும் தனித்த அடையாளத்தோடு இயங்கிக்கொண்டிருப்பவர் கவிஞர் கவிமுகில். அவரோடு உரையாடியதிலிருந்து...

தங்களது படைப்புகளிலேயே சிறந்த படைப்பாகத் தாங்கள் கருதுவது எது? ஏன்?

பெற்றெடுத்த தாய் தன் குழந்தைகளில் சிறந்தது இதுவென்று சுட்டுவது எப்படி? அவ்வப்போது பிரசவிக்கும் என்

நூல்கள் அத்தனையும் வெவ்வேறு வகை முத்துக்களே.

சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை, திரைப்படப் பாடல் என பல தளங்களில் தாங்கள் கால் பதித்தாலும் உங்களுக்கு எந்த இலக்கிய வகையில் ஈர்ப்பு அதிகம்?

சிந்தனைச் சுரப்பிகளும் இதய உயிர்ப்புகளும் கவிதையால் செதுக்கப்பட்டவை. அதிலிருந்து எந்த வகை இலக்கியம் எழுந்தாலும் கவிதையே என்னை எப்போதும் இருத்திக் கொள்ளும்.

தாங்கள் செய்து வரும் வணிகத்துக்குத் தங்கள் இலக்கியப் பணி தடையாக இருப்பதாக எப்போதாவது கருதியதுண்டா?

வணிகத்தை விரிவாக்கவும் நிறைவாக்கவும் இலக்கியம் இன்றியமையாததாக எனக்கு உதவுகிறது. அதனூடாய்ப் பணிபுரியும் நேரங்கள் என்னை மகிழ்வாகவும் உயர்வாகவும் பெருமைப்படுத்துகிறது. இலக்கியப் பயணத்திற்கான பொருளாதாரத்தைத் தாராளமாக வணிகம் வழங்கியபோதும், இலக்கியப் பணியாற்ற வணிகம் தடையாக இருந்ததாக நான் கருதியதுண்டு.

தங்களது கவிதைகளை சுயமரியாதையும் பொதுவுடைமையும் கலந்த ஒரு கலவையாகப் பார்க்க முடிகிறதே! அது சரியான நிலைப்பாடா?

மொழிச் சிந்தனையும் பண்பாட்டுச் சிந்தனையும் உள்ளடக்கிய சுயமரியாதைக் கொள்கைகள் என்னை வழி நடத்துகிறது. மனிதாபிமான ஆணி வேரின் துடிப்பும் சிந்தனையும் பொதுவுடைமையாகவே தோற்றம் பெறுகிறது. அதன் பக்க வேராகவும் விழுதாகவும் நான் தோற்றம் பெறுவதைப் பெருமையாகவே கருதுகிறேன்.

தங்கள் கவிதைகளில் தாங்கள் சிறப்பான உத்தியாகக் கருதுவது உவமையையா? நேரிடைத் தன்மையில் சொல்வதையா?

பள்ளத்தை நோக்கிப் பாயும் நதியைப் போல் உவமையை உள்ளடக்கியபோதும், உள்ளத்தை நோக்கிப் பாயும் கருத்து உத்திகளையே பின்பற்றுகிறேன். அழகியலும் வாழ்வியலும் இரு கரைகளாய் நிறுவிக்கொண்டு அது பயணிக்கிறது.

சமூக அரங்கில் உங்களை இயக்குவது எது?

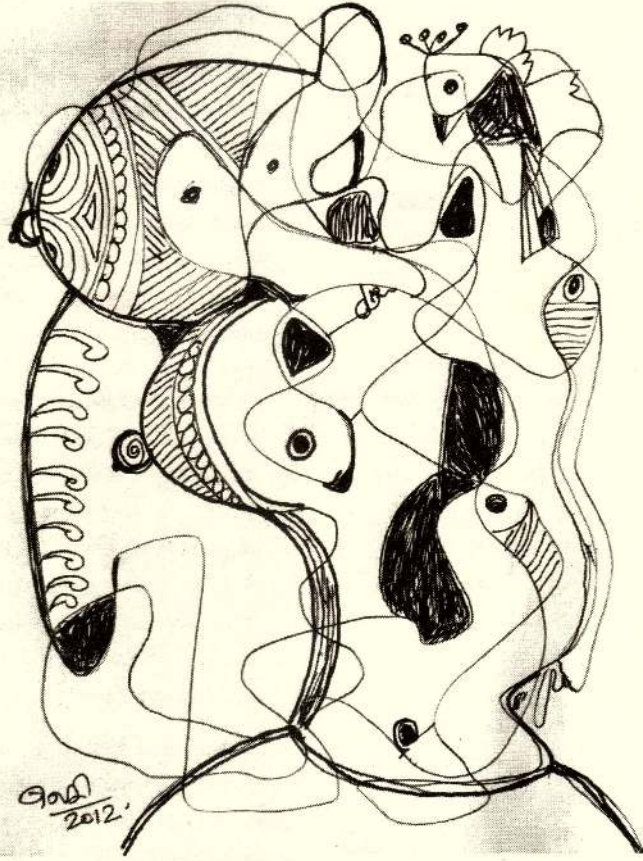
மூத்த படைப்பாளிகளுக்கு விருதளிப்பது, இளம் எழுத்தாளர்களுக்குப் பரிசு அளிப்பது, மொழி இலக்கியப் பண்பாட்டைப் பாதுகாக்கின்ற வகையில், சமூகப் பொதுவுடைமைச் சிந்தனை நிறைந்த புதிய படைப்புகளை உருவாக்குவது என்பதான இயக்கம் என்னைச் சீரமைத்து இயக்குகிறது.

'தாராபாரதி அறக்கட்டளை மூலமும் கவிமுகில் அறக்கட்டளை' மூலமும் மூத்த இலக்கியவாதிகளுக்கும் இளைய தலைமுறையினருக்கும் விருதுகள் வழங்குவதில் பல ஆண்டுகளாக ஈடுபட்டு வருகிறீர்கள், அதற்குக் காரணம் தங்களுக்குள் இருக்கும் தமிழ் உணர்வா? அல்லது நட்பின் உள்ளுணர்வா?

புதியவை எழுத எழுத மொழியின் வளமும் ஆற்றலும் அதீதப் புத்துணர்வுடன் விசாலப்படுகிறது. தகுதி வாய்ந்த எழுத்தாளர்களை இனங்கண்டு உற்சாகமும் ஊக்கமும் தரும்போது மொழி வளர்கிறது. எனவே, அதை ஊக்குவிக்க விரும்புகிறேன்.

இன்று வாழும் கவிஞர்களில் தங்களைக் கவர்ந்த அல்லது ஆதர்சமாகக் கருதும் கவிஞர் என யாரைச் சொல்வீர்கள்?

'கவிப் பேரிமையம்' ஈரோடு தமிழன்பன் அவர்களைச் சொல்வேன். ஏனெனில், எழுத்தின்மீதும் மொழியின்மீதும் கவிதையின் மீதும் தணியாக் காதலோடு 'புதுவகை'க் கவி புனைவதிலும் புதிய படைப்புகள்மீதும் இளைய படைப்பாளிகள்மீதும் அன்பும் அக்கறையும் செலுத்துவதிலும் ஈடில்லாக் கவிஞராகவும் மனிதராகவும் கருதுகிறேன். தந்தை பெரியாரைத் தமிழர் தந்தையாய் ஏற்றதுபோல், என் தந்தையாக 'கவிப் பேரிமையம்' ஈரோடு தமிழன்பன் அவர்களை ஏற்றுப் பணி செய்கிறேன்.

உறவு

குண்டும் குழிகளுமாய் கிடந்திருந்த கனகம்மாள்புரத்தின் நிறுத்தத்திற்கு முன்; பேருந்து குலுங்கிக்கொண்டு வந்து நின்றது. கையில் சிறு தோல்பையுடன் அவசரம் அவசரமாக செந்தில்குமார் இறங்கினான். அவனைத் தொடர்ந்து இன்னும் இரண்டு பேர்கள் பேருந்திலிருந்து இறங்கியது தெரிந்தது. அவர்களின் கைகளில் சிறு துணி மூட்டைகளும், தாள் பொட்டலங்களும் கொலுவேறியிருந்தன. அரையில்; பழுப்புநிற வேட்டியும், மேலுக்கு வெளிறிய சட்டையும் அணிந்திருந்தார்கள். இறங்கியதும் அவனை முந்திக் கொண்டு விற்று விற்று வென்று நடைகூட்டிப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். சாலையின் விளிம்பிலிருந்து துவங்கி கிழக்காக விரித்துக் காயப்போட்ட சிவப்புநிறச் சேலையைப் போல நீண்டுக் கிடந்திருந்த

மண் சாலையில்தான் அவர்களின் பயணம் தொடர்ந்தது. பேருந்து நிறுத்தக் கூடாரத்திற்குள் மனிதர்கள் யாரும் தென்படவில்லை. ஒன்றிரண்டு நாய்கள் மட்டுமே களைப்புத் தீர படுத்துக்கிடந்து நாக்கைத் தொங்கவிட்டு இரைத்துக் கொண்டிருந்தன. பேருந்து மீண்டும் குலுங்கிக்கொண்டு போனது.

'சேலை'யின் இடது பக்க மூலையில் அழுத்தமாய் 'கறை'ப்பட்டிருந்தது போல சின்னக் காப்பிக் கடைத் தெரிந்தது. ஓலைக் கீற்றுக்களால் தன் மேனியை மறைத்துக் கொண்டு நின்றிருந்தது அது. அதன் முகப்பில் நின்றிருந்த சிமெண்டு திண்டின்மேல் தகிக்கும் பால் கொப்புரையும், புகைவிட்டுப் புழுங்கிக் கொண்டிருக்கும் வெந்நீர் சட்டியும் ஓய்யாரமாக வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றுக்குப்

பின்னால் நின்று தாட்டியமான மனிதர் ஒருவர் கர்ம சிரத்தையோடு காப்பி ஆற்றிக்கொண்டிருந்தார். உள்ளுக்குள் கிடந்திருந்த இரண்டு மரப்பெஞ்சுகளில் நாலைந்து அடாதுடி மனிதர்கள் அமர்ந்து நாட்டு நடப்புகளைப் பற்றிப் பீடிப் புகையுடனும் காப்பியின் ருசியுடனும் சிலாகிப்பாய் விமர்சித்துக் கொண்டிருந்தது புரிந்தது. திடீர்திடீரென்று அவர்களிடமிருந்து கிளம்பிய வெடிச்சிரிப்புகளே அவர்களின் வியாக்கியானங்களைத் தெளிவாய் வெளிப்படுத்திக்கொண்டிருந்தன.

தாட்டியமான மனிதரை நெருங்கினான் செந்தில்குமார். தயக்கத்துடன், “மாதவன் வீட்டுக்கு எப்படிங்க போகணும்?” என்று இணக்கமாகக் கேட்டுக்கொண்டு நின்றான்.

அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தார் அவர். அவரின் நாசிக்குக் கீழ் நாய் வாலாய் வளைந்து நின்றிருந்த மீசை, அவனை நேருக்கு நேர் நின்று மிரட்டுவதாகத் தோன்றியது. இதழ்களில் குறுநகை வழிந்தோட, “எந்த மாதவனோட வீடுடே? இங்கன ரெண்டு மூணு மாதவனுவ இருக்கானுவ தெரியுமா?” என்று பரிகாசமாகக் கேட்டார்.

“தூத்துக்குடி ஹார்ப்ரூல வேலப் பாக்கறாருங்க”.

“அப்படிச் சொல்லிக் கேளு. மொட்டக்கட்டையா மாதவன்னா எப்பிடிக் கண்டு பிடிக்கது?” அவனை அலட்சியமாகப் பார்த்தவர், “இப்போ ஒனக்கு முன்னால ரெண்டு தடிப் பயலுவ நடந்து போனானுவல்லா... அவனுவப் பின்னாலே போ... ஊருக்குக் கடைசிலக் கெடக்கு அவனுவத் தெரு. அங்கனதான் நீ தேடுத மாதவம் பய வீடு இருக்கு” என்று எரிச்சலுடன் சொல்லி முடித்தார்.

அவர்கள் இருவரும், கண்களுக்கு எட்டிய தூரத்தில்தான் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். அவன் ஜீன்ஸ்பேண்ட் அணிந்திருந்ததால் அவனால் வேகம் கூட்டி நடக்க முடியாததாகத் தோன்றியது. ‘ஊருக்குக் கடைசில...’ என்கிற காப்பிக் கடைக்காரரின் வார்த்தையை வழித்துணையாக அமர்த்திக் கொண்டு ஒரு அனுமானத்தில் நடையைத் தொடர்ந்தான்.

செம்மையான சாலையின் இருமருங்கிலும்

ஒடு மற்றும் கான்கரீட் வீடுகளின் அணிவகுப்புகள் கம்பீரமாக நின்றிருந்தன. பின்புலத்தில், வானுயர நின்ற பனை மரங்களும், அவற்றைக் கெட்டியாகப் பிடித்திருந்த மணல் தேரிகளும் வறட்சியான காட்சிகளாகத் துலங்கிக் கொண்டிருந்தன. தூரத்தில் தெரிந்த வாழை மரங்களின் சீரான வரிசைகளும், பச்சைக் கம்பளம் விரித்திருந்தது போல ஒருசேரப் படிந்து கிடந்து தலையாட்டிக்கொண்டிருந்த நஞ்சைப் பயிர்களும், ஊரின் அரைகுறைச் செழுமையை அட்சர சுத்தமாகப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருந்தன.

ஊரின் கடைசியில்தான் இருந்தது, மாதவனின் வீடுருந்தத் தெரு. இருபது சொச்சம் காலனி வீடுகளும் அவற்றிற்கு இடையிடையே ஒலைக் குடிசைகளுமாகக் கொண்டிருந்தது. அந்தத் தெருவின் விளிம்பில் செந்தில்குமார் கால் பதிக்கவும், தெருவின் மத்தியிலிருந்த ஒரு வீட்டிலிருந்து, “ஒரு காதல் பாரம் இரு தோளில் ஏறும்” என்ற வார்த்தைப் பிரயோகம் ஒலிப்பெருக்கிக் குழாயிலிருந்து இசையத்துடன் கேட்கவும் சரியாக இருந்தது. ‘ஆயிரம் தாமரை மொட்டுக்களே... ஆனந்தக் கும்மிகள் கொட்டுங்களே...’ என்ற திரைப்படப் பாடல் உற்சாகமாக இசைத்துக்கொண்டிருந்தது புரிந்தது அவனுக்கு. காலனி வீடுதான் அது. அதற்கு முன்னால் கச்சிதமாய் பந்தல் போட்டு நிறுத்தியிருந்தது. பந்தலின் முகப்பில் தூக்கிக் கட்டியிருந்த ஒலிப்பெருக்கிக் குழாய்களிலிருந்து பாடல் முழங்கிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டான். மாதவனின் வீடு அதுவாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று தனக்குள் உறுதிப்படுத்திக்கொண்டான்.

பந்தலுக்குள் காரிய நிமித்தம் நின்றிருந்த மாதவன் செந்தில்குமாரைக் கண்டதும் குதிரைப் பாய்ச்சலில் ஓடிவந்தான். “மச்சான்... வாங்க வாங்க. ஒங்கள நேத்தே வரச் சொன்னதுக்குத்தான் இப்போ வர்றீங்களாக்கும்?” என்று செல்லமாகக் கோபித்துக்கொண்டே செந்தில்குமாரை நெகிழ்ச்சியுடன் அணைத்துக்கொண்டான். பதிலுக்கு செந்தில்குமாரும், “ஆபிசில லீவு தந்தாத்தான மச்சான் வரமுடியும்? மத்தியானத்துக்கு மேல ஒருமணி

காக்கைச் சிறகினிலே
அக்டோபர் 2014

நேரம் பெர்மிஷன் போட்டுட்டாக்கும் இப்ப வந்திருக்கென். நாளைக்குத்தான கல்யாணம்?" என்று நாகுக்காக சொல்லிச் சமாளித்துக்கொண்டான்.

மாதவனின் அக்காவுக்குத்தான் கல்யாணம். தன் அலுவலகத்தில் செந்தில் குமாருக்கு மட்டுமே அழைப்பிதழ் தந்திருந்தான் மாதவன். பணிக்குச் சேர்ந்து ஆறு மாதங்களே ஆகியிருந்தன மாதவனுக்கு. அலுவலகத்தில் யாரிடமும் அதிகப் பரிச்சயம் இல்லாதிருந்தது. செந்தில்குமார், பக்கத்து இருக்கைக்காரனாக வாய்த்திருந்தான். இருவருக்கும் சமகாலப் பணி நியமனங்கள் வேறு. அதனால் அவர்களுக்குள் சமத்துவமான மனநிலை தளிர்ந்திருந்தது. ஒருவரையொருவர் 'மச்சான்' உறவு முறைப்போட்டு அழைத்துக்கொள்ளும் அளவிற்கு சமத்துவமான மனநிலை.

இரவுப் போஜனம் முடிந்து, பந்தலுக்குள் பெஞ்சுகளை எடுத்துப்போட்டு சிலாத்தாய் உட்கார்ந்து பாடுபேசிக் கொண்டிருந்தபொழுது, தெருவின் மேற்கு அற்றத்திலிருந்து நாலைந்து பேர்கள் சேர்ந்து ஒரு ஓடிசலான மனிதரை வல்லடியாய் இழுத்துக்கொண்டு வந்தது தெரிந்தது. அவர்களுக்குப் பின்னால் நாலைந்து பெண்களும் ஆண்களும் சேர்ந்த கூட்டமும் தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருந்தன.

"உக்காந்துக்குங்க மச்சான்... அது என்னன்னு பாத்திட்டு வந்திருதென்" மாதவன் செந்தில்குமாரிடம் கழுக்கமாக சொல்லிவிட்டு தடாப்புடாவென்று எழுந்து பந்தலுக்கு வெளியே ஓடினான்.

செந்தில்குமார் சிலையாக உட்கார்ந்திருந்தான்.

சிறிது நேரத்தில் அந்த ஓடிசலான மனிதரை பந்தலுக்குள் அழைத்து வந்து ஓரத்தில் கிடத்திருந்த பெஞ்சில் அழுத்தி உட்காரவைத்தனர். வளர்த்தியில் நீட்டம் நெடுப்பமாக இருந்தார் அவர். ஒடுங்கிய முகம். உறைக் கத்தியைப் போல கூர்ந்த மீசை. எண்ணெய்ப் பிசுக்கோடு கலைந்துகிடந்த தலை மயிர்கள் அவருக்கு இன்னும் அதிக வயதாகியிருக்கவில்லை என்பதை உறுதிப்படுத்துவதைப்போல

கருமைகூடித் தெரிந்தன. முழுக்கைச் சட்டை அணிந்திருந்தார். அதன் வலது கைப்பகுதி கசங்கிப் போயிருந்தது தெரிந்தது. சட்டையின் முதுகுப் பகுதி சன்னமாய் கிழிந்து தொங்கியது. எல்லோரையும் போல மாதவனும் அவரைத் தேற்றுவதிலே அக்கறை கொண்டிருந்தான். அனைவரின் முகங்களிலும் இறுக்கம் அழுத்தமாய் படிந்து கிடந்திருந்ததை செந்தில்குமார் தெளிவாக உணர்ந்துகொண்டான். ஏதோ நடக்கக் கூடாதது நடந்துவிட்டது போன்ற பதற்றத்தால் உண்டான இறுக்கம்.

மீண்டும் தெருவின் மேற்கு அற்றத்தில் மனிதர்களின் சலசலப்பு கேட்கத் துவங்கியது. இம்முறை ஐந்து பேர்கள். அத்தனைப் பேரும் ஆம்பளைகள். எல்லோரும் பொலிகாளைகளைப் போலத் திடமாக இருந்தார்கள். அவர்களின் கைகளில் அரிவாள், கம்புகள் கம்பீரமாகக் கொலுவேறியிருந்தன. அவர்களின் வாய்களிலிருந்து நாராசமாய் வார்த்தைகள் வந்து விழவிழ, பந்தலை நோக்கி அடிகளை வேகமாக எடுத்துவைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

பந்தலுக்குள் நின்றிருந்தவர்கள்; கதி கலங்கிப் போனார்கள். மாதவனின் அப்பாவும் இன்னும் நாலைந்து ஆம்பளைகளும் குலைப் பதற்றத்துடன் அவர்களை நோக்கி ஓடினார்கள். அவர்களின் கைகளைத் தொட்டுக் கும்பிட்டும், கால்களில் விழுந்து வணங்கியும், கண்ணீர்விட்டு மன்றாடினார்கள். பத்து நிமிடத் 'தாக்காட்டம்' பதற்றத்துடன் அரங்கேறிக் கொண்டிருந்தது அங்கே. வேண்டாத வெறுப்பாகத்தான்; திரும்பிப் போனார்கள் அவர்கள். பந்தலுக்குள் அமர்ந்திருந்தவரைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்து விரல் நீட்டி எச்சரிக்கைப் படுத்திக்கொண்டனர்.

சந்தடியும் சலசலப்பும் ஓய்ந்து சூழல் அமைதியான பின் செந்தில்குமார் மாதவனிடம் கேட்டான் மறுகலாக, "என்ன நடந்திச்சி மச்சான்?" என்று.

மாதவன் சொன்னான் மனப் பேதலிப்புடன்: "எஸ்டேட்லயிருந்து கல்யாணத்துக்கு வந்த சித்தப்பா காப்பிக் கடைக்கு உள்ளப்போயி உக்காந்து காப்பிக்

முன்வரிசையில் பெஞ்சப் போட்டு உட்கார வைக்கப்பட்டனர். நாட்டாமைக்கு ஆள்துணையாக வந்திருந்தவர்களில் ஒருவர் காப்பிக் கடை உரிமையாளர் என்பதை அவரைப் பார்த்ததும் செந்தில்குமார் தெளிவாகத் தெரிந்துகொண்டான். அதே மிடுக்கான தோற்றம். பரிகாசம் இழைந்தோடும் இதழ்கள்.

கேட்டிருக்காரு. கடைக்காரரும் அவரோட சொந்தக்காரங்களும் சேந்து சித்தப்பாவ அடிச்சிப்புட்டாங்க. அங்க வச்சி அடி குடுத்தது காணாதின்னு சித்தப்பாவத் தேடி இங்கயும் வந்திட்டானுங்க”

“ஏங், இங்க ஒங்க சொந்தக்காரங்க யாரும் காப்பிக் கடைக்கு உள்ள உக்காந்து காப்பிக் குடிக்கக் கூடாதா?”

“ஆமா மச்சான். வெளிய தொங்கப் போட்டிருக்கிற கிளாஸ்லதான் எங்க ஆளுங்க காப்பி வாங்கிக் குடிக்கணும். எஸ்டேட்ல அப்படி இல்லப் போல. அதான் சித்தப்பா மாட்டிக்கிட்டாரு”

“இப்போ அவரு எங்க இருக்காரு?”

“ஒடனே அவர ஊருக்கு அனுப்பிவச்சிட்டோம் மச்சான். அவர இங்க வச்சிருந்தா திரும்பவும் சண்டைக்கு வருவானுங்க. கல்யாணத்த ஒழுங்கா நடத்த விடமாட்டானுங்க.”

பந்தலுக்குள் தட்டிகள் வைத்து மறைத்து மணமேடை அமைத்திருந்தார்கள். ரொம்பவும் எளிமையான அலங்காரம்தான். மேடைக்கு எதிரில் பெஞ்சுகளை வரிசைக் கிரமமாக எடுத்துப்போட்டு சனங்கள் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். மேளமும் நாதஸ்வரமும் பக்கவாட்டில் அமர்ந்திருந்து படு அமர்க்களமாக முழங்கிக்கொண்டிருந்தன. சற்றைக்கெல்லாம் இரண்டு வாலிபர்கள் புடைகுழ மாப்பிள்ளை அழைத்து வரப்பட்டு மணமேடைப் பெஞ்சில் உட்கார்த்தி வைக்கப்பட்டார். மாப்பிள்ளை கொஞ்சம் வயது முதிர்ந்தவராகவே தெரிந்தார். கன்னங்கள் உப்பிப்போய் கிடந்தன அவருக்கு. நாசிமுனைத் தடிமனாய்... கோலிக்குண்டை நியாபகப்படுத்திற்று. பட்டுச் சட்டை, பட்டு வேட்டியில் அவரின் கருமை நிறம் கனம்கூடித் தெரிந்தது. சிறிது நேரத்தில் பெண்கள் புடைகுழ மாதவனின் அக்காவும் ஒப்பணையுடன்

கூட்டிவரப்பட்டு மணமேடையில் மாப்பிள்ளைக்குப் பக்கத்தில் அமர வைக்கப்பட்டார். பெண்ணையும் அழகு தேவதை என்று சொல்லிவிட முடியாது. ஜோடிப் பொருத்தம் சரிதான் என்று தீர்மானித்துக்கொண்டான் செந்தில்குமார். பந்தலின் வாசலில் தன் பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்த மாதவனை எதேச்சையாக கவனித்தான். அவன் பதற்றத்துடன் நிற்குகொண்டிருப்பதாகத் தெரிந்தது. மாதவனின் அப்பாவும் சில உறவினர்களும் குட்டிப்போட்ட பூனைகளாக பரபரப்புடன் அலைந்துகொண்டிருந்ததும் தெரிந்தது. அடிக்கடி அவர்களின் விழிகள் தெருவின் மேற்கு அற்றத்தை வெறித்துக்கொண்டு பார்ப்பதும், விரக்தியில் மூடிக்கொள்வதுமாக பாவனை செய்துகொண்டிருந்தன.

கொஞ்சநேரத் தாமதத்திற்குப் பிறகுதான் அவர்களின் எதிர்பார்ப்பை நிவர்த்திச் செய்யும் முனைப்பில் மேலத் தெருவிலிருந்து ஊர் நாட்டாமையும் அவரோடு வேறு இரண்டு ஆம்பனைகளும் தோரணையாக வந்துகொண்டிருந்தனர். முன்வரிசையில் பெஞ்சப் போட்டு உட்கார வைக்கப்பட்டனர். நாட்டாமைக்கு ஆள்துணையாக வந்திருந்தவர்களில் ஒருவர் காப்பிக் கடை உரிமையாளர் என்பதை அவரைப் பார்த்ததும் செந்தில்குமார் தெளிவாகத் தெரிந்துகொண்டான். அதே மிடுக்கான தோற்றம். பரிகாசம் இழைந்தோடும் இதழ்கள். நாசிக்குக் கீழ் நாய்வால் மீசை, ‘வெடுக்வெடுக்’கென தன்னிச்சையுடன் துடித்துக்கொண்டு...

“என்னடே... நேத்து ராத்திரி ஒரு எச்சிக்கல நாயி எசலிப்புப் பண்ணிக்கிட்டிருந்திச்சே... இப்போ எங்க அது?”

மாதவனின் சித்தப்பாவைப் பற்றித்தான் நாட்டாமை அதிகாரத்துடன் கேட்கிறார் என்பது செந்தில்குமாருக்கு எளிதாகப் புரிந்தது.

மாதவனின் அப்பா பதறிக்கொண்டே சொன்னார்: “அவன நேத்து ராத்திரியே

காக்கைச் சிறகிலே அக்டோபர் 2014

ஊருக்கு அனுப்பி வச்சிட்டொம்ய்யா. அவென் ஒரு சின்னத்தாயொளிங்க. ஓங்கப் பெருமையைப் பத்தி அவனுக்கு எங்கனகூடித் தெரிஞ்சியிருக்கப் போவுது? நீங்கதான் பெரிய மனசுப் பண்ணி மன்னிக்கணும். எம் மொவாக் கல்யாணத்த சிண்ட்றம் இல்லாமக் கிருமமா நடத்தித் தரணும்.”

“அதுக்கென்னடே? நீ நமக்கு வேண்டியவனாச்சே. ஓம் மொவாக் கல்யாணத்துல ஒரு பிரச்சினையும் வராதுடே. அவென் இருந்தாமின்னா இன்னும் நாலு போடு போடலாமின்னுதான் கேட்டென்.”

நாட்டாமை தாலியை எடுத்து மாப்பிள்ளையின் கையில் தர, மேள முழக்கத்திற்கு இசைவாய் பெண்ணின் கழுத்துக் குளிந்து அதை லாவகமாய் வாங்கிக்கொண்டது.

ரொம்பவும் எளிமையாக நடந்து முடிந்திருந்தது திருமணம். இதே காரியம் தூத்துக்குடியில் நடைபெறுவதாக இருந்தால் இதற்குள் ஊரே திமிலோலப்படுகிற மாதிரி கார் பவனிகளும் வேட்டு முழக்கங்களும் பெருவாரியாக நடைபெற்றிருக்கும். செந்தில்குமாருக்கு ஆச்சரியமாகத் தோன்றியது. சந்தோசமாகவும் இருந்தது.

சிறிது நேரத்தில் மாப்பிள்ளையும் பெண்ணும் வீட்டுக்குள் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். இனி பந்திப் பரிமாற்றம் நடைபெறலாம் என்று இயல்பாக நினைத்துக்கொண்டான் செந்தில்குமார். காலைநேரமென்றாலும் சோறு படைப்பதுதான் கிராமங்களில் வழக்கமாக இருந்தது. தோட்டத்தில் அடுப்புகள் கூட்டி வேகவைத்துக் கொண்டிருந்த சாம்பார், அவியல்களின் காரமான மசாலா வாசனை பந்தல்வரைப் பரவியிருந்தது. மேலத்தெருக்காரர்கள் காலனித் தெரு வீடுகளில் கை நனைத்துக் கொள்ளமாட்டார்கள்போல. மாதவனின் அப்பா அவனை அவசரப்படுத்தினார். “லே... அய்யாமாருக்கு ஊர்ப் பணத்தையும், அவியக் குடிக்கதுக்கு ‘கூலரிங்கலை’யும் கொண்டுவந்து குடு.”

தெருவில் இலைக்கட்டுகள் வந்து இறங்குவதை மாதவன் பார்த்துக்

கொண்டான். சைக்கிள் கேரியரிலிருந்து ரொம்பவும் சிரமப்பட்டு இறக்கிக் கொண்டிருந்த இளைஞனுக்கு ஒத்தசையாய் ஒரே பாய்ச்சலில் ஓடிப்போய் நின்றான்.

மாதவனுக்குப் பணிக்கப்பட்டிருந்த வேலையை செந்தில்குமார் செய்ய முற்பட்டான். உடனே வீட்டுக்குள் போனான். ஒரு தாம்பாளத் தட்டில் நாலைந்து வெத்தலையையும், இரண்டு நூறுரூபாய் நோட்டுக்களையும் சிவப்பு நிறத்திலிருந்த மூன்று ‘மிரிண்டா’ குளிர்பானப் பாட்டில்களையும் வைத்துக் கொடுத்த மாதவனின் அம்மாவிடமிருந்து தட்டை வாங்கிக்கொண்டு விரைசலாக வெளியே வந்தான். கருவாட்டுத் துண்டை கவ்விக்கொள்ளும் பூனையைப் போல பணத்தைப் ‘படக்’கென்று எடுத்து தன் சட்டைப் பையில் வைத்துக்கொண்டார் நாட்டாமை. அடுத்து, மிரிண்டா பாட்டிலை எடுத்து அதன் வாயைத் திறந்துவிட்டு தன் வாய்க்குள் சரித்துக்கொண்டார். பெஞ்சின் விளிம்பில் முத்தாய்ப்பாய் உட்கார்ந்திருந்த காப்பிக் கடை உரிமையாளரிடம் பாட்டிலை எடுத்துத் தந்தான் செந்தில்குமார். அதை அலட்சியமாக வாங்கிக்கொண்ட அவர், “என்னடே. மாதவன் வீட்டக் கண்டு பிடிச்சிட்டல்ல?” என்று கிண்டலாகக் கேட்டுச் சிரித்துக்கொண்டார். செந்தில்குமார் தலையாட்டுவதற்குள் அங்கு மாதவன் வந்து நின்றான். “கொண்டாங்க மச்சான்... நாங் குடுக்கென்...” என்று கேட்டுக்கொண்டே செந்தில்குமாரிடமிருந்து அவசரமாய் தட்டை வாங்கிக்கொண்டான். செந்தில்குமாரும் மாதவனிடமிருந்து தட்டைக் கைப்பற்றிக்கொள்ளும் முயற்சியில் “நாங் குடுக்கறென் மச்சான்” என்று அதட்டிக்கொண்டே பிடுங்கப் பார்த்தான். அவனுக்கு முடியாமல் போயிற்று. மாதவன் பலமாக தட்டைப் பிடித்திருந்தான். தன் தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டவனாய் மாதவனைப் பார்த்து வெள்ளந்தியாய் சிரித்துக்கொண்டு நின்றான் செந்தில்குமார்.

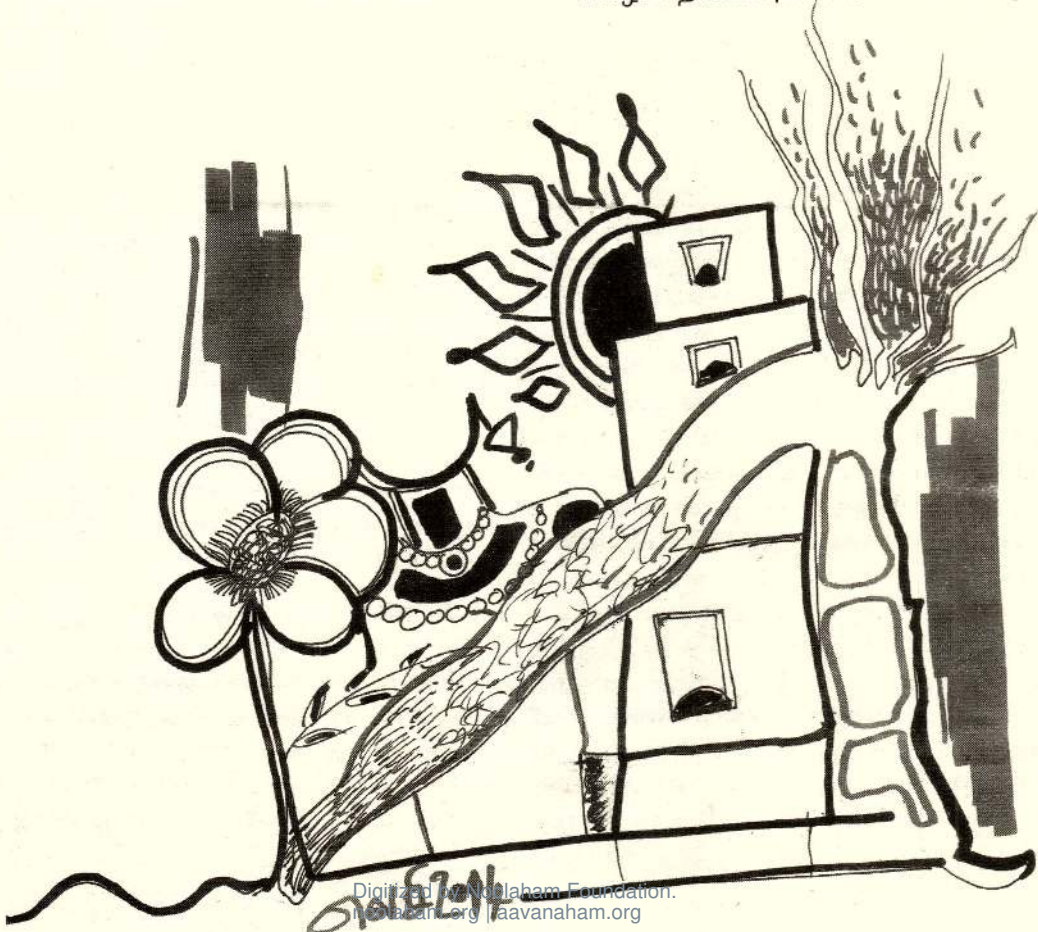
காப்பிக் கடை உரிமையாளர் மீண்டும் செந்தில்குமாரிடம் கிண்டலடிக்கத் துவங்கினார். “என்னடே... ‘மச்சான் மச்சான்’னு ரொம்பத்தான் உருகிறீய? ஒரே சாதிக்காரனுவளா?”

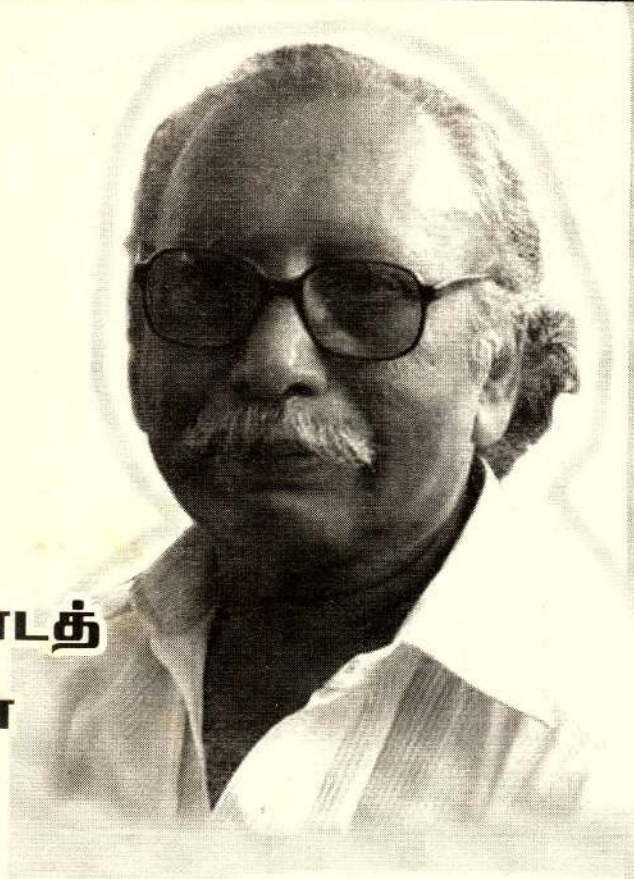
“இல்ல. நா ஒங்க சாதி.”

நந்தவனத் தெரு

இருமருங்கிலும் நடைபாதை
 நடுவில்
 பனிபோர்த்தி வெள்ளை நிழலுடன்
 சலசலவென பேசினபடி நடக்கும்
 சிற்றாறு.
 பூவரசம் பூவில் மதுவுண்ணும்
 பட்டாம் பூச்சி
 பால்கள்ளியில் சறுக்கி
 விளையாடும் கருஞ்சிட்டு
 மஞ்சள் நுணாவில்
 மகிழ்ந்துண்ணும் மைனா
 காட்டுத்தனமாய் கத்தி கலவரமூட்டும்
 கல்லுக்குருவி
 தென்னையோடு பின்னி
 தானே பேசி விளையாடும் அணில்
 அமைதியாய் அமர்ந்து
 பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் காகம்
 தொட்டிப்பால சறுக்கலில்
 மேலேறும் அயிரமீன் குஞ்சுகள்

ஒதுக்குப் புறமாய் யிருக்கும்
 ஒற்றைப் பனையில் ஆணியறைந்து
 தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் பேய்கள்
 பொட்டை மணி வீட்டை கடப்பதற்கு
 தயக்கப்பட்டு
 குரைக்கப்படும் நாய்க்காய் நான்.
 இவற்றினூடே
 பயமுறுத்தினபடியே என்கூடவே
 நடந்துவரும் என்னிழல்.
 கலைந்துபோன கனவாய்
 என் காலத்திலேயே
 தொலைந்து
 காங்கிரட் வீடுகளாய் மாறிப்போய்
 பரிதவிப்பின் விளிம்பில்
 சாக்கடையாய் சிற்றாறு
 அழும் குரல் வெளியே தெரியாதபடி
 என் நந்தவனத் தெருவும்
 நானும்
 இன்னும்...
 பழைய நினைவுள்...

என் மகன் என்னைப் போராடத் தூண்டுகிறான்

1967, மே 5இல் எனக்கும் கமருனிசாவுக்கும் திருமணம் நடந்தது. ஜூன் மாதத்தின் இரண்டாவது வாரத்தில் கல்லூரி திறக்க இருந்ததால் கல்லூரி திறக்கப்படுவதற்கு முதல் நாளே கீழ்க்கரையிலிருந்து புறப்பட்டுவிட்டேன். 67இல் மயிலாப்பூர் வீரப்பெருமாள் கோயில் தெருவில்தான் குடியிருந்தேன். அந்த வீட்டுக்காரரும் அவர் மனைவி மக்களும் தங்கள் குடும்பத்தில் ஒருவனாகத்தான் என்னைக் கொண்டாடினார்கள். அந்தக் குடும்பத்தினர் திமுக ஆதரவாளர்கள். என்னுடைய திமுக ஆதரவுப் போக்கும் தமிழ் உணர்வும் அவர்களுடைய நெருக்கத்துக்கு ஒரு காரணமாக இருந்தது. அந்தக் காலத்தில் அண்ணா, கழகத்தினரை தம்பி என்றுதான் விளித்தார். 'நாம் ஒரு தாயால் பெற்றெடுக்கப்பட முடியாததால் பல்வேறு தாய்களுக்கு மக்களாக இருக்கிறோம்.

ஆனால் நாம் அனைவரும் ஒரு தாய் மக்களைப் போன்ற உறவுகள்தாம்' என்ற கருத்துப்பட அண்ணா எழுதியும் பேசியும் வந்ததால் அக்காலத்தின் திமுகவினர் அனைவரும் அண்ணன் தம்பி உறவில்தாம் திளைத்தனர். அண்ணாவின் அந்த அழகிய மேற்கோளை நான் மறந்துவிட்டேன். என் திருமணத்துக்கு அவர்களை அழைத்துச் செல்லும் வசதி இல்லை. எனினும் அவர் களுடைய அன்பையும் வாழ்த்தையும் கொண்டு சென்றேன்.

திருமணம் முடிந்து வந்தபோது அவர்கள் அனைவரும் திருமணம் குறித்தே பேசினர். மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு வரவேண்டும் என்று வற்புறுத்தினர். ஊர் திரும்பிய இரண்டாவது வாரத்திலேயே மனைவி கர்ப்பமாய் இருப்பதாய் கடிதம் வந்தது. அவர்கள் மட்டுமல்லாது என்னுடன்

குடியிருந்த நண்பர்கள் அனைவரும் மகிழ்ச்சியாய் இருந்தனர். திரு. சுந்தா ஹாஜா என் திருமணத்துக்கு வருகை தந்து வாழ்த்தினார்.

இப்படி ஒரு மகிழ்ச்சியான சூழல் இருந்தாலும் மனைவியை விட்டுப் பிரிந்திருப்பது எனக்கு வருத்தமாய்த்தான் இருந்தது. வசதியான சூழ்நிலை வாய்க்கும்போது குடும்பத்தை கூட்டி வந்துவிட வேண்டும் என்ற நினைப்பிலேயே இருந்தேன். புதுமண வாழ்க்கை என்பது பெரும் முரண்பாடுகள் தோன்றாத காலம். எப்படி ஒருவரை ஒருவர் மகிழ்விப்பது என்பதே நோக்கமாக இருக்குமே தவிர முரண்பாடுகளைத் தீவிரப்படுத்துவது அன்று.

கல்லூரிப் பணியும் கடுமையாக இருந்தது. கட்டுரை ஏடுகள் திருத்தப்படுவதற்காக எங்கள் மேசையில் எங்கள் முகங்களை மறைப்பதுபோல் குவிந்திருக்கும். நான் பணியில் சேர்ந்த சில ஆண்டுகளிலேயே ஈரோடு தமிழன்பனும் பயிற்றுநர் (Tutor) பணியில் இணைந்தார். கட்டுரை ஏடுகளின் குவியல்களுக்குப் பின்னால் அமர்ந்துதான் நான் தமிழன்பனோடும் புலவர் உசேனுடனும் பேச முடியும். இத்துடன் காலாண்டு, அரையாண்டுத் தேர்வுத் தாள்களைத் திருத்தும் வேலையும் சேர்ந்துவிடும். கட்டுரை ஏடுகளும், தேர்வுத் தாள்களும் திருத்தும் வேலை பயிற்றுநர்களுக்குத்தான் கூடுதலாக ஒதுக்கப்படும்.

நான் பணியில் சேர்ந்தபோது, பேராசிரியர் அப்துல் வஹாப் புகாரி சாகிபுதான் கல்லூரி முதல்வராக இருந்தார். பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார் தமிழ்த்துறைத் தலைவராக இருந்தார். அடர்ந்து நரைத்த தாடியும் முழுக்க மூடும் கோட்டும் தொப்பியுமாய் இருந்த புகாரி சாகிப் என்னைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் 'you are charming' என்று சொல்லிக் கன்னத்தை இலேசாகக் கிள்ளிவிட்டுச் செல்வார். அவர் என்னை ஒரு பேரனைப் போலக் கருதினாரோ என்னவோ? ஆனால் அந்த ஆண்டே புகாரி சாகிப் ஓய்வுபெற்று விட்டார். பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார் 1968இல் ஓய்வு பெற்றார்.

எங்கள் தமிழ்த் துறையில் பாலூர் கண்ணப்ப முதலியாருக்கு அடுத்த

நிலையில் பேராசிரியர் நா.பாண்டிரங்கன் இருந்தார். அவருக்கு அடுத்து கேப்டன் அமீர்அலி, அவருக்கு அடுத்து பேராசிரியர் தி.புருஷோத்தமன் என்றிருந்தனர். வகுப்பு நேரமல்லாத மற்ற நேரங்களில் துறை கலகலப்பாகவே இருக்கும். என் கவிதை முயற்சிகளைப் பற்றிப் பெரும்பாலும் துறையினர் அறிந்திருக்கவில்லை. நானும் பெரிதாக எழுதிக் குவித்துவிடவும் இல்லை.

அந்தச் சமயத்தில் புதுக்கல்லூரி ஆட்சிக்குழுவின் தலைவராக திரு. மஜீது சாகிப் இருந்தார். இந்திய முஸ்லீம் லீக் கட்சியில் காயிதே மில்லத் இஸ்மாயில் சாகிபுடன் இணைந்திருந்தார். பின்னர் காயிதே மில்லத் திமுக ஆதரவு நிலைப்பாட்டை எடுத்தபோது, அவர் காங்கிரஸ் ஆதரவாளராக மாறினார். இருவரும் இணைந்திருந்த போது இசுலாமிய சமூகத்துக்குச் செய்தவை ஏராளம். புதுக்கல்லூரி தொடங்கப்பெற்ற 1950களில் காயிதே மில்லத்தும், மஜீத் சாகிபும் இணைந்து பர்மா, மலேசியா போன்ற நாடுகளுக்குப் பயணம் செய்து புதுக்கல்லூரிக்காக நிதி திரட்டினர். பர்மாவில் துறைமுகத் தொழிலாளிகள் தங்களது ஒருநாள் ஊதியத்தை நன்கொடையாகத் தந்தனர். புதுக்கல்லூரியின் அடிப்படை பணக்காரர்களின் கொடையால் மட்டுமல்ல. துறைமுகத் தொழிலாளிகள், நெசவாளிகள், கடைச் சிப்பந்திகள் போன்றோரின் வேர்வைத் துளிகளாலும் போடப்பட்டது. மஜீத் சாகிபின் தொண்டின் நினைவாக கல்லூரி நுழைவாயிலில் அமைந்த ஒரு கட்டடத்துக்கு 'மஜீது சாகிப் ஹால்' என்று பெயரிடப்பட்டிருந்தது. பின்னால் ஆட்சிக்குழுவின் புதுப்பணக்காரர்கள் புதுக்கல்லூரியின் பழைய வரலாறு அறியாதவர்கள். அவர்கள் மஜீது சாகிபின் பெயரை எடுத்துவிட்டார்கள்.

நான் சேர்ந்த அந்த ஆண்டுகளில் மஜீத் சாகிப் 'இந்தியத் தூதன்' என்றொரு இதழை நடத்தி வந்தார். இதழியல் துறையில் ஈடுபாடுள்ள புலவர் உசேன்தான் அதன் பொறுப்புகளைக் கவனித்து வந்தார். என் கல்லூரி நாட்களில் மதுரை தியாகராசர் கல்லூரியின் ஆண்டு மலரில் வெளிவந்த 'வெயில்' என்ற கவிதையைப் புலவர் உசேன் இந்தியத் தூதனில் வெளியிட்டார்.

புதுக்கல்லூரி தொடங்கப்பெற்ற 1950களில் காயிதே மில்லத்தும், மஜீத் சாகிபும் இணைந்து பர்மா, மலேசியா போன்ற நாடுகளுக்குப் பயணம் செய்து புதுக்கல்லூரிக்காக நிதி திரட்டினர். பர்மாவில் துறைமுகத் தொழிலாளிகள் தங்களது ஒருநாள் ஊதியத்தை நன்கொடையாகத் தந்தனர். புதுக்கல்லூரியின் அடிப்படை பணக்காரர்களின் கொடையால் மட்டுமல்ல. துறைமுகத் தொழிலாளிகள், நெசவாளிகள், கடைச் சிப்பந்திகள் போன்றோரின் வேர்வைத் துளிகளாலும் போடப்பட்டது

‘வெயில்’ கவிதை, படைப்பு முயற்சியின் சோதனையாகத்தான் எழுதப்பட்டது. கல்லூரி நாட்களின் இறுதியாண்டின் போதுதான் ‘எழுத்து’வில் வெளிவந்த புதுக்கவிதைகளைப் ‘புதுக்குரல்கள்’ என்ற பெயரில் ஒரு தொகுப்பாக சி.சு.செல்லப்பா வெளியிட்டார். தியாகராசர் கல்லூரி வட்டத்தில் அத்தொகுப்பின் முதல் வாசகராகக் கவிஞர் நா.காமராசன் இருந்தார். பாரதி, பாரதிதாசன், சுரதா என்ற படைப்பாளிகளின் படைப்புகளையே பெரும்பாலும் வாசித்து வந்த எங்களுக்குக் குறிப்பாக நா.காமராசனுக்கும் எனக்கும் ‘புதுக்குரல்கள்’ ஒரு மாறுபட்ட வடிவத்தையும் தொனியையும் காட்டின. ‘புதுக்குரல்’ களின் செல்வாக்கில் நா.காமராசன் ‘புல்வெளி’ என்ற கவிதையை எழுத்துவுக்கு அனுப்பினார்.

எழுத்தில் அது வெளியிடப்பட்டது. அந்த வெளியீட்டை நானும் நா. காமராசனும் கொண்டாடினோம். அதே வேகத்தில் ‘நிழல்கள்’ என்ற கவிதையை நா.கா. எழுதி, அதைத் ‘தாமரை’ இதழுக்கு அனுப்பினார். ‘தாமரை’யில் நிழல்கள் வந்தது. இந்தச்

சூட்டோடு நா. காமராசன் எனக்கு அறைகூவல் விடுப்பதுபோல் கேட்டார். “நான் ‘நிழல்கள்’ பற்றி எழுதினேன். நீர் வேண்டுமானால் ‘வெயில்’ பற்றி எழுதும்” என்றார். அவர் சொன்ன அன்றிரவே நான் ‘வெயில்’ என்ற கவிதையை எழுதினேன்.

மண்ணின் குழந்தைகளாய் இன்னும் வாழும் உயிர்களுக்கு விண்ணின் ஒளிமுலையில் இருந்து வீழும் வெயிற் பாலே!

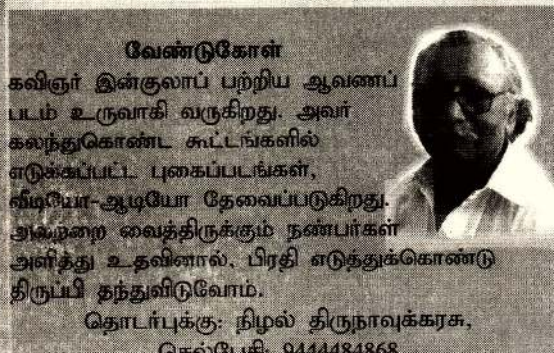
வானத்துச் சந்திரர்க்கும் இன்னும் வாழ்கின்ற கோள்களுக்கும் வானத்துச் சூரியனார் கை வழங்கும் ஒளிக்கொடையே!

சூட்டுத் தூரிகையால் வானச் சூரியன் பூமியின் மேல் துட்டும் வெயில்படமே நிழல் தின்னும் பொன் மருந்தே!

இப்படி பத்துக் கண்ணிகளாக அந்தக் கவிதை நீளும். அந்தக் கவிதையைப் படித்த நா.காமராசன் தாமே அந்தக் கவிதையை எழுதியதைப் போல ஒரு பரவசத்தில் இருந்தார்.

அந்தக் கவிதை இந்தியத் தூதனில் வந்தபோது எங்கள் துறையினர் அனைவரும் படித்து என்னை உற்சாகப்படுத்தினர். எங்கள் துறையினர் அனைவரும் கவித்துவத்தின் பெருக்கில் மூழ்கித் திளைப்பவர்கள்தாம். இத்தகைய மகிழ்ச்சியின் குமிழ்கள் உடையவும் கூடியவைதாம்.

மௌலானா அப்துல் வஹாப் புகாரி சாகிப் அந்த ஆண்டு ஓய்வு பெற்றதை

வேண்டுகோள் கவிஞர் இன்குலாப் பற்றிய ஆவணப் படம் உருவாகி வருகிறது. அவர் கலந்துகொண்ட கூட்டங்களில் எடுக்கப்பட்ட புகைப்படங்கள், வீடியோ-ஆடியோ தேவைப்படுகிறது. அவற்றை வைத்திருக்கும் நண்பர்கள் அளித்து உதவினால், பிரதி எடுத்துக்கொண்டு திருப்பி தந்துவிடுவோம்.

தொடர்புக்கு: நிழல் திருநாவுக்கரசு,
செல்பேசி: 9444484868

அடுத்து ஆங்கிலத்துறைத் தலைவராக இருந்த பேராசிரியர் கோபாலகிருஷ்ணா கல்லூரி முதல்வரானார். அத்துல் வஹாப் புகாரி சாகிப் வரலாற்றுத்துறை சார்ந்தவராக இருந்தபோதும், அவருடைய புலமையின் வேர்கள் எல்லை கடந்தவை. அரபு, பாரசீகம், உருது போன்ற மொழிகளை அறிந்தவர். ஆங்கிலப் பேச்சு ஓர் அழகிய கவிதையைக் கேட்பது போல் இருக்கும். கோபாலகிருஷ்ணா ஆங்கிலத்துறை சார்ந்தவராக இருந்தபோதிலும் அவருடைய ஊற்றுக்கள் வற்றியிருந்தன. தம்மை ஒரு புலமையாளராக வெளிப்படுத்துவதைவிட ஒரு கண்டிப்பான நிர்வாகியாகவே நிலை நிறுத்திக்கொள்ள விரும்பினார்.

ஒவ்வொரு வகுப்பையும் கண்காணிப்பார். கைகளைப் பின்புறம் கட்டி மெதுவாக நடந்து வந்து, ஆசிரியர்களையும் மாணவர்களையும் விழிகளால் துளாவியபடியே கடந்து செல்வார். அவரது வருகையின்போது எல்லா வகுப்பிலும் ஊசி விழுந்தால் கூடக் கேட்குமே ஒரு சத்தம். அப்படி ஒரு சவ அமைதி நிலவ வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பார். மாணவர்கள் மட்டுமல்ல ஆசிரியர்களும் அடங்கிய தோற்றத்தில் இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தார்.

பணியில் சேர்ந்த இரண்டாம் ஆண்டில் அது நிகழ்ந்தது. அன்றின் கடைசி வகுப்பு பட்டப்படிப்பு மாணவர்களுக்குத் தமிழ்க் கட்டுரை வகுப்பாய் இருந்தது. அதை நான் எடுக்க வேண்டும். மணி அடித்தவுடன் சரியான நேரத்தில் வகுப்பறையில் நுழைந்து விட்டேன். என் பணிநாட்களில் குறித்த நேரத்தில் வகுப்பில் இருப்பேன்.

மூன்றாவது மாடியில் இருந்த அந்த வகுப்பில் நான் நுழைந்தபோது யாருமில்லை. வாசலில் சாக் துண்டுகளால் 'Mass cut' என்று எழுதி வைத்துவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். என் வகுப்பை ஏன் இப்படிப் புறக்கணிக்க வேண்டும் என்பதறியாமல், வகுப்புக்குள் வருகைப் பதிவேட்டோடும், பாடப் புத்தகத்தோடும் நின்றுகொண்டிருந்தேன். முதல்வர் கோபாலகிருஷ்ணா கண்களை உருட்டியபடி வகுப்புக்குள் நுழைந்தார். 'பையன்கள் எங்கே' என்றார். எனக்குத் தெரியவில்லை ஆனால் 'மாஸ் கட்' என்று எழுதிவைத்துப் போயிருக்கிறார்கள்

என்றேன். என்னைத் துளைப்பதுபோல் பார்த்த கோபாலகிருஷ்ணா 'you don't derive pleasure out of this' ('இதில் மகிழ்ச்சியடையாதே') என்றார். நான் "I am waiting for the boys and it is not a peasure for a teacher" 'நான் பையன்களுக்காகக் காத்திருக்கிறேன். இது ஆசிரியருக்கு மகிழ்ச்சியானதல்ல' என்றேன்.

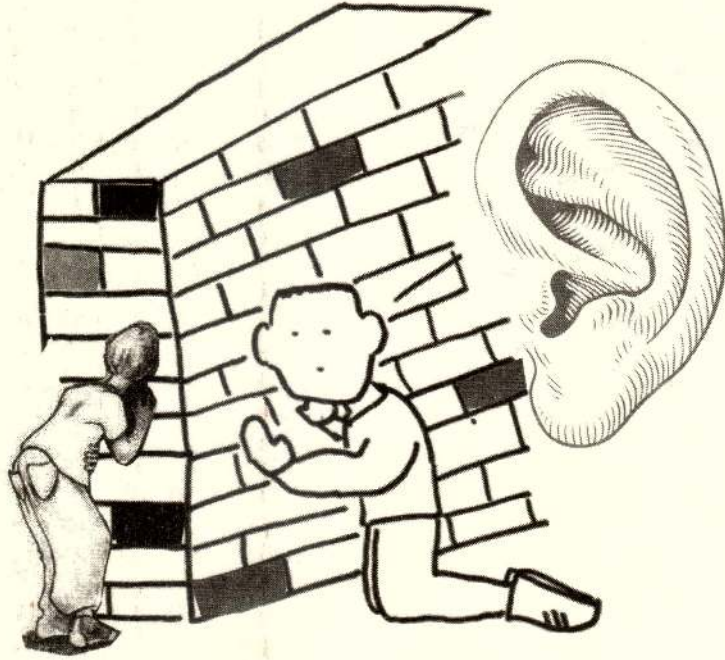
கோபாலகிருஷ்ணா கண்களைச் சுருக்கிக் கொண்டு 'it reflects on you' இது உன்மீது பிரதிபலிக்கும் என்றார்; நான் 'How' 'எவ்வாறு' என்று கேட்டுவிட்டு அவரை உற்று நோக்கினேன். 'you must conduct class' நீ வகுப்பெடுக்க வேண்டும் என்றார். அதற்காகத்தான் நான் காத்திருக்கிறேன் என்று நான் சொன்னவுடன் என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டுப் போய்விட்டார். நான் கடைசி மணி அடிக்கும்வரை வகுப்பில் இருந்தேன்.

இந்த நிகழ்ச்சியை மறுநாள் என் துறைத் தலைவரிடமும், நண்பர்களிடமும் சொன்னேன். இதனால் ஒன்றும் கவலைப் படாதீர்கள் என்று துறைத் தலைவர்கள் ஆறுதல் சொன்னார்கள்.

1968 மார்ச் 1 அன்று எனக்கு மகன் பிறந்ததாக ஊரில் இருந்து செய்தி வந்தது. துறைப் பணியின் அழுத்தம் காரணமாக நான் உடனடியாக ஊர் சென்று என் மகனைப் பார்க்க முடியவில்லை. விடுமுறை வரட்டும் என்று காத்திருந்தேன். கல்லூரியில் ஏப்ரல் மாதம் கோடை விடுமுறை தொடங்கும். ஏப்ரல் மாதம் என்றாலே கல்லூரியில் முதுபேராசிரியர் அனைவரும் ஒருவிதமான பயஉணர்வில் இருப்பார்கள். நிர்வாகத்திலிருந்து சில பேராசிரியர்களுக்கு எச்சரிக்கை அஞ்சல் வரும்; சிலருக்குப் பணிநீக்க அஞ்சல் வரும்.

அந்த ஏப்ரல் மாதம் முதல் நாள் எனக்குப் பணிநீக்க ஆணை வந்தது. என் பேராசிரிய நண்பர் ஒருவர், 'மார்ச் ஒன்றில் மகன் பிறந்தான். ஏப்ரல் ஒன்றில் பணிநீக்கம். எப்பேர்ப்பட்ட அதிர்ஷ்டம் பாருங்கள்' என்றார்.

அமைதியாக நான் சொன்னேன்: "என் மகன் என்னைப் போராடத் தூண்டுகிறான்."

ஒட்டுக் கேட்ட

மனநோயாளி

அந்த நகரில் மனப்பிறழ்வு வைத்தியசாலை ஊருக்கு ஒதுக்குப்புறமாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அவ்விடம் சுற்றி வர மரச்சோலையான பகுதியாக இருந்தாலும், மிகவும் உயர்ந்த மதிற்சுவராலான வேலிக்குள் இது அமைந்திருந்தது. இப்படியாக அமைந்த அந்த வளாகத்துக்குள் பல்வேறு தொகுதிகளாக உட்சுவர்ப்பிரிப்புகளும் கட்டிடங்களும் தனித்துவமாக காட்சியளித்தது இந்த வைத்தியசாலை. வெளிநோயாளர் பிரிவுமுகப்புத் தொகுதியில் இருந்தது. இதில் எப்போதும் சன நடமாட்டம் இருந்துகொண்டிருக்கும். ஆனால் ஏனைய உட்பகுதிக்குள் அனுமதி இல்லாது இலகுவாக யாரும் நுழையமுடியாது. குறிக்கப்பட்ட பார்வையாளர் நேரங்களில் மட்டும் அதற்காக அமைந்த தனித்துவமான சந்திப்பு இடங்களில் மட்டுமே வெளியார் செல்லமுடியும். இதனால்தானோ என்னவோ

பொதுவாக இந்த வைத்தியசாலையை காக்கிச் சட்டைக் காவலாளிகளில்லாத 'சிறைச்சாலை'போலென பொதுமக்கள் மருட்சியுடன் சிலாகித்தனர் போலும்!

இதில் தெளிவடைந்துபெரும் முன்னற்ற மடைந்த நோயாளிகளுக்கான விசாலமான தொகுதி (ward) ஒன்று தனியாக வேறு பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. இதிலுள்ள தேறிய நோயாளிகளின் பாராமரிப்பினால் உருவான பூக்களும், காய் கறிகளுமான சிறியதோட்டமும் இவ்வளாகத்திலிருந்தது. இவர்கள் தத்தமது சுய பணிகளை தாமே சுயமாகச் செய்பவர்களாக இருந்தனர். இதிலுள்ளவர்கள் பகல் வேளையில் நடமாடும் சுதந்திரத்துடன் பல பணிகள் செய்பவர்களாகவும் இருந்தனர். இவ்வளாகத்தில் மொத்தம் இருபது கட்டில்களும் அவர்களுக்கான பொருட்கள் வைத்துக்கொள்வதற்காக நேர்த்தியாக வைக்கப்பட்டுள்ள தளவாடங்களுடன்

அழகாகவே இருக்கும். இவ்வளாகம் அந்தக் கூட்டத் தொகுதிக்குள் தனித்துவமானதொரு அழகாக எப்போதும் சுத்தமாகவே இருக்கும். இவர்களது தொடர்பாளர்களாகப் பணியாற்றும் கண்காணிப்பாளர்களும், தாதிகளும் மலர்ச்சியுடன்தான் காணப்படுவார்கள். இந்தத் தங்கு கூடத்தில் பணியாற்றுவதற்கு இந்த வைத்தியசாலைப் பணியாளர்களிடையில் என்றைக்குமே ஏகப்பட்ட போட்டிதான்.

ஒருநாள் காலை உணவு முடிந்தவேளையில், அந்த தனிவளாகச் சுவரொன்றில் தனது இடதுகாதை ஒட்டவைத்து ஒட்டுக் கேட்கத் தொடங்கினார் ஒருவர். இவரது செய்கையைப் பார்த்த இன்னொருவர் முதலாவதாளிடம், “என்னப்பா நடக்குது?” என ஆர்வம் பொங்கக் கேட்கிறார்.

முதலாவதான், வலது கை ஆட்காட்டி விரலால் தனதுவாயை மூடிக் காட்டி ‘உஸ்...ஸ்...ஸ்...!’ என்று ஒலி எழுப்பி ஏதும் பேசக் கூடாதென சைகைசெய்து, அதே கையால் அவனையும் ஒட்டுக் கேட்க சைகையால் அழைக்கிறார்.

அவரின் பின்னால், ஆர்வத்துடன் இரண்டாது நோயாளியும் தனது இடது காதை சுவரில் பதித்து ஒட்டுக் கேட்கத் தொடங்கினார். இவர்களது முகபாவம் ஒட்டுக்கேட்கும் சுவாரசியமானபாவத்துடன் மாறிக்கொண்டிருந்தன.

இதைக் கண்ணுற்ற மூன்றாவது ஆளும் இவ்வாறே தொடர்ந்தார். அதன் பின்னாக வந்த நான்காவதும் தொடர்... கடைசியான இருபதாவதும் தனது காதைப் பதித்து ஒட்டுக் கேட்கலானார்.

வளாகமே ‘குண்டுசி விழுந்தால் ஓசை கேட்கும்’ அமைதியாக இருந்தது.

அன்றைய மதிய உணவுவேளைக்கு ஒருவரும் வராததைக் கண்ட வைத்தியசாலை நிர்வாகம் நிகைத்துப் போனது. இதை அறிந்த தலைமைக் கண்காணிப்பாளர் தானே உடனடியாக நோயாளிகளைத் தேடிச் சென்றார்.

வளாகச் சுவரில் வரிசையாக நின்று ஒட்டுக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் நோயாளிகளைக் கண்டு ஒருகணம் திகைத்துத்தான்

போனார். ஆனாலும் தன்னை சுதாரித்துக் கொண்டு, ‘சாப்பிடவும் வராமல் இங்கு என்னப்பா நடக்குது?’ ஆர்வமிகுதியுடன் கேட்கிறார்.

‘உஸ்...ஸ்...ஸ்...!’ என்று ஒலி எழுப்பி வலது கை ஆட்காட்டி விரலால் தனது வாயை மூடிக் காட்டி ஏதும் பேசக் கூடாதென சைகைசெய்து, அதே கையால் அவரையும் ஒட்டுக் கேட்க சைகையால் பணித்தார் முதலாவதான்.

மிகுந்த ஆர்வத்துடன் அவனின் முன்பாக அனைவரையும் நோட்டமிட்டவாறு தனது வலதுகாதைப் பதித்து ஒட்டுக் கேட்கத் தொடங்கினார் தலைமைக் கண்காணிப்பாளர்.

ஒன்று... இரண்டு... மூன்று... பத்துநிமிடம் ஏதுமே கண்காணிப்பாளருக்குக் கேட்கவே இல்லை. வெறுத்துப் போனவராகி, சுவரில் இருந்துவிடுபட்டு அனைவரையும் பார்த்தவாறு “என்னப்பா... எனக்கு ஒன்றுமே கேட்கவில்லையே!” என்கிறார் பரிதாபகரமாக.

‘என்னையா ஆச்சு உமக்கு?’ என முறைத்துக்கொண்டு சுவரிலிருந்து விடுபட்ட முதலாவதான், ஏனையவர்களை நோக்கித் திரும்பியவாறு ‘அடச் சீ... இங்கே பாருங்கடா...! காலையிலிருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த எனக்கே ஒன்றும் கேட்கவில்லை... இப்பத்தான் வந்து கொஞ்சநேரம் கேட்ட இவருக்கு ஏதும் கேட்கவில்லையென எம்மிடமே கேட்கிறார்?’ ம்... என்னா திமிர் இவருக்கு... ஆ...” என்றவாறு கண்காணிப்பாளரை மேலும் கீழும் தன் முகத்தை ஆட்டி முறைத்துப் பார்த்துச் சலித்தவாறு கோபத்துடன் வெளிவந்தார். சொல்லி வைத்தது போல ஏனையவர்களும் அவ்வாறே தொடர்ந்தார்கள்.

எல்லோரது பரிகாசத்துக்குமுள்ளாகிய தலைமைக் கண்காணிப்பாளர் செய்வதறியாது விக்கித்துப் போனார்.

இக்கதை கண்ணை மூடியவாறு பின்பற்றும் மூடச் சடங்குகள் பற்றிய விவாத உரையாடல் ஒன்றில் கேட்டது.

நாக்கைச் சிறகினிலே
ஆக்டோபர் 2014

அன்பே கல்வி

நல்லாசிரியர் விருது வழங்கி ஓய்ந்த நேரமிது. நல்லாசிரியர் என்பவர் எப்படிப்பட்டவர்? என்ற கேள்வி இருக்கட்டும். அடிப்படையில் ஒரு ஆசிரியர் என்பவர் யார்? அவர் எப்படிப்பட்டவர்? என்பதே மிகச் சிக்கல் வாய்ந்ததும், விவாதங்களை எழுப்புகின்ற கேள்வியும் ஆகும். விடை தெரியாத எத்தனையோ கேள்விகளுக்கு கலையும், இலக்கியமும் விடை காண முயல்கின்றன. அவ்வகையில் பிரெஞ்சு சினிமாவான “தி கோரல்” நம் கேள்விகளுக்கு விடையளிக்க முயற்சிக்கிறது.

பெரிய இசைக் கலைஞனான மோர்ஹாங் பியர் தன் தாயின் மரணச் செய்தி கிடைத்து அமெரிக்காவிலிருந்து பிரான்ஸ் திரும்பியிருக்கிறார். அங்கு அவரைத் தேடி வரும் பெப்பினோ, ஆசிரியர் கிளிமண்ட் மாத்த்யூவின் டயரியைக் கொடுத்து வாசிக்கும்படி வேண்டுகிறார். அந்த டயரி வாசிப்பில் படம் பின்னோக்கிச் செல்கிறது.

அமைப்புகளுக்குள்ளும், அதன் அபத்தமான சட்ட திட்டங்களுக்குள்ளும் தன்னைப் பொருத்திக் கொள்ள இயலாமல் அவதிப்பட்டுக்கொண்டிருப்பவர் இசை ஆசிரியர் கிளிமண்ட் மாத்த்யூ. பல இடங்களில் வேலை பார்த்து விட்டு எங்கும் ஒத்து வராமல் ஒரு விளம்பரம் பார்த்து, விண்ணப்பித்து, இசை ஆசிரியர் மற்றும் மேற்பார்வையாளர் (சூப்பர்வைசர்) வேலைக்குக் கடைசியாக அவர் வந்து சேருமிடம் ஒரு சீர்திருத்தப் பள்ளி. சாதாரண உண்டு உறைவிடப் பள்ளி (போர்டிங் ஸ்கூல்) என்று நம்பி வருகிறார் அவர். அதுவோ உண்மையில் ஒரு சீர்திருத்தப் பள்ளி. குற்றப் பின்னணி உள்ள, முரட்டு மாணவர்களின் உறைவிடம் அது. சமூகப் பொருளாதார வன்முறைகளுக்கு எதிர்வினை ஆற்றியதால் சட்டத்தினால் குற்றவாளிகள் என முத்திரை குத்தப்பட்ட, பல்வேறு வயதினரைக் கொண்ட சிறார் மற்றும் விடலைப் பையன்களின் சிறை

அது. ஊழலும், கண்டிப்பும் நிறைந்த ராசின் என்ற ஒரு முதல்வரால் அப்பள்ளி நிர்வகிக்கப்பட்டு வருகிறது. மாணவர்களின் சிறு சிறு தவறுகளுக்குக் கூட கடுந்தண்டனை அளித்து கட்டுப்பாட்டை நிலை நிறுத்த முயல்கிறார் முதல்வர். ஒரு புறம் முரட்டு மாணவர்கள். மறுபுறம் அவர்களை வன்முறையாலேயே அடக்கி ஒடுக்க முயலும் முதல்வர். தன்னுடைய செயலுக்கு அவர் கூறும் தத்துவம் “ஆக்சன் ரீ ஆக்சன்”.

மாத்யு ஒரு காலை வேளையில் அப்பள்ளி வந்தடைகிறார். தன் முதல் நாள் அனுபவமே பயங்கரமானதாயிருக்கப் போவதை பாவம் அவர் அறிந்திருக்கவில்லை. பள்ளியின் கேட்டில் ஒரு சிறுவன் நின்றுகொண்டிருக்கிறான். ஏனப்பா இங்கு நிற்கிறாய்? என அவர் கேட்க சிறுவன் பெப்பினோ இப்படி பதிலளிக்கிறான். “சனிக்கிழமையன்று என் அப்பா வந்து என்னை அழைத்துச் செல்கிறேன் என்று உறுதி அளித்திருக்கிறார். அவரின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கிறேன்” என்கிறான். “இன்றைக்கு சனிக்கிழமை இல்லையே...” என்று அவனுக்குப் பதிலளிக்கையில் உள்ளேயிருந்து பணியாளர் மெக்சன்ஸ் பதற்றத்தோடு ஓடி வருகிறார். பெப்பினோவையும் புதிய ஆசிரியர் மாத்யுவையும் பள்ளிக்குள் அழைத்துச் செல்கிறார். தான் ஒரு இசை ஆசிரியரென்றும் மேற்பார்வையாளர் பணிக்கு வந்திருப்பதாகவும் மாத்யு கூறுகிறார். மெக்சன்ஸ் பள்ளி முதல்வரைப் பற்றி மாத்யுவிடம் விவரிக்கிறார். பள்ளிக்குள் ஒரு சின்னஞ் சிறுவன் தரையை சிரமப்பட்டுத் துடைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். “ஏன் இப்படி? என்று மாத்யு கேட்க மெக்சன்ஸ், அச்சிறுவனுக்கு இரு வாரங்கள் இந்தத் தண்டனையை முதல்வர் கொடுத்திருப்பதாகச் சொல்கிறார். மாத்யு அதிர்ந்து நிற்க, முதல்வர் எதிர் வந்து மாத்யுவிடம் “ஏன் இவ்வளவு லேட்?” எனக் கேட்டு தாமதத்தை தன்னால் சகிக்க இயலாது என்று கடுகடுக்கிறார்.

மெக்சன்ஸ் தன் அறையைத் திறக்க முயல்கிறார். மாணவர்கள் ஏதோ விஷமத்தனம் செய்திருக்கிறார்கள். அது திறக்கவில்லை. பலம்கொண்ட மட்டும் கதவை ஆட்டித் திறக்க, பாய்ந்து வரும் ஒரு ஆயுதம் அவரது கண்ணைப் பதம்

பார்க்கிறது. வலியால் துடிக்கிறார். மாத்யு என்ன ஏதென்று புரிந்து கொள்ளுமுன் தலைமை ஆசிரியரின் உத்தரவின் பேரில் மாணவர்கள் அவை கூட்டப்படுகிறது. “டாக்டரை அழையுங்கள்...” என்று கெஞ்சும் மாத்யுவை அலட்சியப்படுத்தும் முதல்வர், மாணவர்களைப் பார்த்து “பேசங்கள்.. யார் இதைச் செய்தீர்கள்? எனக்கு உடனே தெரிய வேண்டும்” என்று சீறுகிறார். “உண்மையைக் கூறும் வரை இனி வகுப்பு இடைவேளை இல்லை. பெற்றோர்களைச் சந்திக்க அனுமதி இல்லை” என்று தண்டனையை அறிவிக்கிறார். மாத்யு திகைத்தவாறே பார்த்துக் கொண்டிருக்க அவரிடம் மாணவர்களின் பட்டியலைக் கொடுத்து “இதிலிருந்து ஒரு பெயரைச் சொல்லுங்கள்..” என்று கட்டளையிடுகிறார். ஏன், எதற்கு என்று கேட்க முடியாமல், மாத்யு அதிலிருந்து போனிபஸ் என்ற பெயரை அறிவிக்கிறார். அந்தச் சிறுவனுக்கு உடனே தண்டனை அளிக்கப்படுகிறது. குற்றவாளி யாரென்று அவன் சொல்ல வேண்டும். இல்லையேல் அவனே குற்றவாளிக் குரிய தண்டனையை அனுபவிக்க வேண்டும். இதுவே முதல்வரின் தீர்ப்பு. இந்தக் களேபரத்துக்கிடையில் மாத்யுவைப் பார்த்து வழக்கையன் என்று உரக்கக் கூறி கிண்டலடிக்கிறார்கள் சில மாணவர்கள். பலமுறை “அமைதி... அமைதி” என்று முதல்வரும், ஆசிரியரும் கத்துகிறார்கள். கோபத்தோடும், எரிச்சலோடும் அந்த மாணவர்களிடம் நடந்துகொள்கிறார்கள்.

ஆஹா புதிய சூப்பர்வைசர் வந்து விட்டார் என்று மாத்யுவிடம் சாவியையும், பொறுப்புகளையும் ஒப்படைத்து விட்டு பழையவர் இங்கிருந்து தப்பித்தோம் என்று பெரும் மகிழ்ச்சியோடு கிளம்புகிறார். மாத்யு அவரிடம் திகைப்போடு “ஏன் நீங்கள் இங்கிருந்து போகிறீர்கள்? என்று கேட்க தனது கையைக் காண்பித்து “கத்தரிக் கோலால் கிழித்தார்கள். பத்து தையல் போட்டிருக்கிறேன்...” என்கிறார். மூடோன் என்ற மாணவனிடமிருந்து சிகரெட்டுகளைக் கண்டுபிடித்ததற்கு கிடைத்த பரிசு என்று கூறுகிறார். “அவன் இன்னும் இங்கு இருக்கின்றானா?” என்று அச்சத்துடன் வினவுகிறார் மாத்யு.

“எனக்குத் தெரியும். மெக்சன்ஸியின் அறைக் கதவில் ஆயுதம் வைத்தது லெ கெரக் என்ற மாணவன்” என்கிறார் பழைய சூப்பர்வைசர். “அவனிடம் உஷாராக இருங்கள்..” என்கிறார். “மோர்ஹாங் என்ற பெயரையும் ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். தேவதையின் முகம். ஆனால் சாத்தானின் ஆக்கம்..” என்கிறார். “இந்த முரடர்களுக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் ஒன்றே ஒன்றுதான் ஆக்சன் ரீஆக்சன். அதிர்ஷ்டம் உங்கள் பக்கம் இருக்கட்டும்.” என்று வாழ்த்திவிட்டு நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டவாறே கிளம்பிப் போகிறார். மாத்யுவின் முகம் பேயறைந்தது போல ஆகிவிடுகிறது. கண்ணில் கட்டுப் போட்டவாறே வரும் மெக்சன்ஸ் “உங்கள் வகுப்பறைக்குச் செல்லுங்கள். அது எங்கிருக்கிறது என்று சப்தம் வரும் திசையிலிருந்தே நீங்கள் தெரிந்துகொள்ளலாம்.” என்கிறார். நடந்த நிகழ்வுகளால் அதிர்ச்சியுற்றிருக்கும் மாத்யுவிற்கு வகுப்பறை பயமுறுத்துகிறது. அவரது நடையில் ஒரு தயக்கம் சட்டெனத் தோன்றி மறைகிறது. சரி... அதையும் பார்த்துவிடலாம் என உறுதியான நடைபோட்டுப் போகிறார்.

மாத்யு உள்ளே நுழைய வகுப்பு அமைதியாகிறது. அது ஒரு போலியான அமைதி என்பது மாத்யுவிற்கு விளங்குகிறது. மனித எலும்புக் கூட்டின் உதட்டில் புகைந்து கொண்டிருக்கும் சிகரெட்டை எடுத்து அணைத்துவிட்டு “இங்கே யாரும் புகை பிடிக்கக்கூடாது. நீங்கள் உட்பட” என அந்த எலும்புக் கூட்டைப் பார்த்துக் கூறுகிறார். மாணவர்கள் சிரிக்கிறார்கள். “ஆமாம் சொல்லிவிட்டேன்..” என்றவாறே தனது இருக்கையை நோக்கி நடக்க முயற்சிக்கையில் தடுக்கி விழுகிறார். அவரது கைப்பை நழுவிக்கீழே விழுகிறது. மாணவர்கள் ஓ என்று சத்தமிட்டுச் சிரிக்கிறார்கள். லெ கெரக் கீழே விழுந்த பையை எடுத்துக்கொண்டு ஓட மாத்யு அவனை விரட்டுகிறார். மாணவர்கள் கேலியுடன் இன்னும் உரத்துச் சிரித்து ஆர்ப்பரிக்கிறார்கள். முதல்வர் திடீரென உள்ளே நுழைய மாணவர்கள் அடங்கி ஓடுங்குகிறார்கள். “என்ன நடக்கிறது இங்கே?” என உறுமுகிறார். “ஒன்றுமில்லை..” என்று மாத்யு நடந்ததை

மறைக்கிறார். ஒன்றும் நடக்காதது போல தன் முகபாவனையை வைத்துக்கொள்ள முயற்சி செய்து அதில் வெற்றியும் பெறுகிறார். முதல்வர் வெளியேற மோர்ஹாங்கை அழைத்து “நீதான் அந்த தேவதையின் முகம் உடையவனா? என்றவாறே “உனக்கு இனிமேல் ஒரு பொறுப்பு. நான் இல்லாத நேரத்தில் வகுப்பறையை நீதான் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும்..” என்கிறார்.

பின்னர் லெ கெரக்கை இழுத்துக் கொண்டு முதல்வர் அறைக்குப் போகிறார். அங்கே ஏற்கனவே இன்னொரு பையனுக்கு அடி கிடைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. லெ கெரக் பயந்து தயங்க “சரி நீயும் நானும் ஒரு உடன்பாடு செய்துகொள்வோம். கண்ணில் அடிபட்டு சிகிச்சை எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் மெக்சன்சுக்கு நீ உன்னுடைய ஓய்வு நேரத்தில் துணையிருந்து உதவ வேண்டும். ஒத்துக்கொண்டால் முதல்வரிடம் நான் உன்னைக் காட்டிக் கொடுக்கமாட்டேன்...” என்கிறார். சிறுவன், முதல்வரின் தண்டனைக்குப் பயந்து சரி என்று ஒத்துக் கொள்கிறான். பின் வகுப்பறைக்குத் திரும்பி “ஒரு காகிதத்தில் நீங்கள் என்ன வாக விரும்புகிறீர்கள் என எழுதித் தாருங்கள்” என்று கேட்டு வாங்கிக்கொள்கிறார். மாலையில் அதைப் படித்துப் பார்க்கிறார். பட்டாளத்தான், சர்க்களில் புலிகளை அடக்குபவன், பைலட், தீயணைப்பு வீரன், பறக்கும் பலூன் இயக்குபவன் என்று எத்தனையோ வேலைகள் அவர்களது கனவாக இருப்பதைப் பார்க்கும் மாத்யு மகிழ்ச்சி அடையாமல் கவலைப்படுகிறார். ஏனெனில் ஒரு மாணவன் கூட தன்னைப் போல மாணவர் மேற்பார்வையாளராக வர விருப்பமென்று எழுதவில்லை. முதல் நாள் அனுபவங்கள் அவருக்கு கடும் அதிர்ச்சியைத் தந்திருக்கிறது. மாணவர்கள் உறங்கும் அறையில் முரட்டு மாணவர்கள் இன்னும் தங்கள் சேட்டைகளைத் தொடர்கிறார்கள். எதிர்க்க இயலாத சிறுவன் பெப்பினோவின் கம்பனியைப் பிடுங்குகிறார்கள். சிகரெட் புகைக்கிறார்கள். எதிர்த்து முணுமுணுப்பவர்களை அதட்டு கிறார்கள்.

மறுநாள் காலை. மெக்சன்ஸ் தனக்கு சிகிச்சையளிக்கும் மருத்து

எந்த ஒரு மனிதனும் தன்னைச் சுற்றியுள்ள சமூகம் முன்னேற ஒரு நேர்மறை மாற்றத்தை உருவாக்குவான் என்றால் அவன் மகத்தான மனிதனே. ஆசிரியர் மாத்யு அவ்வகையில் ஒரு நல்லாசிரியர் மட்டுமல்ல, மகத்தான மனிதனும் கூட. உலகில் இத்தகைய மகத்தான மனிதர்கள் நிறைய இருக்கிறார்கள்.

வரிடம் பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார். “லெ கெரக் தன்னார்வமாக எனக்கு உதவிசெய்ய ஒத்துக் கொண்டதாக மாத்யு சொன்னார். நான் கண்டிப்பானவன். ஆனால் மோசமானவன் இல்லை... இந்தப் பசங்களோட நிலமை எனக்கு வருத்தமாத்தான் இருக்கு.” என்கிறார். மருத்துவரோ “பாத்துக்கங்க சார்... காயம் ரொம்பப் பெரிசு பசங்களோட அடுத்த இலக்கு ‘நீங்கதான்...’ என்கிறார். இதைக் கேட்டவாறே உள்ளே வரும் மாத்யு திகைக்கிறார். “ஆமாம் மாத்யு சார். மூடோன் என்ற மாணவனுக்கு முதல்வர் கடுமையான தண்டனை தர, அதைத் தாங்காமல் அவன் கூரை மேலிருந்து குதித்து தற்கொலை செய்துகொண்டான். அவன் அநாதை என்பதால் பிரச்சனை பெரிதாகவில்லை” என்கிறார்.

மாத்யு முதல்வரைப் பார்த்து மெக்சன்ஸ் கண்ணில் அடிபடக் காரணமாயிருந்த சம்பவம் பற்றி பேசுகிறார். தொடர்ந்து மூன்று வேண்டுகோள்களை வைக்கிறார். 1. சம்பவத்திற்கு காரணமான மாணவனை எனக்குத் தெரியும். அவன் யாரென நீங்கள் கேட்கக் கூடாது. 2. அம்மாணவனை நானே சமாளித்துக் கொள்கிறேன். 3. மாணவர்களுக்கு தண்டனை தருவதை நீங்கள் நிறுத்த வேண்டும். “ஆக்சன் ரீ ஆக்சன்” அதுதான் இங்கே சட்டம் என்று கோபப்படும் முதல்வர் பின்பு அமைதியாகி மாத்யுவைப் பார்த்து “நீங்க அவசரப்படுறீங்கன்னு நினைக்கிறேன். என்னமோ செய்யுங்க... அனுபவீங்க... எனக்கொன்னுமில்ல...” என்று கூறி விடுகிறார். ஆனால் இரண்டாம் நாள் அனுபவங்களும் மாத்யுவுக்கு கசப்பானதாகவே தொடர்கிறது. எனினும் மாத்யு அசரவில்லை.

மாத்யு இயல்பாகவே ஒரு நல்ல மனிதர் என்பதை பார்வையாளன் புரிந்து கொள்ள, முதல் நாளிலேயே பள்ளியில்

நடக்கும் சம்பவங்களை அவர் எப்படிப் பார்க்கிறார், பிரச்சனைகளை அவர் எப்படி மனிதாபிமானத்தோடு அணுகுகிறார் என்பதை படத்தின் இயக்குநர் அற்புதமாகக் காட்சிப்படுத்துகிறார். விறுவிறுப்பாக நகரும் முதல் நாள் காட்சிகள் பார்வையாளனை அசர வைக்கும் விதத்தில் சொல்லப்படுகிறது. மாத்யு எப்படி இந்தச் சூழலை சமாளிக்கப் போகிறார் என்று பார்வையாளனுக்கு ஒரு ஆர்வம் வந்து விடுகிறது. ஒரு புறம் பிடிவாதமும், வன்மமும் கொண்ட முதல்வர். மறுபுறம் வெறுப்புணர்வும், முரட்டுத்தனமும் கொண்ட ஒரு விடலைப் பருவ மாணவர் கூட்டம். இரண்டையும் அற்புதமாகச் சமாளிக்கிறார் மாத்யு. சிறுமைக்கும், அவமானத்துக்கும் ஆளாகிற சூழல்களில் கோபம் கொள்ளாமல், நிதானமாக அணுகுகிறார். அவரின் இந்த அணுகுமுறை முரட்டு மாணவர்களுக்கு ஆச்சர்யத்தைத் தருகிறது. அவர்களும் சற்று நிதானப்படுகின்றனர். முதல்வரோ, மாத்யுவின் முயற்சிகளுக்கு ஒத்துழைக்க மறுத்து மாத்யுவின் செயல்களில் குற்றம் காண்கிறார். மாணவர்கள் அனைவரையும் ஒருங்கிணைத்து ஒரு பாடகர் குழுவை அமைக்கிறார் மாத்யு. மாணவர்களுக்கும் இது பிடித்திருக்கிறது. மோர்ஹாங்கிற்கு நல்ல குரல் வளமிருக்கிறது. அவனை ஒரு இசைப் பள்ளிக்கு அனுப்ப வேண்டி அவனின் தாயைச் சம்மதிக்க வைக்கிறார். மெல்ல மெல்ல சக ஆசிரியர்களின் ஒத்துழைப்பைப் பெறும் மாத்யு, கிடைக்கும் வாய்ப்புக்களில் எல்லாம் மாணவர்கள் திருந்த உதவுகிறார். தன் மீதான அனைத்து வன்முறைகளையும் லாவகமாகக் கையாண்டு அன்பால் மாணவர்களை தன் வசப்படுத்துகிறார். மாணவர்கள், அதிலும் முரட்டு மாணவர்களின் உளவியலை ஆழ்ந்து கற்ற ஒரு ஆசானாகத் திகழ்கிறார் மாத்யு. பொறுமையும், நிதானமும், குழந்தைகள் மீது அளவு கடந்த ஆர்வமும் கொண்ட அவர் வன்முறை,

காக்கைச் சிறகினிலே
அக்டோபர் 2014

தண்டனைகள், வலி, பழிக்குப் பழி என்ற கொடூரமான பள்ளிச் சூழலை அன்பு, அரவணைப்பு, உதவுதல், பகிர்தல் என்ற இனிய சூழலாக மாற்றுகிறார். ஆனால் ஒரு கட்டத்தில் வேறு ஒரு சிறையிலிருந்து கொண்டுவந்து விடப்படும் மொண்டாயின் என்ற மாணவனால் மறுபடி பிரச்சனை எழுகிறது. முதல்வர் அறையில் பணம் திருடு போகிறது. கோபமும், வெறுப்பும் அடையும் முதல்வர் பாடகர் குழுவைக் கலைக்கச் சொல்லி உத்தரவிடுகிறார். இசை, மாணவர்களிடையே கட்டுப்பாட்டை வளர்க்கிறது என வாதாடிப் பார்க்கிறார் மாத்யூ. முதல்வர் மறுக்கிறார். எனினும் அப்பள்ளிக்கு நிதி உதவி செய்கிற ஒரு பணக்காரப் பெண்மணியின் உதவியால் பாடகர்கள் குழு மறுபடி அங்கீகாரம் பெறுகிறது. மொண்டாயின்தான் திருடன் என்று முதல்வர் அவனை அடித்துத் துவைக்கிறார். போலீஸ் வந்து அவனை அழைத்துப் போகிறது.

ஒரு பருவத்தில் முதல்வரும் மற்ற ஆசிரியர்களும் விடுமுறையில் சென்றுவிட மாத்யூ ஒரு துணிச்சலான முடிவெடுக்கிறார். மாணவர்களை எல்லாம் முதன் முறையாக பள்ளிக்கு வெளியே அழைத்துச் செல்கிறார். திறந்தவெளிக் காற்றையும், சூழலின் சுதந்திரத்தையும் ஆனந்தத்தோடு அனுபவிக்கிறார்கள் மாணவர்கள். மாணவர்கள் அனைவருமே முழுமையாக மாத்யூவின் அன்பு வளையத்துக்குள் வந்து விடுகின்றனர். ஆனால் திடீரென அங்கு வரும் மொண்டாயின் யாரும் இல்லாததைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு பள்ளியில் தீவைத்துவிட்டு ஓடிப்போகிறான். பெரும் சேதம் நிகழ்கிறது. மாத்யூ வேலையிலிருந்து நீக்கப்படுகிறார். தங்கள் அன்புக்குரிய மாத்யூ வெளியேறுவதை மாணவர்களால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. மாத்யூவிற்கு பிரிவு உபச்சாரத்தை மறுக்கும் முதல்வர், மாணவர்களையும் வெளியே விடாமல் அடைத்து வைக்கிறார். ஆனாலும் மாணவர்கள் கண்ணீரோடு தங்கள் வாழ்த்தையும், நன்றியையும் வார்த்தைகளாக்கி காகிதத்தில் எழுதி அதை ராக்கெட்டாக அனுப்புகின்றனர். அனைத்தையும் ஆர்வத்தோடு பொறுக்கி எடுத்துக்கொண்டு கிளம்புகிறார் மாத்யூ. சாலையில் பஸ்ஸிற்காகக் காத்திருக்கையில்

பெப்பினோ ஓடிவந்து தன்னையும் அழைத்துப்போக வேண்டுகிறான். இரண்டாம் உலகப் போரில் தாய் தந்தையரை இழந்த அவனை வாரி அனைத்துக் கூட்டிப் போகிறார் மாத்யூ. பின்னர் நடக்கும் விசாரணையில் மாணவர்களிடம் கடுமையாக நடந்து கொண்டார் எனக் கண்டறிந்து பள்ளி முதல்வர் வேலை நீக்கம் செய்யப்படுகிறார்.

டயரியை வாசித்து முடித்துவிட்டு மோர்ஹாங் பெப்பினோவை நிறைவுடன் பார்க்கிறார். இருவர் கண்களிலும் ஆசிரியர் கிளிமண்ட் மாத்யூவின் பெருமை பொங்கும் நினைவுகள் பளிச்சிடுகிறது. எந்த ஒரு மனிதனும் தன்னைச் சுற்றியுள்ள சமூகம் முன்னேற ஒரு நேர்மறை மாற்றத்தை உருவாக்குவான் என்றால் அவன் மகத்தான மனிதனே. ஆசிரியர் மாத்யூ அவ்வகையில் ஒரு நல்லாசிரியர் மட்டுமல்ல, மகத்தான மனிதனும் கூட. உலகில் இத்தகைய மகத்தான மனிதர்கள் நிறைய இருக்கிறார்கள். சிறுமைகளையும், அவமானங்களையும், ஏன் வன்முறைகளையும் கூட தாங்கிக்கொண்டு சமூக முன்னேற்றத்திற்கான தங்களது மகத்தான பங்களிப்பைச் செய்து கொண்டே யிருக்கிறார்கள். இப்படி ஓர் ஆயிரம் ஆசிரியர்கள் இருந்தால் போதும். நிச்சயம் நம் சமூகம் உன்னத நிலைக்கு வந்துவிடுமே என்ற பேராசை நம் மனதில் இயல்பாகவே எழுகிறது, இப்படத்தை பார்த்து முடிக்கும்போது.

பிலிப் லோபெஸ் உடன் இணைந்து எழுதி இயக்கியிருப்பவர் கிறிஸ்டோப் பர்ராடியர். மாத்யூவாக நடித்து தனது அபார நடிப்பை வெளிப்படுத்தியிருப்பவர் ஜெரார்டு ஜூக்னட். படத்தின் உயிர் நாடியான இசைக்குச் சொந்தக்காரர் புருனோ கூலேஸ். சர்வதேச அளவில் உயரிய விருதுகளான ஆஸ்கர், பாஃப்டா மற்றும் கோல்டன் குளோப் விருதுகளுக்குப் பரிந்துரைக்கப்பட்ட படம். சிறந்த அயல்நாட்டுத் திரைப்படத்துக்கான ஆஸ்கர் விருது பெற்ற படம். 2004ல் வெளிவந்த இப்படம் உலகின் பல திரைப்பட விழாக்களில் திரையிடப்பட்டு சுமார் 12 விருதுகளையும் 22 விருதுகளுக்கான பரிந்துரைகளையும் பெற்றுள்ளது.

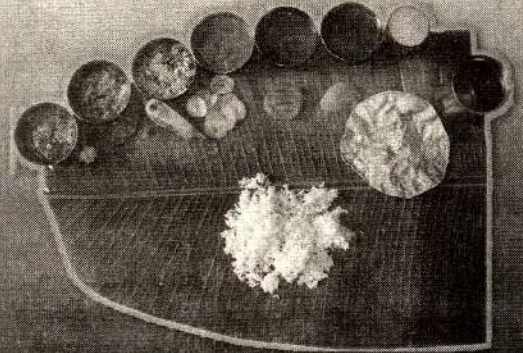
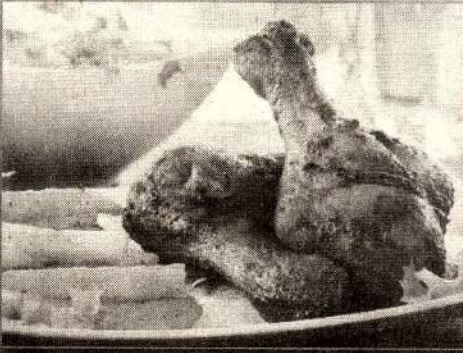
உறவுகளுக்கெல்லாம் பெரிதாக
 அர்த்தம்
 ஒன்றுமில்லை என்றார் இளம்பூரணர்
 நட்புகள் மட்டும் என்ன
 வாழ்கிறதாம் என்றார் சேனாவரையர்
 மாயை
 மஹா மாயை எல்லாம் என்கின்றார்
 அடியார்க்குநல்லார்
 உங்களுக்குப் புரிகிறதா
 பாலு சார்.

நம்பிக்கைத் துரோகத்துக்கு
 கழுவாயே இல்லையென்றான்
 சேரன் செங்குட்டுவன்
 நம்புகிறவர்களைக் கைவிட்டுவிடுவது
 பொறுத்துக்கொள்ளக் கூடியதல்ல
 என்றான் ராஜராஜ சோழன்
 நாடகத்தின் காட்சி மாற்றம்
 அவ்வளவுதான் என்கின்றான்
 பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்
 அந்த சமயத்தில்
 எங்கிருந்தோ எக்காளம்.

பொத்திவைத்துக்கொள் என்று
 சொல்லித்தான் கொடுத்தனுப்பினான்
 வேள்பாரி
 பொன்னம் போலப் பார்த்துக்கொள்
 என
 புத்திகூறித்தான் தந்துவிட்டான்
 அதியமான்
 பூவைப் போல நடத்து என்று
 பேசித்தான் கையளித்தான் பேகன்
 எல்லாவற்றையும்
 தொலைத்துவிட்டவனுக்கு
 எப்படி கவிதை ஐக்கம்மா.

மருத்துவர் சரவணன், 'ஷரண்' (Sharan) அமைப்பில் நல்வாழ்வு ஆலோசகராகப் பணியாற்றி வருகிறார். உலகெங்குமுள்ள 100க்கும் மேற்பட்ட மருத்துவர்களால் எழுதப் பெற்றுள்ள 'Rethink food' என்னும் புத்தகத்தில் இவரது படைப்பு இடம் பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது

உடலுக்கு தீங்குவிளைவிப்பது

சைவ உணவா?

அசைவ உணவா?

ஆரோக்கியம்தான் ஆனந்தமான வாழ்விற்கு அடிப்படை என்பதை நாம் நன்கு அறிவோம். ஆனால் இன்றைய நவீன கால வாழ்க்கையில், வசதிகளும், வாய்ப்புகளும் அதிகரித்ததுபோல, நோய்களும் அதிகரித்துள்ளன.

தற்காலத்தில் உடல்பருமன், சர்க்கரை நோய், இதய நோய், உயர் இரத்த அழுத்த நோய் மற்றும் புற்றுநோய் போன்ற நோய்களின் தாக்கம் மிக அதிகமாகவுள்ளது. மருந்து மாத்திரைகளும் மருந்துவமனை

வாசமும் பலருக்கும் பழகிப்போன வாழ்க்கையாகிவிட்டது. என்னதான் மருந்து மாத்திரைகள் சாப்பிட்டாலும், சிகிச்சைகள் பல எடுத்துக்கொண்டாலும் இதுபோன்ற நோய்களிலிருந்து நிரந்தர விடுதலை கிடைப்பதில்லை. உண்மைதானே? நீரிழிவு நோயோ, இதய நோயோ, உயர் இரத்த அழுத்த நோயோ ஏற்பட்டால் வாழ்நாள் முழுவதும் மருந்து மாத்திரைகள் சாப்பிடுவதையே தலைவிதியாக ஏற்றுக்கொண்டு வாழ வேண்டிய சூழ்நிலை.

அதுமட்டுமா? இந்நோய்களினாலும் மருந்து மாத்திரைகளினாலும் ஏற்படும் பக்க விளைவுகளிலிருந்தும் தப்பிக்க முடியவில்லை.

60, 70 வயதுகளில் தாக்கும் நீரிழிவு நோயும், இதய நோயும் இப்போது 30, 40களில் உள்ளவர்களையும் கூட விட்டுவைப்பதில்லை. குழந்தைகளும், இளைஞர்களும் கூட இளம் வயதிலேயே உடல் பருமன் மற்றும் அதன்பிற பாதிப்புகளில் சிக்கித் தவிக்கின்றனர்.

மேலும் முடக்குவாதம், தண்டுவட மரப்புநோய் (Multiple sclerosis) போன்ற பல தன்னுடல் எதிர்ப்பு (Auto immune) நோய்களும், நடுக்கு வாதம் (Parkinsonism), அல்சைமர் போன்ற நோய்களும் பெருகி வருவதைக் காணமுடிகிறது.

இதுபோன்ற நோய்கள் ஏன் ஏற்படுகின்றன என்று என்றாவது யோசித்ததுண்டா? “அதற்கெல்லாம் ஏது நேரம்?” என்கிறீர்களா? இன்று நம் ஆரோக்கியத்திற்காக நேரம் ஒதுக்கவில்லையென்றால் பின்னாளில் மருத்துவமனைகளில் நேரம் செலவிட வேண்டியவரும் என்பதை மறக்க வேண்டாம்.

அச்சுறுத்தும் நவீன கால வாழ்க்கைமுறை நோய்களிலிருந்து விடுபடவும், வராமல் தவிர்க்கவும் வழிகள் உண்டா? இவற்றிற்கு நிரந்தரத் தீர்வுகாண வேண்டுமென்றால், இந்நோய்கள் ஏற்படுவதற்கான மூலக் காரணம் என்னவென்று ஆராய்ந்து அறிய வேண்டும். அது என்ன? - தவறான உணவுப் பழக்கம்தான்!

உயிர்வாழ உணவு உண்ண வேண்டும் என்ற நிலைமாறி உணவு உண்பதற்காகவே

உயிர்வாழும் நிலையில்தான் நாம் இருக்கிறோம். அதுவும் கேடு விளைவிக்கும், சத்துக்களற்ற உணவுகளையே பெரிதும் விரும்பி உண்டு வருகிறோம். நவீன வாழ்க்கையில் சகஜமாகிவரும் அதிகப் புரதம், கொழுப்பு மற்றும் கொலஸ்ட்ரால் நிறைந்த அசைவ உணவுகளாலும், செயற்கையாகப் பதப்படுத்தப்பட்ட உணவுகளாலும், துரித (Fast food) உணவுகளாலும் தான் இவ்வகை நோய்கள் ஏற்படுகின்றன என்று உறுதியாகக் கூறுகின்றனர் மக்கள் உடல்நலத்தில் அக்கறையுள்ள சில மருத்துவ ஆராய்ச்சியாளர்கள்.

அசைவ உணவுகளிலும், பால் மற்றும் பால் பொருட்களிலும் காணப்படும் மிருகப் புரதம் (Animal protein) மற்றும் கொலஸ்ட்ரால் நச்சுப் பொருட்களாக செயல்பட்டு உடல் பருமன், இரத்த அழுத்த நோய் மற்றும் இதய நோய், நீரிழிவு நோய், புற்று நோய் மற்றும் பல தன்னுடல் தாக்கு நோய்களையும் ஏற்படுத்தக்கூடும் என்பதனை மிகத்தெளிவாக விளக்குகிறது டாக்டர் காலின் காம்ப்பெல்லின் “தசைனா ஸ்டடி” (The China Study) என்ற ஆராய்ச்சி நூல். இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு செய்யப்பட்ட பல ஆய்வுகளும் இவ்வுண்மையை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

இரசாயன உரங்களும், பூச்சிக்கொல்லி மருந்துகளும் பயன்படுத்தி விளைவிக் கப்படும் வேளாண் பொருட்கள் நச்சுத் தன்மையுடையவை என்பதை நாம் அறிந்திருக்கலாம். ஆனால் இதனைவிடவும் அதிகப்படியான நச்சுத் தன்மையுடையவை அசைவ உணவுகள் என்கின்றனர் உணவியல் மருத்துவர்கள். இறைச்சியும், பாலும்,

இரசாயன உரங்களும், பூச்சிக்கொல்லி மருந்துகளும் பயன்படுத்தி விளைவிக்கப்படும் வேளாண் பொருட்கள் நச்சுத் தன்மையுடையவை என்பதை நாம் அறிந்திருக்கலாம். ஆனால் இதனைவிடவும் அதிகப்படியான நச்சுத் தன்மையுடையவை அசைவ உணவுகள் என்கின்றனர் உணவியல் மருத்துவர்கள். இறைச்சியும், பாலும், முட்டையும் உற்பத்தியாகும் நவீன பண்ணைகளைப் (factory forms) பார்வையிட்டால், அங்கு நடக்கும் விபரீதங்கள் புரியவரும்.

முட்டையும் உற்பத்தியாகும் நவீன பண்ணைகளைப் (factory farms) பார்வையிட்டால், அங்கு நடக்கும் விபரீதங்கள் புரியவரும். ப்ராய்லெர் கோழிகளை கூண்டுகளில் அடைத்து ஹார்மோன் ஊசிகளைப் பயன்படுத்தி அவற்றைக் கொழுக்க வைக்கிறார்கள். மேலும் ஆண்டிபயாடிக் (Anti biotic) மருந்துகளையும் அதிகமாகப் பயன்படுத்துகிறார்கள். இந்தப் பூமியிலேயே ஆரோக்கியமற்ற பிராணிகள் இவைகள்தாம்! இவற்றை உண்ணும் மனிதர்கள் எவ்வாறு ஆரோக்கியமாக வாழ முடியும்?

பால் பண்ணைகளில் நடப்பதோ கொடுமையிலும் கொடுமை. வாழ்நாள் முழுவதும் பால் தருவதற்காக பசுக்களை செயற்கை முறையில் கருத்தரிக்கச் செய்கிறார்கள். ஹார்மோன் ஊசிகளைக் குத்தி அதிக பால் சுரக்கச் செய்கிறார்கள். இயந்திரத்தைப் பயன்படுத்தி பால் கறக்கும்போது ஏற்படும் புண்களுக்காக அளவுக்கதிகமான ஆண்டிபயாடிக் மருந்துகளையும் பசுக்களுக்குக் கொடுக்கிறார்கள்.

இயந்திரமயமாக்கப்பட்ட பால் பண்ணைகளிலிருந்து கிடைக்கும் பாலில், சீழ், ஆண்டிபயாடிக் மருந்துகள், ஆக்ஸிடோசின் மற்றும் இதர ஹார்மோன்கள், யூரியா மற்றும் பூச்சிக்கொல்லி மருந்துகள் சேர்ந்திருப்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது.

இயற்கையான பசும்பாலில் காணப்படும் "கேஸீன்" (Casein) என்ற புரதம் - ஆஸ்துமா, ஒவ்வாமை, முகப்பரு, சிலவகை தோல் நோய்கள் மற்றும் தன்னுடல் தாக்கு (Auto immune) நோய்கள் மற்றும் புற்றுநோய் போன்றவற்றை ஏற்படுத்தக்கூடும் என்கிறார்கள் ஆராய்ச்சியாளர்கள். இன்றைய பால் பண்ணைகளிலிருந்து கிடைக்கும் பாலில் இந்த கேஸீனுடன் ஆண்டிபயாடிக் மருந்துகள், ஹார்மோன்கள், யூரியா, சீழ் போன்றவையும் கலந்துள்ளன என்பதை மறக்க வேண்டாம். இதனை அருந்துவதால் உடல்நலம் பலவிதத்திலும் பாதிப்படையும்.

உலக மக்கள் தொகையில் பெரும் பான்மையான மனிதர்களுக்கு பசும்பாலை ஜீரணிக்கும் சக்தி முழுமையாக இல்லை என்பதே பல மருத்துவர்களின் கருத்து. பால் அதிகமாகச் சாப்பிடும் நாடுகளில்தான் எலும்புத் தேய்மான

நோய் அதிகம் காணப்படுவதாகக் கூறுகிறார்கள் யேல் பல்கலைக்கழக ஆய்வாளர்கள். மேலும் இவ்வகை (factory farms) பண்ணைகளிலிருந்து வெளியேறும் கரியமில வாயு, மீத்தேன் மற்றும் நைட்ரஸ் டைஆக்சைடு போன்ற வாயுக்கள் புவி வெப்பமடைதலுக்கு முக்கியக் காரணமாகின்றன என்கிறது ஐ.நா.அறிக்கையொன்று.

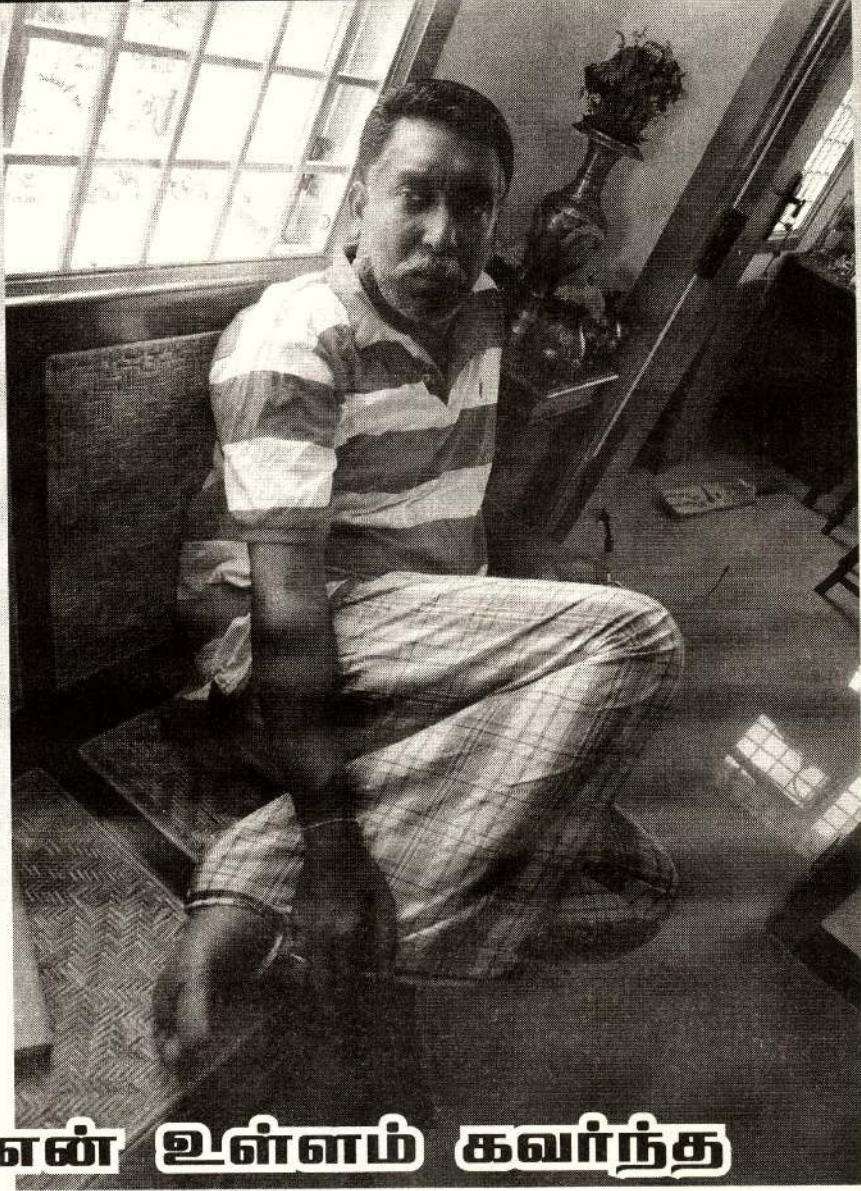
“சரி, இதற்கெல்லாம் என்னதான் தீர்வு?”

பலவிதமான நோய்களை ஏற்படுத்தும் அசைவ உணவுகளையும், துரித உணவுகளையும் தவிர்த்து தாவர உணவுகளான பழங்கள், காய்கறிகள், கீரைகள், முழு தானியங்கள் மற்றும் சிறு தானியங்கள், பயறு மற்றும் பருப்பு வகைகள் ஆகியவற்றை உண்பதால் இந்நோய்கள் வராமல் தவிர்க்க முடியும். அதுமட்டுமல்ல, இந்நோய்களின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டு நலமாக வாழ முடியும் என்பதனையும் “த சைனா ஸ்டடி” ஆராய்ச்சி நிரூபித்துள்ளது. மேலும் மருத்துவர்கள் நீல் பர்னாடு, கால்டுவெல் எஸ்ஸ்டீன், ஜான் மெக்டோகால், பீன் ஆர்னிஷ் போன்றோரின் ஆராய்ச்சிகளும், தாவர உணவுகளையே ஆரோக்கிய வாழ்விற்கான அடிப்படையாக வலியுறுத்திக் கூறுகின்றன.

மேலை நாடுகளில் பலரும் இவ்வுண்மையை உணர்ந்து இயற்கையின் கொடைகளாகிய தாவர உணவுகளை (நனி சைவ உணவுகளை) உண்டு ஆரோக்கிய வாழ்விற்கு அடித்தளமிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். இயற்கை விவசாய முறைகளையும் போற்றிப் பின்பற்றி வருகின்றனர்.

உடல் ஆரோக்கியத்திற்கும் சுற்றுச்சூழலுக்கும் தீங்கு விளைவிக்கும் அசைவ உணவுகளை உண்பதா? இல்லை உடலுக்கும், சுற்றுச்சூழலுக்கும் பிற உயிரினங்களுக்கும் தீங்கு விளைவிக்காத தாவர (Plant based food) உணவுகளை உண்டு நலமாக வாழ்வதா? முடிவெடுக்க வேண்டியது நாம்தான்.

உணவின் வழி நோய்களைக் குணமாக்குவது குறித்தும், ஆரோக்கிய சமையல் குறித்தும் மேலும் அறிந்துகொள்ள www.sharan-india.org என்னும் வலை தளத்தைப் பாருங்கள். ●

என் உள்ளம் கவர்ந்த கயல்விழி

அவள் தாமரைக் கண்ணாள், ததும்பும் முலையாள், தாவணி உடையாள்... இன்னும் என்னென்னவோ. அந்தக் காந்தக் கயல்விழி கண் என்னை மயக்கியதில் ஆச்சரியம் இல்லை. ஆமந்துறையில் எங்கள் வீட்டிற்குப் பின்னாலேயே குடிவந்திருந்தாள் கயல்விழி. அய்யாவும், ஆத்தாவும் ஆசிரியர்கள். பணிநிமித்தம் பல வேறு ஊர்களில் வேலைப் பார்த்துவிட்டு

மத்திய வயதில் சொந்த ஊருக்கு மாற்றலாகி வந்திருந்தார்கள்.

கயல்விழி அசப்பில் பழம்பெரும் நடிகை மணிமாலா போல் இருப்பாள். தாயாரின் நிறத்தையும் தந்தையாரின் முகவடிவும் வரமாக வாங்கி வந்திருந்தாள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். கோதுமைக்கு நிறம் ஒன்று உண்டென்றால் அது கயல்விழியின் நிறமே. இரட்டை சடை முடித்து, தாவி

யோடும் மயில்போல அவள் தவ்வித் தவ்வி நடப்பதை எப்போது பார்த்தாலும் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கலாம். எங்கள் வீட்டுக் குசனியின் சன்னல் வழியே அவள் வீட்டு பின்புறம் தெரியும். விடுமுறையில் வீட்டிற்கு வந்தால் மணிக்கணக்கில் குசனியின் சன்னலே கதியென்று காத்துக் கிடப்பேன்.

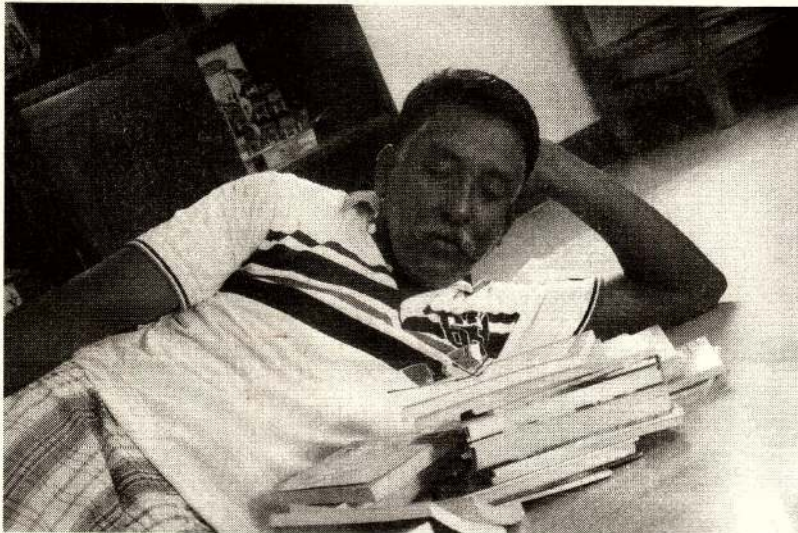
ஆமந்துறைப் பள்ளியின் வடபுறம் இருந்த ஹரிஸாண்டல் பாரில் நண்பர்களோடு விளையாடிவிட்டு வியர்க்க விறுவிறுக்க உடலழகைக் காட்டியவாறே மாலைக் கருக்கலில் வீட்டின் பின்புறத்து இடுக்கு வழியாக வருவேன். ஒருநாள் இப்படித்தான் அந்த இடுக்கு வழியே வரும்போது 'உஸ் உஸ்' எனச் சத்தம் கேட்கிறது. திரும்பிப் பார்த்தால் என்னவள் சன்னல் கம்பியில் தன் இரட்டை நாடியைத் தேய்த்தபடி நிற்கிறாள்.

'ஒரு பக்கம் பாக்குறா ஒரு கண்ண சாய்க்கிறா - அவ உதட்ட கடிச்சிகிட்டு மெதுவா சிரிக்கிறா சிரிக்கிறா'

எனக்கு உடம்பெல்லாம் பதறிவிட்டது. ஏற்கனவே அவள் என் தம்பியோடு பேசுவதைப் பார்த்திருக்கிறேன். இருவரும் வகுப்புத் தோழர்கள். ஒருவேளை அவன் என்று என்னை அழைத்து விட்டாளோ என்று நினைத்தவாறே நின்று திரும்பிச் சொன்னேன்.

"தம்பிய வரச் சொல்றம்" தலையசைத்து மறுத்தவள், தன் ஆள்காட்டி விரலால் என் நெஞ்சுக்கு நேராக நீட்டியபடியே முன்வந்து பின்வாங்கி 'களுக்கென' தன் முத்துப் பல் வரிசை தெரிய சிரித்தபடியே திரும்பி ஓடினாள். ஆயிரம் வோல்ட் மின்சாரம் அரை நொடியில் என்னுள் பாய்ந்து ஆனந்த அனுபவம் அளித்த அற்புத நாள் அது. இந்தப் புவியில் நானும் வாழ்கிறேன் என்பதை முழுமையாக உணர்ந்த நான், இன்று நினைத்தாலும் உடம்பெல்லாம் ஒருமுறை குலுங்கி ஓய்ந்து விடுகிறது. சக்தியும் சிவமும் இணைந்ததுதான் வாழ்க்கை.

லயோலாக் கல்லூரியில் வலதுகால் ஊன்ற சக்தி தந்தவள் ஆத்தா என்றால்,

லயோலாக் கல்லூரியில் வலதுகால் ஊன்ற சக்தி தந்தவள் ஆத்தா என்றால், என் இடதுகால் ஊன்ற மறு சக்தியாய் நின்றவள் கயல்விழி. அடுக்கடுக்காய் வந்த அவளது ஆங்கிலக் கடிதங்கள் எனக்கு ஆன்ம பலம் அளித்தன. அவளுக்கு பதில் கடிதம் எழுதுவதற்காகவே ஆங்கிலக் கவிதைப் புத்தகங்களைத் தேடித் தேடி ஓடுவேன்.

விடுமுறையில் வீட்டுக்கு வரும்வேளைகளில் கயல்விழியின் அத்தனை காதல் கடிதங்களையும் ஆத்தாவிடமும் அக்காவிடமும் கொண்டுவிட்டு காண்பிப்பேன். அந்த அளவுக்குத் தரம் வாய்ந்தவையாய் இருந்தன கயல்விழியின் கடிதங்கள். அவற்றில் அறிவுரையோ ஆபாசமோ எப்போதும் இருப்பதில்லை.

என் இடதுகால் ஊன்ற மறு சக்தியாய் நின்றவள் கயல்விழி. அடுக்கடுக்காய் வந்த அவளது ஆங்கிலக் கடிதங்கள் எனக்கு ஆன்ம பலம் அளித்தன. அவளுக்கு பதில் கடிதம் எழுதுவதற்காகவே ஆங்கிலக் கவிதைப் புத்தகங்களைத் தேடித் தேடி ஓடுவேன். நண்பர்கள் எல்லோரும் சினிமா, ஊர் சுற்றல் என்று நேரத்தை கழிக்க நான், கன்னிமாரா, பிரிட்டிஷ் காண்சலேட், அமெரிக்கன் நூலகமென நுழைந்து நுழைந்து தேட ஆரம்பித்தேன். இந்தத் தேடலில் என்னுள் வந்து என் மனசெல்லாம் நிறைந்தவர்கள்தான் ராபர்ட் ஃபிராஸ்ட்டும், கலில் சிப்ரானும், வில்லியம் பிளேக்கும்... கயல்விழியும் நானும் நேரில் சந்தித்துக் கொண்டதேயில்லை, எல்லாமே பயங்கலந்த பார்வைகளும் கடிதங்களும் மட்டும்தான்.

விடுமுறையில் ஆமந்துறை வீட்டிற்கு வந்தால் நான் குசனிப்பக்கம் ஒளிந்து நின்று சாடை மாதையாக பார்ப்பதை அறிந்தே இருந்தாள் ஆத்தா. அப்போதெல்லாம் மேடையின் மேல் அடுப்பு வந்துவிட்டது. நானும் தம்பியும் போட்டிப் போட்டுக் கொண்டு மேடை மீது குந்தியபடி தோசைகள் சாப்பிடுவோம். சுடச்சுட எண்ணெய்த் தோசைகளை கை வலிக்க வலிக்க வார்த்துத் தந்தபடியிருப்பாள் ஆத்தா. அனேகமாய் இருபது தோசைகள் சாப்பிட்டதாய் ஞாபகம். ஒரு நாள் வெள்ளிக்கிழமை சந்தைக்குப்போய் காய்கறி சாமான்கள் வாங்கி வருவதற்காக ஆத்தாவிடம் என்னென்ன தேவையெனக் குறித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“எல, ஒரு ரோசாப்பு கார்டு ஒண்ணும் வாங்கிற்று வா என்ன!”

“ஆமா, ரோசாப்பு கார்டு எதுக்கு ஆத்தா?”

“அதெல்லாம் பிறந்தநாள் வாழ்த்து சொல்ல. நல்ல அழகா விலை கூடுன கார்டா வாங்கிற்று வா. ஒங்கய்யாவமாரி பிளாட்பாரத்துல விக்கிற கார்டுவள வாங்கிற்று வந்திராத.”

துணிப்பையை வாங்கி சைக்கிள் கேரியரில் வைத்துக் கட்டியபடி வண்டியை மிதிக்க ஆரம்பித்திருந்தேன். ‘வாய்ப்பு கிடைக்கும் போதெல்லாம் அய்யாவ ஒரு கொட்டு கொட்டாம வுடமாட்டங்குறான. அய்யாவும் கஞ்சந்தாம் போல வியாபாரியார் பேத்தி பெத்த செட்டியரம் பேத்தி எங்க... பாவப்பட்ட தீக்குருசி எங்க? என்னமோ எலியும், பூனையுமா இருந்தாலும் சேந்தே கிடக்குதுவ அந்த வகயில பரவாயில்ல. ஆனாலும் அய்யாவ ஒரு திற்றுக்கு மதிக்க மாட்டங்குறான ஆத்தா.’

திசையன்விளை சந்தையிலிருந்து திரும்பி வந்தால் வழக்கமாகவே துணிப்பையை அவிழ்த்து காய்கறி சாமான்களையும் விலைப்பட்டியலையும் சரிபார்ப்பாள் ஆத்தா. வாங்கி வரும் காய்கறி விலை களில் கமிசன் அடித்து அங்கு சந்தையில் திண்பண்டங்களோ அல்லது குளிர்மானங்களோ வாங்கிக் குடிக்கும் பழக்கம் எனக்கு இருந்தது. பயந்தபடியே நின்றிருந்தேன்.

“எய்யா, அந்த ரோசாப்பூ கார்டு வாங்குனியா?”

“என்ன துடிக்கிற. கப்பல்ல இருக்க அய்யாவுக்கா போடப்போற...!”

“போட்டாலும் போடுவா செட்டியரம் பேத்தி” என்றாள் அக்கா தேன்மொழி.

“நாளைக்கி அவ கயல்விழிக்கு பொறந்த நாளு. இந்த கார்டு ஒங்கையெழுத்த போட்டு அவளுக்கு அனுப்பி வுட்டுருய்யா.”

அதிர்ந்து போய் நின்றிருந்தேன் நான். யாரிவள்? அப்படி என்ன ஞானம்? எங்கிருந்து பெற்றாள்? தான் பசித்திருந்து பிள்ளைகளுக்கு ஊட்டிய தாய்மாரைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் இப்படி உலக ஞானம் நிறைந்த தாயாய் என் தாயே இருக்கிறாளே! ஆனால் அதே ஆத்தா செட்டியரம் பேத்தி தன் பெண் மக்களிடமும் தந்தையாரிடமும் ஏன் இவ்வளவு கடுமையாய் நடந்துகொள்கிறாள்? புரியாத புதிர்தான் இது.

விடுமுறையில் வீட்டுக்கு வரும்வேளை களில் கயல்விழியின் அத்தனை காதல் கடிதங்களையும் ஆத்தாவிடமும் அக்கா விடமும் கொண்டுவந்து காண்பிப்பேன். அந்த அளவுக்குத் தரம் வாய்ந்தவையாய் இருந்தன கயல்விழியின் கடிதங்கள். அவற்றில் அறிவுரையோ ஆபாசமோ எப்போதும் இருப்பதில்லை. ஆனால் அன்பு மட்டும் அள்ள அள்ள குறையாமல் இருந்தது. கடிதங்களில் அவளை நான் வெல்வதும் அவள் என்னை வெல்வதும் தொடர்ச்சியாக நடந்தபடியே இருந்தன. எல்லாக் கதைக்கும் ஒரு முற்றுப்புள்ளி வேண்டாமா... அந்த முற்றுப்புள்ளியாய் வந்தவர்தான் தாய்மாமன் தாசன்.

ஒரு நாள், தான் பம்பாயில் இருந்து ஊர்போகும் வழியில் என்னை லயோலாவில் பார்க்க வந்திருந்தார் தாசன்.

கல்லூரியில் ஏதோ மாலைக் கருத்தரங்கு, விடுதி அறையில் இருக்கட்டுமேயென அவரைத் தனியாய் விட்டுவிட்டுப் போனால் அறை முழுவதையும் பிரித்து அக்கு அக்காய் மேய்ந்திருந்தார் தாசன். திரும்பி வந்து இரவுணவுக்காக காஸ்மோ மெஸ் அழைத்துப் போகிறேன்.

“படிக்க வந்த எடத்துல ஒரு லட்சியம் இருக்கனுமுடா” என்றார் தாசன்.

“சரி மாமா.”

“அவம் ஜெயபால பாத்தியா, கிறிஸ்டியன் காலேஜில ஆங்கில இலக்கியம் படிக்கிராம்”

“நானும் லயோலாவுல படிக்கிறன மாமா.”

“பெரிய லயோலா, அவம் ஆங்கில

இலக்கியம் படிக்கிராண்டா. என்னமாரி ஆங்கிலம் பேசறாம் தெரியுமா!”

“படிக்கிராம் பேசறாம்”

“நீ என்னென்னா பொருளாதாரம் எடுத்துப் படிக்கிற”

“...”

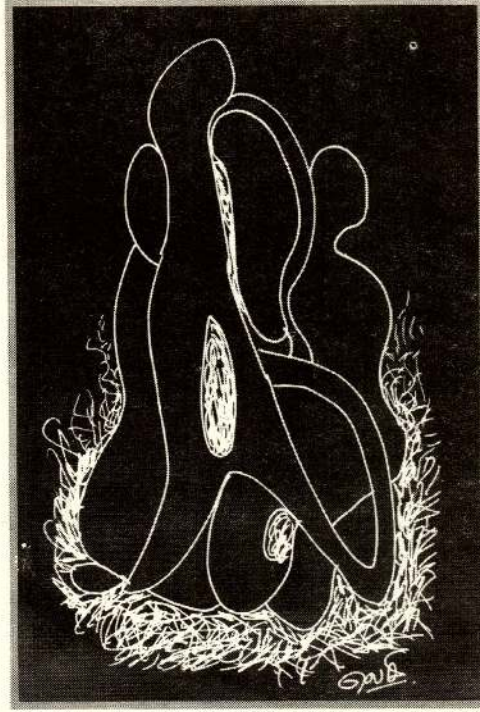
“புத்தி வேற எங்க போவும் எவ கவுட்டுக் குள்ளயுந்தாம் போவும்” என்றார் தாசன்.

ஏன் இப்படிப் பேசுகிறார் என்று நினைத்தபடியே இரவுச் சாப்பாடு முடிந்து ரயிலுக்காக அவரை நுங்கம்பாக்கம் தொடர்வண்டி நிலையத்தில் வழி அனுப்பிவிட்டு விடுதியில் அறைக்கு வந்து பார்த்தால் கயல்விழியின் காதல் கடிதங்கள் அனைத்தும் மாயமாகியிருந்தன. ஆமந்துறை போய் சேர்ந்ததும் சேராததுமாக கயல்விழியின் வீட்டிற்குப்போய் ‘தைக்கதை’யென குதித்தாராம். கயல்விழியின் கடிதத்தை காணவில்லையே என ஏங்கித் தவித்த எனக்கு ஆத்தாவின் கடிதத்தில் செய்தி வந்திருந்தது. மனதில் விவீலிய வரிகள் ஓடிக் கடந்தன.

‘பிதாவே, இவர்களை மன்னியும், ஏனெனில் இவர்கள் தாம் என்ன செய்கிறோம் என்பதையே அறியாமல் செய்கிறார்கள்’

பின்னாளில் ஒரு நாள் சோகமே உருவாக அந்தோனியார் அய்யாவின் ஆலயத்தை நோக்கி சென்றபடியிருந்தேன். தூரத்தில் ஒரு கறுப்பு அசைவது தெரிந்தது. அதுவே பெரிதாகி, பெரிதாகி... காப்பிக் கலர் சேலையில் என் ‘அவள்’ நிறைமாத கர்ப்பினியாய் நடந்து வந்தபடியிருந்தாள். எதிரே போய் எப்படியிருக்கிராய்? உன் கணவர் எப்படியிருக்கிரார் என்று கேட்டுவிட வேண்டும் என்று ஆசைதான்... எப்படித்தான் மறைக்க முயன்றாலும் அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியுமென்பார்களே, அதுபோல என் சோகம் என் முகத்தில் அப்பிக் கிடந்தது.

நான் காயப்பட்டு நிற்பதை அவளுக்கு காட்ட வேண்டுமா என்று நினைத்தபடியே பக்கத்து இடுக்கு ஒன்றிற்குள் மறைந்து போனேன்.

புகல்

பெருங்குடி சிறிய கிராமம்தான். அங்கே மாரியப்பன் தெருவைக் கண்டுபிடிப்பது சிரமமாக இல்லை. அத்தெருவின் ஏழாம் நெம்பர் வீட்டின் முன் யமுனா தன் எட்டு வயதுப் பெண் காவேரியுடன் சைக்கிள் ரிக்ஷாவிலிருந்து இறங்கினாள். ஒரு பெரிய சூட்கேஸ், ஒரு படுக்கை, இரண்டு பைகள் - இவைதான் அவளுடைய லக்கேஜ். ரிக்ஷாவை அனுப்பி விட்டு அந்த வீட்டுக் கதவைத் தட்டினாள்.

கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தவர் ஒரு நடுவயதுக்காரர். தமக்கு சற்றும் பரிச்சயமில்லாத யமுனாவைப் பார்த்து அவர் திகைத்தார்.

நீங்க மிஸ்டர் அருணாசலந்தானே? யமுனா கேட்டாள்.

ஆமா... நீங்க...

நானே ஒங்களுக்கு என்னை அறிமுகப் படுத்திக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டிருக்குப் பாருங்க... என் விதி. யமுனா சொன்னாள் நா தழுதழுக்க.

நீங்க என்னம்மா சொல்றீங்க?

நான் வந்து.. நான் தான் ஒங்க தம்பி அண்ணாமலையோட மனைவி யமுனா

அருணாசலத்தின் முகத்தில் குழப்பம் தெரிந்தது. அது இயற்கைதானே என்று நினைத்தாள் யமுனா. அண்ணாமலை யமுனாவைக் கூட்டிக்கொண்டு சாத்தனூரிலிருந்து நேரே மும்பைக்குப்போய் அவளைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டான். ஆகையால் அருணாசலத்திற்கு அவளை இதற்கு முன்பார்த்திருக்க வாய்ப்பே இல்லை.

பொங்கிவரும் கண்ணீரை அடக்கிக் கொண்டு யமுனா தொடர்ந்து பேசினாள். ஒங்களுக்கு ஒங்க தம்பி மேலே ரொம்பப் பிரியம்னு அவர் சொல்லியிருக்கார். நாங்க மும்பை போனப்பறம் கொஞ்ச காலம் நீங்க கடிதம் எழுதிக்கிட்டிருந்தீங்க. இது ஒங்க அப்பாவுக்குத் தெரிஞ்சபோய் அவர் ஒங்களைக் கண்டிச்ச பிறகு நீங்க கடிதம் எழுதறதை நிறுத்திட்டீங்க. நாலஞ்ச வருஷத்துக்கு முன்னாலே ஒங்க அம்மாவும், அதுக்கப்பறம் அப்பாவும் இறந்துபோன செய்தியை இந்த ஊர்க்காரர் ஒருவர் மூலமாய்க் கேட்டு அவர் ஒங்களுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். அது

ஒங்களுக்கு கிடைக்கலியோ என்னவோ. மும்பை போனபிறகு ரெண்டு மூணு வருஷம் சரியான வேலை கிடைக்காம ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டோம். அப்பறம் சுமாரான வேலை கிடைச்சது. ஆனா மும்பை வாழ்க்கை ரொம்பக் கஷ்டம். ஒரு சேரிப் பகுதியிலேதான் வீடு. அவர் வேலை பார்த்த கம்பெனி ரொம்ப தூரம். காலை எட்டு மணிக்கு முன்னாலே புறப்பட்டு ஒண்ணரை மணிநேரம் ரயிலிலே போய் அப்புறம் கால்மணி நடக்கணும். ராத்திரி எட்டு மணிக்கு மேலேதான் வீடு திரும்புவார்.

ஆனா அந்த வாழ்க்கையும் எங்களுக்குக் கொடுத்து வைக்கல்லே. போன மாசம் வைரஸ் காய்ச்சல் வந்து அவர் இறந்து போயிட்டார். ஒங்க தம்பி ஆபிசிலே எனக்கு ஒரு வேலை தரத்தயாரா இருந்தாங்க. ஆனா எனக்குத்தான் அந்த ஊரிலே ஒரு பெண் குழந்தையை வச்சிசிட்டு தனியா வாழ பயமாய் இருந்தது. நான் ஆபிசுக்குப் போயிட்டா இந்தப் பொண்ணு பள்ளி நேரம் போக, பாக்கி நேரம் ராத்திரி எட்டுமணி வரை தனியா இருக்கணுமே! அதனாலே நான் ஆபிசிலே கொடுத்த சொற்பப் பணத்தை எடுத்துக்கிட்டு அடைக்கலம் தேடி ஒங்ககிட்டே வந்திட்டேன் அண்ணா! நீங்கதான் எங்களைக் காப்பாத்தணும்.

அருணாசலத்தின் கண்களில் நீர் துளிர்த்தது. உன் நம்பிக்கை வீண் போகாது அம்மா. சரி நீ உள்ளே போய்க் குளிச்சிட்டு ஒன் பொண்ணையும் குளிப்பாட்டு. நீ குளிச்சிட்டு வர்றதுக்குள்ளே சமையல் ஆயிடும். ஏற்கனவே நான் பாதி சமையல் பண்ணிட்டேன்.

ஏன் நீங்க சமையல் பண்ணணும்? அண்ணி வீட்டிலே இல்லையா?

அவ பிறந்த வீட்டுக்குப் போயிருக்கா. பக்கத்து ஊர்தான். நான் சாயந்திரம் போய் அவளைக் கூட்டிக்கிட்டு வந்துருவேன்...

அண்ணாமலை சாத்தனூர் மேல்நிலைப் பள்ளிக்கு ஆசிரியராக வந்தபோது யமுனா பிளஸ் டீ படித்துக்கொண்டிருந்தாள். ஆசிரியர் என்ற முறையில் அண்ணாமலைக்கு நல்ல பெயர். அவள் அக்கறையோடு பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தான். மாணவ மாணவியரை அன்போடு நடத்தினான். மாணவர்களும் அவனை நேசித்தார்கள். ஆனால் அவன் ஒரு தலித் என்று பரவலாகத் தெரிய வந்ததும் நிலைமை முற்றிலும் மாறிவிட்டது.

சாத்தனூர் பெரும்பாலும் ஒரு மேல்சாதி மக்கள் வாழும் ஊர். அவர்களுக்குத் தீவிர சாதியுணர்வு தலைமுறை தலைமுறையாகத் தொடர்கிறது. அண்ணாமலை தலித் இனத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று தெரிந்ததும் மேல்சாதி மாணவ மாணவியர் அவனை அலட்சியம் செய்யத் தொடங்கிவிட்டார்கள். அவர்களில் விதிவிலக்காக இருந்தவள் யமுனாதான். மேல்சாதி உணர்வே அவளுக்கு இல்லை. காரணம் அவளுடைய தந்தை மாணிக்கம் பரந்த மனம் படைத்தவர். அவரது உதாரணம் யமுனாவுக்கு வழிகாட்டியாக இருந்தது. அவள் அண்ணாமலையை மிகவும் மதித்தாள். மாணவர்கள் அவனிடம் அலட்சியம் காட்டுவதைப் பார்த்து அவன்பால் பரிவு ஏற்பட்டது அவளுக்கு. அவளது பரிவு அண்ணாமலையின் புண்பட்ட நெஞ்சுக்கு மருந்தாக அமைந்தது. அவன் அவனை நேசிக்கத் தொடங்கினான்.

பிளஸ் டீ தேர்வு முடிவுகள் வெளியாயின. யமுனா நிறைய மதிப்பெண்களுடன் தேர்வு பெற்றிருந்தாள். அவளுக்குக் கல்லூரியில் சேர்ந்து படிக்க விருப்பம். ஆனால் மாணிக்கத்துக்கு அவ்வளவு வசதி இல்லை. ஆகவே யமுனா படிப்பைத் தொடரவில்லை. இதன் பின்னும் அண்ணாமலையும் யமுனாவும் பிறருக்கு சந்தேகம் ஏற்படாத வகையில் அவ்வப்போது சந்தித்துப் பேசிக் கொண்டார்கள். அவர்களிடையே காதல் வளர்ந்தது. யமுனாவின் முன்னாள் ஆசிரியன் என்ற முறையில் அண்ணாமலை அவளுடைய வீட்டுக்குப்போய் மாணிக்கத்துடன் பேசி விட்டு வருவதுண்டு. அவளது பண்பு மாணிக்கத்தை ஈர்த்தது.

ஆனால் ஒருநாள் அவன் மாணிக்கத்திடம், யமுனாவை மணம் செய்துகொள்ள அனுமதி கேட்டபோது, அவர் திடுக்கிட்டார். அவனை முன்னால் வைத்துக்கொண்டே யமுனாவைக் கூப்பிட்டார். யமுனாவும் அண்ணாமலையை விரும்புவதாகச் சொன்ன போது சங்கடமாகிவிட்டது அவருக்கு.

அவர் அண்ணாமலையிடம் சொன்னார், அப்பா நீ ரெண்டு மூணு வருஷமா இந்த ஊரில் இருக்கே. எங்க சாதிக்காரங்களோட மனோபாவம் ஒனக்கு நல்லாத்தெரியும். அவுங்க இந்தக் கல்யாணம் நடக்கவே விட மாட்டாங்க. அவங்களை மீறி நான் கல்யாண ஏற்பாட்டிலே முனைப்பாயிருந்தால் என் வீட்டை நெருப்பு வச்சி கொளுத்திடுவாங்க. நான் எப்படி இந்தக் கல்யாணத்துக்கு ஒத்துக்க முடியும் சொல்லு!

இனிய தோழமை சு. கிருஷ்ணமூர்த்தி

தோழர் அழகிய பெரியவன் மூலம் காக்கைக்கு அறிமுகமானவர் எழுத்தாளர் கல்கத்தா கிருஷ்ணமூர்த்தி. அவரது நீண்ட நேர்முகம் காக்கையில் வெளிவந்ததற்குப் பிறகு காக்கையோடு இன்னும் நெருக்கமானார். தொடர்ந்து காக்கையில் பல்வேறு கட்டுரைகள் எழுதினார். இந்தி திணிப்பு; எதிர்ப்பும் வெறுப்பும் என்ற கட்டுரையை எங்களுக்கு அனுப்பிவிட்டு, எனது கட்டுரையை காக்கையில் வெளியிடுவீர்களா? என்று தயக்கத்தோடு தொலைபேசியில் கேட்டார். அந்தக் கட்டுரையையும் காக்கையில் வெளியிட்டோம்; அதற்கு எதிர்வினையாக க. திருநாவுக்கரசு எழுதிய கட்டுரையையும் வெளியிட்டோம். அவரது கட்டுரையை வெளியிட்டபோது மகிழ்ந்த கிருஷ்ணமூர்த்தி, அவரது கட்டுரைக்கு எதிர்வினையாற்றிய கட்டுரையைப் படித்தாரா? என்ற செய்தி காக்கைக்கு வந்தடைவதற்குள்ளேயே அவரது மரணச்செய்தி வந்து எங்களை வருத்தியது. உண்மையில் ஈடுசெய்ய முடியாத இழப்பைத் தந்துவிட்டு இந்த மண்ணுலகைப் பிரிந்திருக்கிறார் கிருஷ்ணமூர்த்தி. காக்கைக்கு கடைசியாக அவர் அனுப்பிய 'புகல்' சிறுகதையை இவ்விதழில் வெளியிட்டு, அந்த இனிய தோழமைக்கு காக்கை ஆழ்ந்த அஞ்சலியைச் செலுத்துகிறது.

- ஆசிரியர்

ஒங்க நிலைமை எனக்குப் புரியுது, ஆனா யமுனா இல்லாம வாழ முடியாது என்னால. யமுனாவும் என்னைக் கலியாணம் பண்ணிக்கறதிலே உறுதியா இருக்கா. நான் ஒரு யோசனை சொல்லட்டுமா? நீங்க அதுக்கு சம்மதிச்சா...'

என்ன யோசனை?

நான் யமுனாவைக் கூட்டி கிட்டு வேற எங்காவது போய்க் கலியாணம் பண்ணிக்கறேன். அவ ஒங்களுக்குத் தெரியாம எங்கயோ ஓடிப்போயிட்டாள்ன்னு நீங்க ஒங்க ஜனங்களுக்குச் சொல்லிடுங்க. அவங்களுக்கு ஒங்க மேல அனுதாபந்தான் வரும், கோபம் வராது.

நீங்க எங்க போவீங்க? ஒங்க சொந்த ஊருக்கா?

இல்லே, நான் அங்கே போக முடியாது. என் அப்பாவுக்குத் தன் தங்கைப் பெண்ணை எனக்குக் கட்டிக் கொடுக்கணும்னு ஆசை. நான் மறுத்ததாலே என் மேலே ரொம்பக் கோபம் அவருக்கு. நான் வேற யாரையாவது கலியாணம் பண்ணிகிட்டா அவரு வீட்டு வாசலை மிதிக்கக்கூடாதுன்னு சொல்லிட்டார். ரொம்பக் கோபக்காரர் அவர். அதனாலே நான் வேற எங்காவதுதான் போகணும்.

தன் அருமைப் பெண்ணின் விருப்பத்தைத் தடுக்க மனமின்றி இந்த யோசனைக்கு இணங்கினார் மாணிக்கம்.

ஒரு நாள் யமுனா அருணாசலத்திடம் சொன்னாள், அண்ணா, அண்ணி என்னை ஒரு வேலையும் செய்யவிடாம தானே எல்லா வேலையும் செய்யறாங்க. எனக்கு ஒரு வேலைத் தேடிக் கொடுங்களேன்.

முயற்சி பண்ணிப் பார்க்கலாந்தான். அரசு வேலை கிடைச்சா நல்ல பாதுகாப்பா இருக்கும். ஆனா அதுக்குரிய வயது வரம்பு கடந்து பேச்சே.

ஏன் எனக்குத் தலித் சலுகை கிடைக்காதா?

ஆமா ஆமா, எனக்கு மறந்தே போச்சு. அதுக்கு வேண்டிய சான்றிதழ் வாங்க ஏற்பாடு பண்ணணும்.

புதுசா ஏற்பாடு ஒண்ணும் தேவைப்படாது. ஒங்க தம்பியோட சாதிச்சான்றிதழ் என்கிட்ட இருக்கு. நாங்க மும்பையில் திருமணம் பண்ணிகிட்டதற்கான சான்றிதழும் இருக்கு. என் பிளஸ் டீ சான்றிதழும் வச்சிருக்கேன். இது போதாதா?

போதும், நான் யோசிக்கிறேன்.

யமுனாவின் வேலை விஷயமாக நிறைய அலைய வேண்டி இருந்தது அருணாசலத்திற்கு. இறுதியில் அவரது முயற்சி பலித்தது. சேலம் மாவட்ட பத்திரப்பதிவாளர் அலுவலகத்தில் கீழ்நிலை குமாஸ்தா வேலை கிடைத்தது யமுனாவுக்கு. பெருங்குடியிலிருந்து பஸ்சில் போய் வேலை பார்க்கத் தொடங்கினாள் அவள்.

சேலம் மாவட்ட பத்திரப் பதிவாளர் பணி ஓய்வு பெறவிருந்தார். அந்தப் பதவியில் பொறுப்பு ஏற்கச் சென்னையிலிருந்து மாற்றலாகி வந்தார் அருணாசலம் என்பவர். பணிஓய்வு பெறுபவர் அவரிடம் பதவிப் பொறுப்பை ஒப்படைக்கும்போது சொன்னார், போனவாரம் எங்களுக்கு ஒரு மொட்டைக் கடிதம் வந்திருக்கு. அதுபற்றி விசாரணை செய்ய எனக்கு நேரம் கிடைக்கல்லே. நீங்கதான் அதைக் கவனிக்கணும்.

மொட்டைக் கடிதத்துமேலே விசாரணை எதுக்கு? அதைக் கிழிச்சி குப்பைத் தொட்டியில் போட வேண்டியதுதான்.

அப்படி சொல்லாதீங்க ஐயா. மொட்டைக் கடிதத்துல வர்ற புகார் எல்லாம் பொய்யா இருக்கணுங்கறதில்லை. சிலசமயம் உண்மையாகவும் இருக்கலாம். கடிதம் எழுதியவர் தன் பாதுகாப்புக்காகத் தன் பெயர், முகவரியை மறைச்சிருக்கலாம்.

நீங்க சொல்றதும் சரிதான். மொட்டைக் கடிதம் எதைப்பத்தி?

நான் உங்களுக்கு ஆபிஸ் ஊழியர்களை அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறபோது நீங்க பார்த்த யமுனாங்கற பொண்ணைப் பத்தித்தான் புகார்.

என்ன புகார்?

அவங்க பெருங்குடியிலே இருக்கிற ஒரு மேல் சாதிக்காரரோட உறவுப் பெண்ணாம். பொதுவான வயது வரம்பைக் கடந்திருந்தாலும் போலி தலித் சான்றிதழைக்காட்டி வேலைக்கு வந்திருக்காங்களாம்.

அப்படியா? எனக்கு அந்தப் பொண்ணு பத்திய எல்லா பேப்பர்களையும் கொடுங்க, பார்க்கிறேன்.

அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை.

பெருங்குடி மாரியப்பன் தெரு ஏழாம் நெம்பர் வீட்டுக் கதவைத் தட்டினார் பதிவாளர் அருணாசலம்.

கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வந்த அருணாசலத்துக்கு ஒரே ஆச்சரியம். 'வாங்க வாங்க' என்று உள்ளே அழைத்துச் சென்றார்.

முணு வருஷம் முன்னாலே நீங்க இந்த வீட்டை எனக்கு வித்திட்டுப் போனப்புறம் ஒங்களோட ஒரு தொடர்பும் இல்லாம போச்சு. இப்போ எங்கே இருக்கீங்க?

தொடர்பு வச்சுக்காதது என் குத்தந்தான், மன்னிச்சுக்குங்க. அரசு வேலையில் ஊர் ஊரா சுத்திக்கிட்டு இருந்தேன். இப்பத்தான் ஒரு நிலையான போஸ்டிங் கிடைச்சிருக்கு.

சேலத்திலேதான் போஸ்டிங். இனிமேல் அடிக்கடி வருவேன் ஒங்களைப் பார்க்க.

நீங்க என்னைப் பார்க்க வந்ததிலே ரொம்ப மகிழ்ச்சி.

இன்னொரு முக்கியமான காரிய மாகவுந்தான் நான் வந்திருக்கேன்.

முக்கியமான காரியமா? என்ன அது?

ஒங்களோட இருக்கிற என் தம்பி மனைவியையும் அவளோட மகளையும் என்னோட கூட்டிக்கிட்டு போகத்தான் வந்திருக்கேன். நீங்க பெரிய மனசு பண்ணி சாதி வேற்றுமை பார்க்காம அவங்களை ஒங்களோட வச்சிக்கிட்டுக் காப்பாத்தறீங்களே, அதுக்கு நான் எப்படி நன்றி சொல்றதுன்னு தெரியல்லே.

யமுனா விஷயம் ஒங்களுக்கு எப்பிடித் தெரியும்? வியப்போடு வினவினார் அருணாசலம்.

அவ வேல பாக்குற ஆபிசலதான் எனக்கு போஸ்டிங். அவ என் தம்பி மனைவிங்கறதுகூட எனக்குத் தற்செயலாத்தான் தெரிஞ்சது.

என் பெயர் அருணாசலமா இருந்தது ஒரு தற்செயல் நிகழ்வுதான். அதனாலதான் அவ நாந்தான் அண்ணாமலையோட அண்ணன்னு நினைச்சுட்டா. என் பெயர் வேறயாயிருந்தால் ... நினைக்கவே பயமா இருக்கு.

ஆமா நீங்க வேற யாரோன்னு தெரிஞ்சிருந்தா அவ என்னமா தவிச்சி இருப்பா! ஒரு புதிய ஊரிலே எங்கே அடைக்கலம் கிடைச்சிருக்கும் அவளுக்கு?

அவளுக்கு அடைக்கலம் கிடைச்சதுக்கு இன்னொரு தற்செயலும் காரணமாயிருந்திருக்கு. அவ வந்தபோது நல்ல வேளையா என் மனைவி பிறந்த வீட்டுக்குப் போயிருந்தா. நான் போய் அவளுக்கு விஷயத்தை விளக்க வாய்ப்பு கிடைச்சது. அவ அப்போ இங்க இருந்திருந்தா யமுனாவையும் வச்சிக்கிட்டு அவளோட பேசி இருக்க முடியாது. யமுனாவுக்கு உண்மை தெரிஞ்சு போயிருக்கும்.

ஆமா, அவங்க எங்கே? நான் யாருன்னு இன்னும் யமுனாவுக்குச் சொல்லலே. அவளுக்கு சர்ப்ரைஸ் கொடுக்கணும்னுதான் இப்ப வந்திருக்கேன்.

யமுனா மகளைக் கூட்டிக்கிட்டு என் மனைவியோடே கோவிலுக்குப் போயிருக்கா. இப்போ வர்ற நேரந்தான்...

வாசலில் பேச்சரவம் கேட்டது.

தன் தம்பியின் மனைவியையும் மகளையும் வரவேற்கத் தயாரானார் அருணாசலம்...

சொந்த நாட்டைத் துறந்து வாழும் அஜ்னபிகளின் துன்பியல்

தமிழக இளைஞர்கள் குறிப்பாகத் தென் தமிழகத்தின் இஸ்லாமிய இளைஞர்கள் தம் சொர்க்க பூமியாக வளைகுடா நாடுகளை ஒரு காலத்தில் கருதினர். இக்கருத்துநிலை இன்றும் மறைந்து விட்டதாகக் கூற முடியாது.

கற்றவர், கல்லாதவர் என்ற வேறுபாடின்றி வேலை வாய்ப்பும், அதிக ஊதியமும் கிட்டும் என்ற நம்பிக்கையே இதற்குக் காரணம். இந்த நம்பிக்கையில் ஓரளவு உண்மையும் இருந்தது. இந்த நம்பிக்கையை வளர்த்தெடுத்து அதில் ஆதாயம் தேடும் நோக்கில், சொந்தநாட்டில் வேலையின்றி வாடும் இளைஞர்களை, இந்நாடுகளுக்கு அனுப்பி வைக்கும் தரகர்கள் உருவானதுடன் தரகு நிறுவனங்களும் தோன்றின. ஆங்கிலக் காலனிய ஆட்சியை நினைவூட்டும் வகையில், ஒப்பந்த தொழிலாளர்களாக மக்களை அழைத்துச் செல்லும் நிறுவனங்களும் உருவாயின.

இந்நிறுவனங்கள் வாயிலாகவோ, ஏற்கனவே அங்கு பணிபுரியும், உறவினர், நண்பர் வாயிலாகவோ இளைஞர்கள் இந்நாடுகளுக்குச் சென்றனர். அங்கு ஈட்டிய பொருளால் தம் குடும்பக் கடன்களை அடைத்தனர். தாம் பிறந்த ஊரிலும் சுற்றியுள்ள ஊர்களிலும் விளை நிலங்களையும் தோப்புகளையும் வாங்கினர். புதிய வீடுகளைக் கட்டினர். தம் சகோதரிகளுக்கு அல்லது மகன்களுக்கு நல்ல முறையில் சீரும் சிறப்புமாகத் திருமணம் செய்தனர். விடுமுறையின்போது ஊருக்குத் திரும்பும் போதெல்லாம் விலையுர்ந்த நவீன மின்னணுக்கருவிகள், நறுமணப்பொருட்கள், நொறுக்குத்தீனிகள், என்பனவற்றுடன் தங்கமும் கொண்டு வந்தனர். தம் புதிய பொருளாதார வளத்தைக் காரணமாகக்காட்டி

மிருந்த சீர்வரிசைபெற்று திருமணம் செய்து கொண்டனர்.

இவை யாவும் பலரும் கண்டறிந்த கேட்டறிந்த உண்மைகள். ஆனால் இவற்றின் மறுபக்கம் குறித்த செய்திகள், அறியப்படாத உண்மைகளாகவே உள்ளன. புனைவாகவோ, அபுனைவாகவோ இவை தமிழில் வெளிப்படவில்லை. இந்த இடத்தில், இராணுவ இலக்கியம் என்று வகைப்படுத்தும் வகையில் மலையாள மொழியில் உருவான ஓர் இலக்கிய வகைமை குறித்த செய்திகளைக் குறிப்பிடுவது பொருத்தமாக இருக்கும்.

வேலை வாய்ப்புகள் குன்றிய சமூகச் சூழலில் கேரள இளைஞர்கள் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் இராணுவத்தில் பணியாற்றச் சென்றனர். இவர்களில் பெரும்பாலோர் சாதாரண இராணுவ வீரர்களாகவே சென்றனர். மிடுக்கான தோற்றத்தை உருவாக்கும் இராணுவச் சீருடை, உணவுடன் கூடிய ஊதியம், மருத்துவப்பாதுகாப்பு, விடுமுறையில் ஊர் சென்று திரும்பிவரக் கட்டணமில்லா இரயில் பயணச்சீட்டு, பணிக்கொடை, ஓய்வூதியம், என்பனவற்றுடன் கூடிய சராசரி இராணுவ வீரரின் வாழ்க்கை

வெளித்தோற்றத்தில் கவர்ச்சிகரமான ஒன்றுதான். ஆனால் இவற்றைத்தாண்டி நின்று ஓர் இயந்திரத்தனமான பாசறை வாழ்க்கையை அவன் மேற்கொண்டிருப்பது வெளி உலகினரின் கண்களில் படுவதில்லை.

இராணுவ வீரனது வாழ்வின் இம்மறு பக்கத்தை மையமாகக்கொண்டு மலையாள மொழியில் சிறுகதைகளும் நாவல்களும் சென்ற நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் வெளியாயின. இவை, பட்டாளத்துக்கதைகள் என்றழைக்கப்பட்டன. இவற்றை யெழுதியோர் முன்னாள் இராணுவத்தினர்தான். இவ்வகையில் பாரபரத்து எழுதிய 'நிணம் அணிஞ்சகால் தடங்கள்', சிக்னல் மென் என்ற கீழ்நிலை இராணுவ வீரனை மையமாகக்கொண்டு கோவிலன் எழுதிய 'ஏ மைனஸ் பி' என்பன குறிப்பிடத்தக்க நாவல்கள். வேலை தேடி வளைகுடா நாட்டிற்குச் சென்ற நாகிப் என்ற மலையாளி இளைஞன் அனல் வீசும் பாலைவனத்தில் ஆடுமேய்ப்பவனாக வேலை செய்து ஆடுகளுடன் ஆடாக உழன்ற அவலக்கதையை பென்யாமின் என்பவர் எழுதிய 'ஆடுஜீவிதம்' என்ற மலையாள நாவல் உருக்கமாகவும் அழுத்தமாகவும் பதிவு செய்துள்ளது. (இதே தலைப்பில் இது தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டும் வந்துள்ளது).

இது போன்று வளைகுடா நாடுகளில் பணியாற்றும் தமிழர்கள் குறித்த பதிவு தமிழில் புனைவிலக்கியமாக வராத சூழலில் மீரான் மைதீன் இந்நாவலை எழுதியுள்ளார். வளைகுடா வாழ்ந்தமிழர்களின் வாழ்வியல் குறித்து வெளியான முதல் தமிழ் நாவல் என்றும் இந்நாவலைக் கூறலாம். இவரது 'ஓதி எறியப்படாத முட்டைகள்' நாவலில் வளைகுடாப் பயணத்திற்காகத் தரகரிடம் பணம் தரும் நிகழ்வு இடம் பெறுகிறது. வளைகுடா நாட்டு அனுபவத்தின் பதிவாக இந்நாவல் அமைகிறது. இரண்டாண்டு காலம் செளதி அரேபியாவில் அவர் வாழ்ந்த அனுபவமும் அங்கு செல்லும்முன்னரே ஒரு படைப்பாளியாக விளங்கியதும் குறிப்பிடத்தக்கவொன்றாகும். ஏனெனில் வெறும் பார்வையாளராக மட்டுமின்றி, படைப்பாளியாகவும் இருப்பவரது அவதானிப்பு சற்றுக் கூர்மையானதாகவே அமையும் தன்மையது.

அஜ்னபி

அயல் நாட்டவரைக் குறிக்கும் அரபு மொழிச் சொல்லே அஜ்னபி என்பதாகும்.

அரேபியாவில் வாழும் அரபு நாட்டவர் அல்லாதோர், அவர்கள் இஸ்லாமியர்களே என்றாலும் அஜ்னபிகள்தாம். செளதி அரேபியாவில் வாழும் அயல் நாட்டவரை மையமாகக் கொண்டெழுதப்பட்ட இந்நாவலுக்கும் 'அஜ்னபி' என்று பொருத்தமாகவே தலைப்பிட்டுள்ளார்.

நாவலின் கதை

கதை என்று பார்த்தால் பெரும்பாலான நாவல்களுக்குரிய, தொடக்கம், திருப்புமுனை, வளர்ச்சிநிலை உச்சகட்டம், வீழ்ச்சி, முடிவு என்பனவற்றின் எல்லைக்குள் இந்நாவல் அடங்காது. கதைகூறும் தன்மையில் இருந்து விலகி நின்று செளதி வாழ் அஜ்னபிகளின் வாழ்க்கையை இந்நாவல் கூறிச் செல்கிறது.

திருமணம் ஆனவர்கள், ஆகாதவர்கள் பல்வேறு பொருளாதாரப் படிநிலைகளில் 'உள்ளவர்கள்' இஸ்லாமியர், இஸ்லாமியர் அல்லாதோர் பல்வேறு நாட்டினர் ஆகியோரின் பணிச்சூழல், அரபுகளுக்கும் இவர்களுக்கும் இடையிலான உறவுநிலை என்பன இந்நாவலில் இடம் பெற்றுள்ளன. இவை யாவும் வெறும் ஆவணப்படுத்தலாக அமையவில்லை. ஆவண நாவல் என்ற வகைமைக்குள் இந்நாவல் அடங்கிவிடாதபடி நாவலாசிரியரின் படைப்பாற்றல் துணை நின்றுள்ளது. இதனால்தான் இந்நாவலுக்கு எழுதிய முன்னுரையில் ஒளிப்பதிவாளர் செழியன், 'இந்த நாவலில் இஸ்லாமிய சமூகத்தைச் சேர்ந்த பலவிதமான மனிதர்களின் கதைகளும் அனுபவங்களும் ஒரு சிறந்த திரைப்படத்தின் காட்சிகளாக அடுக்கடுக்காக நிகழ்கின்றன.' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். நாவலில் இடம் பெறும் பாத்திரங்களின் நினைவுகளாகவும் நாவலாசிரியரின் கூற்றாகவும் அஜ்னபிகளின் சொந்த ஊர்சார்ந்த குடும்பச் சூழல் குறிப்பிடப்படுகிறது.

ஃபைசல்

நாவலின் மையப்பாத்திரம் போன்று விளங்குவன் ஃபைசல் என்ற இளைஞன் குமரி மாவட்டத்தின் சின்னவிளை என்ற கிராமத்தில் இருந்து எதிர்காலம் குறித்த கனவுகளுடன் செளதி அரேபியா வந்து சேர்ந்த இவனை மையமாகக்கொண்டே நாவல் இயங்குகிறது. ஆனால் இவனை மட்டுமே நாவல் முன்னிலைப்படுத்தவில்லை.

தமிழ்நாட்டுப் பெண்கள் பண்டிகைக் காலத்திலும் வீட்டில் நிகழும் மங்கல விழாக்களின் போதும் கோலம் வரைவது

பாரம்பரியமான ஒன்று. இவற்றுள் புள்ளிக் கோலம் என்பது ஒரு வகை. புள்ளியொன்றை முதலில் இட்டு அதிலிருந்து தொடங்கப்படும் இக்கோலம் படிப்படியாக வெவ்வேறு புள்ளிகளைத் தொட்டுச் செல்லும். இவற்றுள் ஒருவகைப்புள்ளிக் கோலமானது தொடங்கிய புள்ளியிலேயே வந்து முடிவுறும்.

இதுபோன்றே ஃபைசலுக்கு திருமணம் பேசிய ஜாஸ்மின் என்ற பெண்ணின் புகைப்படம் வான் அஞ்சல் வாயிலாக அவனை வந்தடையும் நிகழ்வில் தொடங்கி இந்தியாவுக்கு அவன் விமானம் ஏறுவதுடன் முடிவடைகிறது. புள்ளிக்கோலம் வரைவதில் தொடக்கப்புள்ளி மட்டுமின்றி, வேறு புள்ளிகளும் பங்குவகிப்பது போன்று ஃபைசல் என்ற இளைஞனில் தொடங்கி அவனுடன் வாழும் பல்வேறு மனிதப்புள்ளிகளையும் இந்நாவல் தொட்டுச்செல்கிறது.

இவர்களில் அரேபியர், வடஇந்தியர், தமிழர் மலையாளி, பாலஸ்தீன், பாக்கிஸ்தானி, ஆப்கானிஸ்தானி, எகிப்தியர், இந்து, இஸ்லாமியர் எனப் பலதரத்தினரும் அடக்கம். இவர்களது பொருளியல் பண்பாட்டு நிலையும் கூட வெவ்வேறு தன்மையன. ஃபைசல் வாயிலாக இவர்களையும் இவர்களது வாழ்க்கை முறைகளையும் குணவேறுபாடுகளையும் நமக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறார் ஆசிரியர்.

முறையான 'இக்காமா (அனுமதிச்சீட்டு) இல்லாத நிலையில் உடனடியாக நாடுதிரும்ப முடியாததால் ஃபைசலின் திருமண ஏற்பாடு நின்றுவிடுகிறது. ஜாஸ்மினின் புகைப்படத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து மகிழ்ந்து சுகமான கனவுகளில் மிதந்த அவனுக்கு திருமணம் தடைபட்டுப்போனதால் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி அவன்பெற்ற அனுபவங்கள், ஒருவாறு நாடு திரும்பல் என்பனவற்றுக்கு ஊடாகப் பல்வேறு மனிதர்களை இந்நாவலில் சந்திக்க முடிகிறது.

மனிதர்கள் பலவிதம்

தன் அறையில் சூதாட அனுமதித்து 'மேசைக்காசு என்ற பெயரில் காசுபெறும் மனிதர்.

சொந்த ஊரில் தன் மனைவியை விட்டுவிட்டு, சமையலாளர் என்ற பெயரில் அவனது அடிமைபோல் வாழும் பணியடிமை, மனிதரின் அறையில் ஓடும் நீலப்படங்களைப் பார்த்தே தன் வாழ்வின் ஏக்கங்களை மறக்கும் அவனது அவல வாழ்க்கை.

அரேபியாவின் நகரங்களை தாண்டியுள்ள பாலைவனப் பகுதிகளில் ஆடு மேய்த்து துயரமிகு வாழ்க்கை வாழும் அஜ்னபிகள். இத்தொழிலை மேற்கொண்டு மன நோயாளியாகிப் போன அப்பாஸ். சொந்த ஊரில் தந்தை இறந்த செய்திகேட்டு அங்கு போகத்துடிக்கும் நாசர், அவனுக்கு அனுமதி மறுக்கும் இரக்கவுணர்வற்ற அரபு முதலாளி.

'அரபு நாட்டுக்காரர்களைத் தவிர மற்ற எல்லா மனிதர்களும் பெரும் பாவினர். அவர்கள் தனக்கான அடிமைகள்' என்ற ஆணவவுணர் கொண்ட துவைஜி என்ற பெயரிலான அரேபிய முதலாளி.

பிறர்மீது அன்புசெலுத்தும் இஷாக் என்ற எகிப்து நாட்டுக் கிழவன்.

நாசரையும், ஃபைசலையும் சொந்த ஊருக்கு அனுப்பத் துணை நிற்கும் நல்ல மனிதர்கள். இவர்களில் இந்தியர் மட்டுமின்றி அரேபியரும் இருந்தமை.

திரைப்படத் தயாரிப்பாளனாகக் கற்பனையுலாவரும் குமரி இக்பால், அவ்வப்போது அவன் அவிழ்த்து விடும் கதைகள் இதன் உச்சக்கட்டமாக அவன் கூறிய ரஜனியை மோதியாராகபோட்டுத் தயாரிக்க விரும்பும் படத்தின் கதை. ஓசா (நாவிதர்) குஞ்சியின் தோலை வெட்டுறதுக்குப் பதிலாக குஞ்சை வெட்டியதை அவர் சரிசெய்த விதம் எனப் பல்வேறு மனிதர்களையும் நிகழ்வுகளையும் இந்நாவலில் சந்திக்க முடிகிறது.

முத்தவாக்கள்

எல்லாச் சமயங்களிலும் சில அடிப்படை வாதிகள் இருப்பதுபோன்று அரேபியாவிலும் இஸ்லாமிய சமய அடிப்படைவாதிகள் உள்ளனர். இவர்களில் முத்தவாக்கள் என்றழைக்கப்படும் இஸ்லாமிய மதக் குருக்களின் செயல்பாடுகள் ஆங்காங்கே எரிச்சல் உணர்வுடனும் நகைச்சுவை உணர்வுடனும் இடம் பெற்றுள்ளன. இஸ்லாத்தின் பாதுகாவலர்களாகத் தம்மை அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளும் இவர்கள், தொழுகைக்குப்போகாத அஜ்னபிகளைப் பிடித்து வந்து மொட்டையடிப்பது, தாக்குவது போன்ற செயல்களில் ஈடுபடுவர். ஆனால் சொந்த மக்களில் ஏழை அரபிகளைத் தவிர ஏனைய அரபிகளிடம் 'அவர்களால் இதை மேற்கொள்ள முடியாது. இவர்களது அதிகாரம் செல்லுபடியாகாத இடமாக அந்நாட்டில் உள்ள அமெரிக்க இராணுவ முகாம்கள் உள்ளன. இஸ்லாத்தால் கடிந்

தொதுக்கப்பட்ட மதுப்பாட்டிகள், நீலப்படம், பன்றி இறைச்சி ஆகியன இம்முகாம்களுக்காக இறக்குமதியாவதைத் தடுக்க முடியாத முத்தவாக்கள், விமான மூலம் வரும் தமிழ் இதழ்களில் இடம் பெற்றுள்ள நடிகைகளின் கவர்ச்சிப் படங்களின் மீது மைபூசி மறைக்கின்றனர். இதற்காகவே விமான நிலையங்களில் முத்தவாக்கள் தணிக்கையாளர்களாக நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

வீடுகளில் புகைப்படம் மாட்டுவதைக் கூட பாவம் என்ற கருத்தைப் பரப்பியுள்ள நாட்டில், அரசு அலுவலகங்களிலும், ரூபாய் நோட்டுகளிலும் மன்னரது படம் காணப்படும் வினோதம்.

மதத் தூய்மையின் பெயரில் இந்தியாவில் இறை நேசர்களின் தர்க்காக்கள் இடிக்கப்படுதல் என மத அடிப்படை வாதம் குறித்த செய்திகள் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன.

சமூக விமர்சனம்

முத்தவாக்கள் குறித்த விமர்சனங்களோடு மட்டுமின்றி சமூகம் தொடர்பான விமர்சனங்களும் நாவலில் ஆங்காங்கே இடம் பெற்றுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக ஒன்றிரண்டைக் குறிப்பிடலாம்.

‘எங்கள் பத்திரிகை எதுவும் எங்களுக்கான தல்ல’. என்ற ஃபைசலின் கூற்றுக்கு சூப்பக்கடை உரிமையாளனான தாயிபு என்ற பாகிஸ்தானி.

‘இது என்ன அதிசயமா... உலகம் முழுவதும் அப்படித்தான்.

என்று எதிர்மொழி பகர்கிறான். அரேபியச் சமூகத்தின் உள் நடப்புகளை அறியாது.

‘ஒரு திருட்டு உண்டுமா... ஒரு மது உண்டுமா... ஒரு அனாச்சாரம் உண்டுமா... மா.. மாமா என்று அரேபியா ரொம்ப யோக்கியம்னு’

தன் ஊர்ப் பள்ளி வாசலில் ஆற்றப்பட்ட உரை குறித்த ஃபைசலது சிந்தனை இவ்வாறு அமைகிறது.

‘இங்க பிரம்மாண்டமான ரகசிய உலகம் கெடக்கு... அது அவனுவளுக்குத் தெரியாது அவனுவள இங்க கொண்டு வந்து ஈச்ச மரத்திலே ஏத்தி உட்டாத தெரியும்... வெதை வெளியே பிலுங்கிரும்... பீத்துனாலும்... பீத்துசாதாரண பீத்தா பீத்தானுவோ...

துவவஜி என்ற பணக்கார அரேபியனிடம் ஃபைசல் பணிபுரிந்த காலத்தில் தன்னுடன் பணிபுரிந்த பிலிப்பைனி என்ற பெண்ணுடன் உரையாடியபோது அவன்முன் வைத்த கருத்தொன்று வருமாறு:

‘நாங்கள் இறைவனின் அடிமைகள். இவர்கள் அமெரிக்கனின் அடிமைகள், யாருக்கு இறைவன் அருள்புரிவான் சொல்.’

எங்கள் நபி பத்து லட்சம் சதுரப்பரப்பளவு கொண்ட இந்த தேசத்தின் சக்கரவர்த்தியாக மாறி மக்கமா நகருக்குள் நுழையும் போது அவருக்கு இரண்டு கிழிந்த உடுப்புகள் மட்டுமே சொந்தம். ஆனால் துவவஜிக்கு இவன் அமீர்களுக்கு, இவன் மன்னர்களுக்கு...

‘எந்த உண்மையை மக்கள் தெரிந்துகொள்ள ஆட்சியாளர்கள் விரும்புகிறார்களோ அதையே உண்மையென மக்கள் தெரிந்து கொள்கிறார்கள்.

ஒலகம் முழுவதும் போலீஸ்காரனுவோ ஒண்ணு போலத்தான் இருக்கானுவோ’

மானுடத்துவம்

சொந்த நாட்டையும், உறவையும் துறந்து வாழும் அஜ்னபிகளின் வாழ்வு குறித்த கனவுகளும், வாழ்வின் இனிமையை நாடுவதும், இன்னல்களை எதிர் கொள்ளுவதும். இந்நாவலில் இடம் பெற்றுள்ளன. சுரண்டல், ஏமாற்றல், பிறர்படும் துயரங்களைக் கண்டு கொள்ளாமை என்ற எதிர்மறையான குணாம்சங்கள் கொண்டோரும் ஈகை சக மனிதனின் துன்பம் பொறுக்காமை என்ற உன்னத குணங்களைக் கொண்டோரும் இந்நாவலின் பாத்திரங்களாகக் காட்சி தருகிறார்கள். இவ்விரு தரப்பிலும் அஜ்னபிகளும் உண்டு. அரேபியர்களும் உண்டு. நாடு, மொழி, மதம் என்ற எல்லைகளைத் தாண்டி நிற்கும் குரூரமான சுரண்டலும் ஒடுக்குமுறையும் மட்டுமின்றி மானிடத்துவமும் இந்நாவலின் வாயிலாக வெளிப்படுகிறது.

வெளியீடு

காலச்சுவடு பதிப்பகம்

நாகர்கோவில்

முதல் பதிப்பு: 2013

பக்கம்: 336. விலை ரூ. 275

பொம்மை வயது கவிதைகள்

பெரிஸ்கோப்பை
கண்டுபிடித்தது யாரென்று தெரியாது
அப்போது
ஆனால்
பெரிஸ்கோப்பை செய்தவன் மனோகரன்

நான்கு அட்டைத்துண்டுகளை இணைத்து
நீள்சதுர பெட்டிக்குள்
முகம் பார்க்கும் கண்ணாடிகளை
எதிரும் புதிருமாய் வைத்து
கீழ் பகுதியில் பார்க்கச்சொன்னான்
மேலிருந்த முகம் தெரிந்தது

அப்போது அவனுக்கு வயது எட்டு
இப்போது எனக்கு நாற்பத்தெட்டு

தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன் மனோகரனை
இப்பொழுதாவது கேட்டுவிட வேண்டும்
கண்ணாடியில் தெரிந்த முகம்
அவனுடையது தானா என்று...

அம்மா கடைத்தெருவுக்கு சென்ற பின்பு
அரிசியும் பருப்பும் என் பங்குக்கு
கால்சராய் பாக்கெட்டுகளில் நிரப்பி
கூட்டாஞ்சோறு செய்ய கொடுப்பேன்.

அப்பா தினசரிகளில் மூழ்கியிருப்பார்

ஆவி பறக்கும் கூட்டாஞ்சோறு
வாழையிலையில் விழும் போது தான்
அம்மா வந்து நிற்பாள்

தொடை நடுங்கும் எனக்கு

யாரு செஞ்சது என்பாள்

நாங்க தான்க்கா என்பார்கள் எல்லோரும்
என்னைத்தவிர்த்து

ஒரு உருண்டை வாயில் போட்டு
நல்லாருக்கு என்றவுடன்
இதற்கா பயந்தேன் என்றிருக்கும் எனக்கு.

தாத்தா பொம்மைக்கு தாடி வைக்க
பஞ்சு கேட்டாள் பால்யத்தில் சிநேகிதி

நான்
மேகத்தை பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்
இப்போதும்.

பால்ய கால
அஞ்சு காசு பலாக்கொட்டை மிட்டாய்
பல வண்ணங்களில்

இப்போது
அஞ்சு ரூபாய் பலாச்சுளையில்
ஒரே கொட்டை
அதுவும் ஒரே நிறத்தில்.

அம்மாவின் நினைவுகளினூடாய்
மிதந்து வருகிறது
பால்ய நண்பர்களின் பெயர்களும்
நிகழ்வுகளும்

சிகரெட் அட்டையை
வட்டத்திலிருந்து
தட்டிப்பறிக்கும் ஜில்லிக்கல்
கால்முட்டியில் பட்டு
ரெண்டு தையல் வாங்கின
அம்மணாங்குண்டியின்
நிஜப்பெயர் மட்டும் நினைவுக்கு
வருவதில்லை
எப்போதும்.

ஹெகலின் மூத்திரக் குழியிலிருந்து...

நான் ஒரு வேதகால அல்லது மத்திய காலப் பிராமணப் பிராணி. அதனால் நான் ஒரு குரு. ஆகவே என் முன்னால், குடும்பம் பூணாலும் பூண்ட சீடர்கள் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். நான் எதையாவது உபதேசிப்பேன் என்று எதிர்பார்க்கிறார்கள். ஆகவே புழக்கத்தில் இல்லாத 'தத்' என்பதை உச்சரித்தேன்.

சீடர்களும் 'தத்' என்றார்கள், பணிவுடன். இடைவெளியாக நீண்ட மௌனம். ஒலிக்காத 'தத்' மட்டும் ரீங்கரித்தன. வெய்யிலும், நிழலும் போர்த்தி மறைந்தன. காற்றும், மழையும், இடியும், மின்னலும் விட்டுவிட்டு வந்தன. போயின.

அடுத்துக்கூற என்னிடம் எதுவும் உருவாக வில்லை. காத்திருந்தேன். சீடர்களும் காத்திருந்தார்கள். மௌனத்தின் தேடல் வெளி எங்கும். காற்று சலனிக்கவில்லை. மரங்கள் கிரீச்சிடவில்லை. புள்கள் ஒலிக்க வில்லை. இலை ஒன்று மௌனமாக காற்றில் அசைந்தபடி மண்ணில் விழுந்தது. உலர்ந்த இலை. மொழியின் இயலாமையில் மௌனம் மேட்டிமை கொண்டது.

'இப்படியே எவ்வளவு நாட்கள் இருப்பது' என்றான் ஒரு சீடன் ஆதங்கத்துடன்.

'தத்' என்றேன் குருவின் சாயையுடன். கேட்ட சீடன் மௌனமானான்.

'தத்', 'தத்' உச்சாடனம் தொடர்ந்தது, உள்ளுக்குள்.

இலைகள் பழுத்து உதிர்ந்தன. மரங்கள் முதிர்ந்து கற்களாயின. சூரியனும் நிலவும் ஓடி ஓடிக் காலத்தைக் கலைத்தன. என்னைச் சுற்றி புற்று வளர்ந்தது. இன்னும் புற்று மூடாத வாய் மட்டும் 'தத்' என்ற பெரு மௌனத்தில் அதிர்ந்தது.

'நான் வேறு சொல்லைப் போட்டு உங்கள் சிக்கலை தீர்க்கட்டுமா' என்றான் ஒரு புற்றுருச் சீடன்.

"வேண்டாம்... சிக்கலில் சிக்கியது நீதான். ஆசான் சத்துவமாய் உள்ளார். புற்றைக் கலைத்துவிட்டு எழுந்து போ" என்றார்கள் மற்ற சீடர்கள். எல்லாம் சொல்லால் அல்ல. மனத்தால்.

கேள்வி கேட்ட சீடன் புற்றைப் பிளந்து கொண்டு வெளியில் நடந்தான்.

நாங்கள் எங்களுக்குள்ளாக... நாங்கள் எங்களுக்கே எங்களுக்கு என்று ஆனவர்களாக...

"மனித பூம்பாதங்கள்தான் கொதிக்கும் தார்ச் சாலைகளை உருவாக்கின. பெண்ணின் மலர் கரங்கள்தான் செயற்கை இழைப் பூக்களைப் பின்னின. மல்லிகைப் பூ வேறு; முடுக்கும் இரும்பு நட்டு வேறு என்று தரம் பிரிப்பவன் மனிதப் படைப்பாற்றலை நிந்தனை செய்கிறான். இயற்கை வழிபாட்டாளர்கள் உண்மையில் இயற்கையை கொலை செய்கிறார்கள்."

இப்படி வல்லப அக்ரகார நண்பன் வெங்கட் கூறும்போது நாங்கள் இருவரும் குற்றாலம் சிற்றருவிக் காட்டு வழியில் நடந்துகொண்டிருந்தோம். வெங்கட் தொடர்ந்தான்.

காட்டிற்குத்தான் எவ்வளவு வனப்பு... இங்கு மாளிகை கட்டி, பண்ணைத் தோட்டம் போடுபவர்கள் காட்டின் வனப்பைக் கொல்லாமல் வேறு என்ன செய்கிறார்களாம்? நல்ல ஒரு வீட்டுத் தோட்டமும் காட்டின் கொலைக்களம்தான். காட்டின் வனப்பைக் கொன்றுவிட்டு வீட்டுத் தோட்டமாக்கி... நமது அக்ரகார ஒண்டுக் குடித்தனங்களும், காரை பெயர்ந்த சுவர்களும், ஒழுங்கு குலைந்த நாட்டோடுகளும், அதன் வழியே ஒழுகும் மழைநீரும், விரிசல் விட்ட சுவர்களும், மாடாக்குழியில் மினுக்கும் காமாட்சி விளக்குகளும், ஆஸ்பெஸ்டாஸ் போட்ட சினிமா தியேட்டரின் வெக்கையும், நமது யவனத்தைக் குருகுரு என்று பார்த்து ரசிக்கும், பிராமண, இஸ்லாமிய, மார்வாடி, செளராஷ்டிரக் குமரிகளும், இந்தக் குற்றாலம் காட்டைப் போலவே வனப்பானவை என்றான் அந்த அந்த மேதை. அல்ப ஆயுசில்போன அந்த மேதை. லால் சலாம் வெங்கட்.

நீ எப்போதும் என்னுடன், என் நாக்கில், மனதில் வெளிப்படுகிறாய். என் பருவ வயதில் உன் நட்பு கிட்டாமல், ஒரு காதலி வந்திருந்தால் நம் உலகம் பாதியாகக் கரைந்திருக்கும். நாம் யாருக்கும் முறை வாசல் செய்யப் பிறக்கவில்லை என்பாய்.

உன் நினைவாக ஸ்பென்சர் மினி கரோனா சுருட்டு கிடைக்காததால் பாய் கடையில் 'கிங் எட்வர்ட்' சுருட்டு வாங்கி புகைக்க முயன்றேன் முன்பு போல 'பக்' 'பக்' என்று புகைக்க முடியவில்லை. வயோதிகமா. இல்லை. இதுபடுத்த சுருட்டு முனையில் உன் எச்சில் இல்லை. மூச்சு முட்டுகிறது. முதுமை. ஆனால் வயோதிகம் அல்ல. வயோதிகமாக இருந்தால் சுருட்டை வாங்கியே இருக்கமாட்டேன். எப்படியிருந்தாலும், நீ கூறுவது போல நாம் சிறந்த மேல் மேக்கர்ஸ்... அதன் வடுக்களோடும்... குற்றங்களோடும். அவையே நம்மைச் சிறந்த ஆண்களாக வடிவமைக்கின்றன. நண்பா நீதான் குற்றம்

ஆணின் இடது கைப்பழக்கம்... இடது கைப்புண் என்பாய்.

இடது கைப்பழக்கமா... நண்பா என்று நான் கேட்டால் நீ கீழ் நோக்கிப் பாயும் சினப் பாணி மீசையை நீவி, நமட்டுச் சிரிப்புச் சிரிப்பாய்.

ஆண்களால் உருவாக்கப்பட்ட, எழுதப் பட்ட வரலாறு என்று ஒரு தோழர் கூறியதை உன்னிடம் கூறியபோது, அதுவும் இல்லை என்றால் வரலாறு என்ற ஒன்றே இருக்காது... ஆண் தவுலத்தான்... தவுலத்தாகத்தான் இருப்பான்... என்று ரம்மின் மதர்ப்புடன் தோளைக் குலுக்கினாய்.

அதோடு விடவில்லை அந்தத் தோழரை. நாம் மூன்று முறை பார்த்த 'மெக்கன்னாஸ் கோல்ட்' படத்தின் எப்பாச்சி குமரியின் முழு அம்மணத்தை உன் தோழனை பார்க்கச் சொல் என்று ஒரு கேடியைப் போல என்னைப் போட்டு வாங்கினாய். உன்னிடம் பள்ளிகொண்ட பெருமானைப் போல உன் மீதான லயிப்பு எப்போதும். அம்பையின் கதையைப் படிக்கச் சொன்னபோது ஒரு சவலைப் பிள்ளையைப் போல என்னைப் பார்த்தாய். பின் கனிவுடன், பூஞ்சை கதைகளைப் படிக்காதே... நமத்துப் போவாய். தொட்டியில் வளர்க்கப்படும் 'போன்சாய்' ஆணாக மாறிவிடுவாய்... நாம் பீரோ, ரம்மோ அடித்தபடி விலைவாசிப் புள்ளி விவரங்களைக் கொண்டு புரட்சியை அளப்பவர்கள்... யுக யுகத்துக்கும் சம்பவிப்பவர்கள். பஞ்சைப் பாப்பார வீட்டுக் கடுகு டப்பா காசை வைத்து கண்ணீரைக் கணக்கிடுபவர்கள் அல்ல... எழுதாதே கதைகளை எழுதாதே... எழுதிய கதைகளைப் படிக்காதே... எல்லாம் விரயம்... அன்பின் விரயம்... இரக்கத்தின் மைதுனம்... போர்க்குணத்தின் பேதலிப்பு. தத்துவமசி... அதுவே பலம். அதுவே லாபம். அதுவே ஞானம். அதுவே புரட்சி. அதுவே தவுலத்... லக்கம் ரம்பா* கூறிய மாதிரி சுடருக்கு உணவளி...

நல்ல வேட்டைக்காரர்கள் மினுக்கட்டான் பூச்சிகளின் ஒளியை நம்பமாட்டார்கள். The light is inside Mccanna!

'தத்' என்று சுவாசித்தது புற்று. ●

*லக்கம் ரம்பா - திபெத்திய புலன்கடந்த உளவியலாளர். அவர் எழுதிய நூல் Feeding the frame.

ஒரு பேதையின் புலம்பல்...!

விரியும் கனவுகளை
சுட்டெரித்து விடலாம் என்றே
தீயை வளர்த்தேன்.

கனவும் தீயும் ஒன்றோடொன்று
முயங்கிக் கிடப்பவை
என்பதை அறியத்தான்
நாட்களாயிற்று.

பாவம் நீயென
கொக்கரிக்கத்தான் செய்கின்றன
தீயும் கனவும்.

அவைக்கு தெரிந்திருந்தன
மானுடம் சுடரும் வரையில்
தாம் முயங்கிக்
கிடப்போம் என்பதை.

கேளாச் செனியர்

ஒற்றை மரத்தோப்பும்
ஒரு குறுங் கனவும்
எஞ்சிக் கிடக்குமந்த
பாலை நிலத்தில்
சிறுகிழந்த பறவையின்
கூவலை யார் கேட்டிருப்பீர்?

கேட்கச்செவி அற்றவரானீரோ?

அதனால்தானா
பெருநிலப் பரப்பென்றும்
பெருமரக் காடென்றும்
கூவித்திரிகின்றீர்
மணல் கயிறு திரிக்கின்றீர்.

ஐயன்மீர்!

அதனிடத்தேயுள்ள
கூர் அலகால்
கொத்தித் தின்ன சிறுதானியமும்
தத்தித் திரிய ஒரு கைப்பலமும்

தந்துதவுவீராயின்
வேளிற் பாடலை
அச்சிறு பறவைதான்
இசைத்திடாதோ?
சிறகுந்தான் முளைத்திடாதோ?

ஆறாந்திணை

விருப்பமின்றியே
ஒவ்வோர் தடவையும்
கண்ணியை மூடுகிறேன்.

ஏனெனில்
நான் மூடுவது
கண்ணியல்ல
நீ உலா வருகின்ற
வெளியன்றோ.

பச்சைப் புள்ளி
கண்சிமிட்டும் வரையில்
கண்ணி ஒளி கூசி
கண்வலி எடுக்கும் வரையில்
உன் வரவுக்காய்
காத்திருந்த வெளி.

சிரித்தாய் சிலிர்த்தேன்
சினந்தாய் தணிந்தேன்
சீண்டினாய் ஏற்றேன்.

இணையத்தில் முத்தம் தந்தாய்
இதயத்தில் இடம் பிடித்தாய்
பொய் என்றா உரைக்கின்றாய்.

என்னையேன் முறித்து சென்றாய்
மின்சக்தி தீர்ந்த
கண்ணியாய்
இருண்டு போனேன் நான்.

யார் யாரோவாய்
இருந்த நாம்
இந்த வெளியினில் தானே
உரசினோம்
ஊடினோம்

கூடனோம்
மூடிடும் போதினில்
வலிக்காதா என்ன?

அது சரி
உன் பாலினம் எது?

தேசியம்...?

உரையாடல் ஒன்றில்
சிறிலங்காத் தமிழனென
அடையாளப்படுத்தினேன்
கோபம் கொண்ட நட்புகள்
ஈழத்தமிழனென திருத்தினர்
ஏற்றுக்கொண்டேன்.

பின்னொரு நாளில்
அதாவது
முள்ளிவாய்க்காலுக்கும் பின்
கோபம் கொண்ட
நட்புகளிலொன்று
இரகசியமாக

“அவை யார் ஆட்களென்று
விசாரிச்சு சொல்லுவியா?” என்றது.

“ஏன் அவை வேற தேசியமோ!
ஈழத்தமிழரில்லையோ?” என்றேன்.

“இல்லை அவை ‘எங்கட’ ஆக்கள்தானா
என அறியத்தான்” என்றது.

அண்மைய நாளொன்றில்
என் தங்கையின் குழந்தை கேட்டது

“சிறிலங்காவில் எத்தனை தேசியங்கள்?”

“அங்க சிங்கள பெரும்பான்மை இனமும்
முஸ்லிம் சிறுபான்மையினமும்
சிறு சிறு அட்டவணைச் சாதியினரும்
அங்கங்கே திட்டுதிட்டாய் வாழ்கின்றனர்”

“அப்ப ஈழத்தமிழர் என்ற தேசியம்?”

“ஓ! எனக்கது நினைவில் இல்லை
எதற்கும் தொல்லியல் வரலாற்றாளரிடம்
அல்லது ‘சுத்தமான’ தேசியத்தாரிடம்
கேட்டு சொல்கிறேன்” என்றேன்.

“கட்டாயம் கேட்டு வையுங்கள் மாமா
எங்கள் வகுப்பாசிரியருக்கு
சொல்ல வேண்டும்”
என்றது குழந்தை.

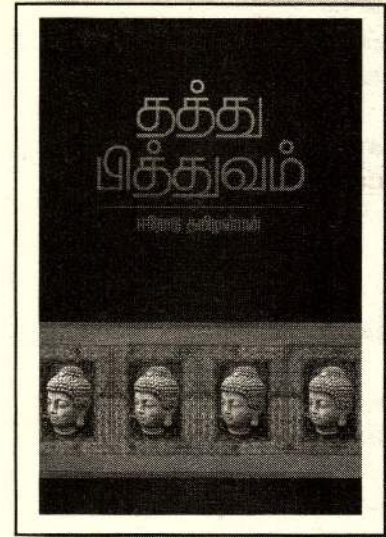

தத்துவித்துவம் - அறிமுகம்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பக்தி இயக்கம் ஒரு புறம் தழைத்திருந்தாலும், பிற்காலத்தில் பக்தியும், சமயமும் பற்றிய சிந்தனையில் ஒன்றியும், விலகியும் தோன்றிய பாடல் மரபு, புதிய சிந்தனைகளைப் புதிய கண்ணோட்டங்களில் விதைக்கத் தொடங்கியது. தனித மனிதப் பார்வைகள் அகப்புற உணர்வுகளை மெய்மை சார்ந்த நிலையில் வெளிப்படுத்தின. வாழ்வியல் கண்ணோட்டங்களை யாரிடத்தும் சமரசம் செய்துகொள்ளாமல் மக்கள் வாழ்கையிலிருந்து விலகியும் விலகாமலும் எளிய முறையில் அதே சமயத்தில் பூசுமமாகவும் பாடல்கள் புனையப்பட்டன. சித்தர் பாடல்கள் பலவும் இந்தக் கண்ணோட்டத்தில் புரட்சியை விதைத்தன எனலாம்.

மெய்யியல் வழியே சித்தர் மன நிலையிலிருந்து பாடல் புனைய முடியும் என்பதை உணர்த்தும் வகையில் எழுதப்பட்ட நூல்தான் தத்துவித்துவம். தத்துவித்துவம் தத்துவ இழைகளைக்கொண்டு பின்னப்பட்டுள்ளது. இது ஒரு சோதனை முயற்சி. இந்த நூற்றாண்டில் இது ஒரு வகையில் புதுமையான முயற்சியும் கூட!

இந்த நூலைப் படைத்ததன் மூலம் தமிழன்பன் புதுமைச்சித்தராகவே ஆகியிருக்கிறார் எனலாம். இந்நூல் முயற்சிக்கு அடிப்படை அவருடைய அண்ணனின் இறப்பு. “அவர் மறைந்த நாளை ஒட்டிய காலத்தில் நான் எழுதி அங்கும் இங்குமாய்ப் பழைய குறிப்புகளில் கிடந்த பாடல்களின் தொகுப்பு” என்றும், “அண்ணன் என் மூலமாக எழுதிவைத்த சிறு பனுபல் இது” என்றும், “என் அண்ணனுக்குள் போய் அவருடைய உணர்வுகளையும் என் உள்ளுணர்வுகளையும் நான் திரட்ட முயன்ற முயற்சி” என்றும் தாம் எழுதிய முன்னுரையில் தம்மைப் பிரகடனப்படுத்துகிறார் கவிஞர்.

தத்துவம் பித்துவம் என்ற சொல்லாட்சியின் ஊடாக அகப்புற உணர்வுகளை மெய்யியல் கவிதைகளாகத் தீட்டிப் பார்த்திருக்கிறார். அதில் வெற்றியும் பெற்றிருக்கிறார்.

“இந்நூலில் தத்துவம் போலச் சில உண்மைகள் உளவாகலாம். அவ்வாறே பித்துற்ற தன்மையில் பிறந்த காரணத்தால் சில பித்துவங்கள் (புதிய சொல்லாட்சி அறிமுகம்) போல உளவாகலாம். எனவே தத்துவித்துவம் என்று பெயரிட்டுள்ளேன்” என்பது ஆசிரியரின் குறிப்பு.

வாழ்வின் மாயங்களையும் வாழும் வாழ்க்கையில் அன்றாடம் ஏற்படும் மாற்றங்களையும் மனத்தில் புதையும் வண்ணம் தத்துவித்துவமாக அல்ல; தத்துவமாகவே விவரிக்கிறார் கவிஞர்.

அனுபவத் தேடல் என்றில்லாவிட்டாலும் வாழ்க்கையின் அலசல் கவிஞரைத் தத்துவார்த்துமாக ஒவ்வொன்றையும் சொல்ல வைத்திருக்கிறது. அகமனத்தைப் புரட்டிப்போடும் அளவுக்கும், புறவெளியின் காட்சிகளை மெய்மைக்கு உரித்தாக்கும் பக்குவத்திற்குமான எடுத்துக்காட்டு இந்த நூல் என்று சொல்லலாம். ●

ஆசிரியர்:
ஈரோடு தமிழன்பன்

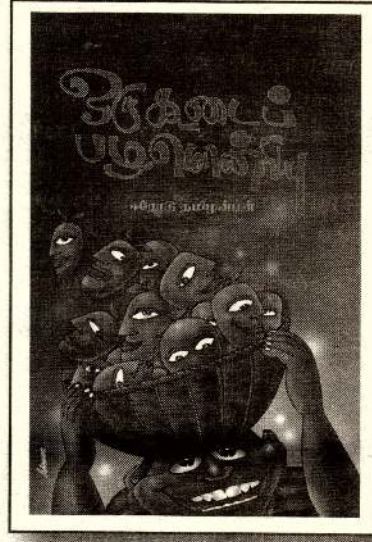
வெளியீடு: விழிகள் பதிப்பகம்,
8/ எம் 139, 7ஆம் குறுக்குத் தெரு,
திருவள்ளூர் நகர், திருவான்மியூர்,
சென்னை -41.
விலை ரூ. 60

ஒரு கூடைப் பழமொன்றியு

சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைப்பது நூலுக்குரிய பத்து அழகுகளில் ஒன்று. குறளும், ஆத்திசூடியும் குறுகிய அடிகளில் அமைந்த பிற நூல்கள் சிலவும் வாமனமாக இருந்தாலும் வடிவத்தால் குறுகினாலும் கருத்தால் வையத்தையும் வானத்தையும் அளப்பவை. அறிந்தவற்றைக் கொண்டு அறியாதவற்றையும், தெரிந்தவற்றைக் கொண்டு மேலும் தெளிவு பெறவும் செய்வது இலக்கியக்கலைகளில் ஒரு வகை.

சங்க இலக்கியத்தில் ஆங்காங்கே சிதறிக் கிடக்கும் பாடல்களுக்கிடையே முன்னோரின் மூத்த சொற்கள் புருந்திருக்கும். அது முதுசொல். தொல்காப்பியம் அச்சொல்லைத்தான் பதிவு செய்திருக்கிறது. முன்னைப் பழம்பொருளைப் (பழமொழியை) போற்றிப் பாடலில் எடுத்தாள்வது என்பது வழிவழி இருந்து வந்திருக்கிறது. அந்த வகையில் பழமொழிகளைப் பெய்து தனி நூலாகப் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் ஒன்றான பழமொழி நானூறு என்ற பெயரில் சங்க காலத்திற்குப் பிறகு வெளிவந்தது. அதன்பிறகு அந்த வழியில் சில பழமொழிகளைப் பாடலில் அமைத்துப் பாடுவது பக்தி இலக்கியங்கள் சிலவற்றில் பதிவாகியிருக்கிறது. பின்னர் நீண்ட இடைவெளி. முன்னோர் மரபைப் போற்றவேண்டாம் என்ற கடப்பாட்டை முன்னிறுத்திய நூல்கள் ஒன்றிரண்டு வெளிவந்தன. திருக்குறளைத் தம் கருத்து விளக்கத்திற்கு எடுத்தாண்டு திருக்குறள் குமரேச வெண்பா வெளிவந்தது. அதன் பிறகு நீண்....ட இடை....வெளி.

தற்போது தம் கருத்துகளைப் பழ(ம்)ஞ் சொற்களைக் கொண்டு ஒரு கூடை நிறைய நிரப்பி வைத்திருக்கிறார் கவிஞர் ஈரோடு தமிழன்பன். பழம் போன்ற மொழி என்ற வகையில் உவமைத்தொகையாக்கித் தம் எண்ணத்தோடு ஒன்றிக்கலந்து சென்றியு

வடிவத்தை இணைத்துக் கொண்டு பழமொன்றியு என்கிற வடிவத்தில் பழமொழியையும், ஜப்பானியக் கவிதை வடிவத்தில் இயற்றியிருக்கிறார். புதிய வடிவங்களில் தமிழ்க்கவிதை மலர வேண்டும் என்பதில் மிக்க ஆர்வம் கொண்டவர் கவிஞர். அத்தகைய பாணியை இளைஞர் மத்தியில் ஒரு தொடரோட்டமாக இயங்கி வருபவர். அவர் படைத்திருக்கும் இந்த நூல் சற்றே வித்தியாசமானது.

மூன்றடிகள், தொடக்கத்தில் பழமொழி இணைப்பு, பழமொழித்திரிபு, எள்ளல், கேலி, குத்தல், (கு)தர்க்கம். இவற்றைப் பின்புலமாக்கி அரசியல், குடும்பம், கல்வி, கோயில், கடவுள் என்று எதையும் விட்டு வைக்காது தொட்டுக் காட்டிச் செல்வது சுவையாக உள்ளது. பழமொழிகளுக்கு ஒரு திருப்பம் கொடுத்து, ஒரு சிறு மாற்றம் கொடுத்து அல்லது பார்வைத் திரிபைப் புகுத்தி அவற்றுக்குப் புத்தொளி பற்ற வைக்கும் முயற்சி இந்நூலில் நடந்துள்ளது என்கிறார் கவிஞர். இதனைப் படிப்போர் உணர்வர்.

ஆசிரியர்:

ஈரோடு தமிழன்பன்

வெளியீடு:

பாப்தலோ பாரதி பதிப்பகம்,
95, 2ஆம் முதன்மைச்சாலை,
போளூர்த் தோட்டம் 2ஆம் கட்டம்,
சென்னை-95.

விலை ரூ. 70

வட்டார வழக்கில் வகையான கவிதைகள்

காலச் சப்பரம்

கவிஞர் கவிமுகில் இழுத்துவரும் காலச் சப்பரம் புதிய வரவாகும். வழியில் நிற்க வேண்டிய இடத்தில் நிதானித்து நின்றும், வேகமாகச் செல்ல வேண்டிய இடத்தில் விரைவாய் ஓடியும் தங்குதடையில்லாத தஞ்சைத் தமிழ்த் தடத்தில் சப்பரம் பயணிக்கிறது. பண்பாட்டின் சுவடுகள் பெரிதும் மாறிவிடாத தஞ்சை மாவட்டக் கிராமப்புற மக்களின் வாழ்க்கையை அவர்களின் குணாதிசயங்களை யதார்த்தமாய்ச் சித்திரித்துக் காட்ட முடியும் என்பதில் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார். நாம் காணும் சாதாரணமானவர்களை மண்வாசத்தோடு அதுவும் பட்டிக்காட்டு மொழியில் பகட்டில்லாத நடையில் நேர்த்தியாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார் கவிஞர். தஞ்சை மாவட்ட வட்டார மொழி கவிதையில் இயல்பாகக் கலந்து ஒவ்வொரு கவிதையையும் நடைச்சித்திரமாக்கிக் காட்டியிருக்கிறது. கிராமியச் சொல்லாட்சிகளும், புதிய உவமை களும் கவிதைச் சூழலோடு அம்மக்களை நமக்கு நெருக்கமாக்கிவிடுகிறது.

சாதாரண மக்களை எப்படியெல்லாம் அலைக்கழிக்கிறது, புரட்டிப்போடுகிறது? எதார்த்தமான வாழ்க்கை வாழுகின்ற கிராமிய மக்களிடத்தில் இருக்கும் ஆசா பாசங்கள், பூச்சில்லாத வெகுளித்தனம், பழைய நிலையிலிருந்து மாற்றிக்கொள்ளாத மனோபாவம், அப்பட்டமான பச்சைத்தனம் இவை எல்லாவற்றையும் அரவணைத்துக் கொண்டு செல்கிறது காலச் சப்பரம். யதார்த்தமான பெயர்களையே ஒவ்வொரு கவிதைக்கும் தலைப்பாக அமைத்திருக்கிறார்.

எழவுக்கடை, கசால, கடைமடை, மொத ஆட்டம் இப்படிப் பல. தஞ்சை மாவட்ட வழக்கில் மிகுதியாக இன்றும் புழங்கும் வார்த்தைகளை அழகிய

கோவையாக்கியுள்ளார் கவிஞர். தொங்கட்டான், நார்த்தங்குருவி, கலரு, பீப்பீ, தொம்பங்குடிசை, கருவை, தாளடி முதலியன அப்படிப்பட்டவை.

பழைய சாலை பேசுவது போல் அமைந்த முதல் கவிதை முத்தாய்ப்பான கவிதையுங்கூட. பெளர்ணமியும் நட்சத்திரமும் என் கரையோரக் காவேரிக்கால்வாய், முகம் பார்த்து நகர்ந்ததுண்டு என்ற பார்வையும், அகப்பைக் காம்பு போல, கணுக்கள் சீவிய சிங்காரி நான், வான மேகம் மாராப்பை விலக்கி என்னில் விழுந்து கிடந்ததுண்டு என்றும் வரும் அடிகளில் கவித்துவம் நிறைந்திருப்பதோடு அக்கவிதையை முடித்திருப்பது நேர்த்தியாய் இருக்கிறது. பல கவிதைகளில் முடிவு கவித்துவத்தோடு இழைவதை மொத ஆட்டம், சப்பரம், எழவுக்கடை, அத்த பாசம், மேலண்ட கசால முதலியன சான்றுகளாகும்.

எழவுக்கடை அற்புதமான கிராம வாடை. அதில் வரும் வைதேகி எப்படிப்பட்டவள்? ஊருக்குள் சாவு வந்தால் வாடகைக்கு ஒப்பாரி இடுவாள். அவளை அற்புதமாகச் சித்திரித்துவிட்டு அவளது பண்பினையும் ஒப்பாரி சொல்லும் பாணியையும் கவிஞர் வியந்து, அவளது ஒப்பாரியால் சாவும் பெருமைகொள்ளும் என்றும், அவளது ஒப்பாரிக்காகவே சாகலாம் போல என்றும் சொல்லியிருப்பது நிசமான யதார்த்தம். அக்கவிதையின் முடிவு எதிர்பாராத திகைப்பு.

ஆசிரியர்: கவிமுகில்

வெளியீடு: விழிகள் பதிப்பகம்

விலை ரூ. 100

அழகாகத்தான் இருக்கிறது...

சந்தேகங்களுக்கு
வெளியே
எளிமையாகவே
யோசிக்கும்
நிறைவான
மனிதர்கள்...

அழகாகத் தான்
இருக்கிறது
அடிக்கடி
சொல்லி
மலர்களை
அபிநயிக்கும்
தென்றல்...

அதி காலைப்
பறவையின்
முதல்ப் பாடலில்
சுதி பிழைக்காத
திருப்பாவை....

தெளிவான
ஆற்றுத்
தண்ணியில்
முகம் பார்க்கும்
மணல்களின்
மகிழ்ச்சி...

காய்ந்து போய்க்
கழண்டு
விழப்போகும்
இலையின்
கடைசி நேர
நடனம்...

பட்டுக்கொண்டிருக்கும்
மரத்தை
இறுக்கிப் பிடித்து
இழுக்கும்
வேர்களின்
நம்பிக்கை ...

முடிந்தவரை
மறைக்க
எதுவுமில்லாமல்
முடிவு வரை
திறந்தே
வைத்திருக்கும்
ஆகாயம்...

பிரிந்தே
வாதம் செய்யாமல்
எல்லோருக்கும்
சேர்த்தே
வெளிச்சமாக
வெள்ளையடிக்கும்
வெய்யில்...

எல்லாக்
குழப்பங்களுக்கும்
வெளியே
இயற்கையின்
உலகம்
இப்பவும்
அழகாகத்தான்
இருக்கிறது.

கவிஞர் ஒஸ்லோ நகரில் வசிக்கிறார்.

என் தலையெழுத்தை எழுதிய கனித்துவம்

ஏறத்தாழ கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளாகப் புதுச்சேரி பாரதி அன்பர்கள் அறக்கட்டளை நடத்தும் பாரதியின் நினைவு நாள் நிகழ்ச்சியில் தொடர்ந்து, விடாமல் கலந்துகொண்டு வந்திருக்கிறேன். அறக்கட்டளையின் தலைவராகப் பொறுப்பு வகிக்கிறேன்; கி.ரா மதிப்புறு தலைவர்; ஆனாலும் அறக்கட்டளையை உருவாக்கி உயிர்ப்புடன் இயக்குவதில் பெரும்பங்கு வகிப்பவர் புதுச்சேரி அரசின் மேனாள் செயலாளர் திரு. ஹேமச்சந்திரன், ஐ.ஏ.எஸ்., அவர்கள்தான்; இந்த ஆண்டும் நிகழ்ச்சி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. ஆனால் நான்தான் கலந்துகொள்ள முடியவில்லை.

கடந்த 20 நாட்களாக சென்னையில் வந்து மாட்டிக்கொண்டேன். துணைவியார்க்கு உடல்நலக் குறைவு. நோயோடு போராடுவது எத்தகையது என்பதை முதன்முதலில் துணைவியார் மூலமாகவே முன்பொரு தடவை தன்னந்தனியாய் அனுபவித்தேன்; அப்பொழுது மகன் அன்புச்செல்வன் முழுப்பாரத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளான். (அவன் சென்னை, பொது மருத்துவமனையில் துணைப் பேராசிரியராகப் பணிபுரிகிறான்). முன்பு அப்பலோ மருத்துவமனையில் கண்ணைக் கட்டிக் காட்டில் விட்டது மாதிரி, நோயைக் குறித்து எதுவும் தெரியாமல்

மருத்துவம் பார்த்தேன், இப்பொழுது மகன் மூலமாக நோய் குறித்து எல்லா விவரமும் தெரிகிறது; ஆனால் இதுதான் அதைவிடப் பெருந்துன்பம் தருவதாகத் தோன்றுகிறது; அறியாமை மாதிரி சுகமான ஒன்று வேறொன்றும் இல்லை போலும்.

சரி! சொல்ல வந்த விஷயத்திற்கு வருகிறேன்; பாரதியார் நினைவுநாளில் புதுச்சேரி நிகழ்ச்சியில்தான் கலந்துகொள்ள முடியவில்லை, சென்னையில் அவர் வாழ்ந்து மடிந்த திருவல்லிக்கேணி வீட்டிற்காவது போய் வரலாமென்று முடிவெடுத்தேன். நாங்கள் செப்டம்பர் 12இல்தான் அவர் நினைவுநாள் நிகழ்ச்சியை நடத்துவோம்; அவரது இறப்புச் சான்றிதழ்படி 12தான் சரி; ஆய்வாளர்கள் அச்சான்றிதழைப் படி எடுத்து நிறுவியுள்ளனர்; ஆனாலும் வழக்கத்தில், அரசு அறிக்கைப்படி 11ஆம் தேதிதான் கொண்டாடப்படுகிறது. சரி! அன்றைக்கே போவோம், ஏதாவது அரசு நிகழ்ச்சி நடக்கும்; அதிலேயும் சிறிது நேரம் அமர்ந்து நோயின் நெடியைக் கொஞ்ச நேரம் மறந்து வரலாமென்று புறப்பட்டேன்.

புறப்பட்ட பிறகுதான் நினைவுக்கு வந்தது. சமூகப் பிரக்ஞையோடு கடும் முயற்சியில் வந்துகொண்டிருக்கும் மாத இதழான 'காக்கைச் சிறகினிலே' அலுவலகம்

திருவல்லிக்கேணியில்தானே இருக்கிறது; அதன் ஆசிரியர் தோழர் முத்தையா அவர்களையும் பார்த்து விடலாமே என்ற எண்ணம் வந்தது. “காக்கைக்குக்” கிராவின் கரிசல் அறக்கட்டளை விருது கிடைத்தபோது அவரை நேரில் பார்த்தது; மற்றபடி தொலைபேசியில் தான் பேசிக்கொள்வது; எடுத்தவுடன் ‘வணக்கம், வணக்கம்’ என்று இரண்டு தடவை சொல்வது அவரைத் தனியாக அடையாளம் காட்டும். நகரப் பேருந்தில் ஏறி உட்கார்ந்திருந்தேன்; தொடர்புகொண்டேன். அதேபோல், ‘வணக்கம், வணக்கம்’ என்றார். ‘சென்ட்ரல்’ வந்தவுடன் எந்த வண்டியில் ஏறி, எங்கே இறங்க வேண்டுமென்பதையெல்லாம் விவரமாகச் சொன்னார்.

இறங்கியவுடன் பாய் கடையில் காப்பியைக் குடித்துவிட்டு நடந்தோம். உற்சாகமாக; ஐஸ் ஹவுஸ்-க்கு இவ்வளவு பக்கத்திலேயே இருக்கிறதா பாரதி வீடு என்று நினைக்கும்படியாக உடனே வீடு வந்துவிட்டது. நினைத்தபடி அரசு விழா இல்லை என்றாலும், ஏதோவொரு தனியார் அறக்கட்டளை, கல்லூரிப் பெண்களை அவை நிறையக் கூட்டி வைத்து நிகழ்த்திக்கொண்டிருக்கிறது. நுழைவாயிலில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் பாரதியாரின் மாட்பளவு சிலைக்குக் கீழே பாரதியின் இறந்த தேதி “12.09.1921” என்று பதிக்கப்பட்டிருந்தது; அரசே ‘12’ என்றுதானே பதித்திருக்கிறது; பிறகேன் இன்னும் 11ஆம் தேதியில் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறதென்று எனக்குள் தோன்றியது.

சுவர்களில் மாட்டியிருக்கும் புகைப் படங்களைப் பார்த்து முடித்தோம். கொஞ்ச நேரம் அந்த நிகழ்ச்சியில் உட்கார்ந்துவிட்டுப் போகலாமென்று தோன்றியது. மேலே விசிறி பார்த்து உட்கார்ந்தோம். இராணி மேரிக் கல்லூரியைச் சேர்ந்த ஒரு மாணவி பெயரைச் சொல்லி, “அவர் இப்பொழுது பாரதியார்

பாடலொன்றைப் பாடுவார்” என்று நிகழ்ச்சியின் தலைவர் அறிவித்துவிட்டு அமர்ந்தார். கூட்டத்திலிருந்து எழுந்து சென்ற மாணவி, அருமையான குரலில் சுருதி சுத்தமாக ஆனந்தம் அவையில் பரவும்படி அழகாகப் பாடியது. “காணி நிலம் வேண்டும்” - பாடல். கண்ணை மூடிக் கரைந்தேன். கடைசியில் வந்துவிழும் அந்தப் பாடல் வரி மீண்டும் மீண்டும் என்னுள் எழுந்து அலையாய் வந்த வண்ணம் இருந்தது. “பாட்டுத் திறத்தாலே இவ்வையத்தைப் பாலித்திட வேண்டும்” - என்ற அந்த ஒருவரிதான் பாரதியின் கவிதையியலாக - அழகியல் கோட்பாடாகப் - பட்டது. காசு, பரிசு, சொகுசு என அறம் மறந்து மலினப்பட்டுக் கிடக்கும் இன்றைய எழுத்துலக வாசிகளையும் இணைத்துப் பார்க்கிறேன். பாரதி மிகப் பெரும் ஆளுமையாக எனக்குள் விரிவதை உணர முடிந்தது.

மொழியைக் கேட்பதில், வாசிப்பதில் ஒருவிதமான சுகத்தை இன்பத்தை அனுபவிக்கிற உணர்வை எப்பொழுது பெற்றேன் என்று என் நினைவுகளைத் திருப்பிப் பார்க்கிறேன். சின்ன வயதில் பதவீர் காய்ச்சி கருப்பட்டி தயாரிக்கும் அக்கா பண்ணைக்குப் “பிள்ளை எடுக்க” அம்மா அனுப்பினாள். அங்கே அக்கா பாடும் தாலாட்டுப் பாடல்களை, அந்தக் குழந்தையைத் தூங்க வைப்பதற்காக நானும் தொட்டிலை ஆட்டிப் பாடத் தொடங்கினேன். அதுதான் மொழிக்குள் கசிந்து கொண்டு கிடக்கும் அழகியல் இன்பத்தைக் கண்டுகொள்ள எனக்குக் கிடைத்த முதல் தருணமென்று இப்பொழுது நினைக்கிறேன்.

வெள்ளைக் குடப்பிடிச்சு - ஒங்க மாமன் வெள்ளாமை பாத்துவர - கண்ணே நீ விளையாட வந்தாயோ!
நீலக் குடப்பிடிச்சு - ஒங்க மாமன் நிலமெல்லாம் பாத்துவர - கண்ணே நீ உள்ளம் குளிர வந்தாயோ!

காசு, பரிசு, சொகுசு என அறம் மறந்து மலினப்பட்டுக் கிடக்கும் இன்றைய எழுத்துலக வாசிகளையும் இணைத்துப் பார்க்கிறேன். பாரதி மிகப்பெரும் ஆளுமையாக எனக்குள் விரிவதை உணர முடிந்தது.

காக்கைக் சிறகினிலே
அக்டோபர் 2014

என்று பாடிய அந்தப் பாடல் இன்றைக்கும் நினைவிருக்கிறது.

இதற்குப்பிறகு பாரதி வடிவமைத்த வரிகள்தான் என் இளவயது பிஞ்சு உள்ளத்தையும் வடிவமைத்தன என்று சொல்ல வேண்டும்.

நெஞ்சில் உரமுமின்றி
நேர்மைத் திறமுமின்றி
வஞ்சனை செய்வாரடி - கிளியே
வாய்ச் சொல்லில் வீரரடி

இன்றுவரை தொடரும் சமூகம் குறித்த விமர்சனப் பார்வையை எனக்குள் ஆழமாகச் செலுத்தியது பாரதியின் இதுபோன்ற கவிதை வரிகள்தான்

வயிற்றுக்குச் சோறிட வேண்டும் இங்கு வாழும் மனிதர்களுக்கெல்லாம் என்றும்,

சொல்லக் கொதிக்குதடா நெஞ்சம் வெறுஞ் சோற்றுக்கோ வந்தது இந்தப் பஞ்சம் என்று பாரதி பாடிய வரிகள்தான் இன்றுவரை என்னுடைய பொதுவுடைமைப் பொருளாதாரக் கல்வியின் அரிச்சுவடியாகத் தொடர்கிறது. தாவரங்களின் உயிரணுக்குள்ளேயே புகுந்து புரட்சிகள் பலவற்றை நடத்திவிட்ட இந்த அறிவியல் உலகத்திலும் இன்னும் பட்டினியாய் பரிதவித்துப் பல கோடி மக்கள் செத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற நிதர்சன உண்மை என்னைப் படுத்துகிற பாடு சொல்லில் அடங்குவதில்லை; இந்த மன அமைப்பை வடிவமைத்தது பாரதியாரின் வரிகள்தான் என இன்றைக்கு உணர்கிறேன்.

இதுபோலவே நாணமும் அச்சமும் நாய்களுக்கு வேண்டுமாம் என்று நச்சென்று விழுந்த பாரதியின் வரிகள்தான் பெண்ணியம் தொடர்பான என் எழுத்துகளுக்கெல்லாம் ஆதாரமெனப்படுகிறது.

தொடர்ந்து இந்தக் கல்விமுறை குறித்த கடுமையான விமர்சனப் பார்வையையும் பாரதிதான் கற்றுக் கொடுத்துள்ளானெனத் தோன்றுகிறது. “அல்லல் மிக்கதோர் மண்படு கல்வி” என்றும், “பேடிக்கல்வி பயின்றுழல் பித்தர்கள்” என்றும்,

“செலவு தந்தைக்கு ஓராயிரம் சென்றது தீதெனக்குப் பல்லாயிரம் சேர்ந்தன நலமொர் என்துணையுங் கண்டிலேன் இதை நாற்பதாயிரங் கோயிலில் சொல்லுவேன்”

என்றும் பாரதி நெஞ்சில் தீப்பிடிக்கிற மாதிரி வார்த்தைகளை எனக்குள் வீசி இருக்கிறான். இன்னும் சொல்லிக்கொண்டே போகலாம்.

இந்த வாழ்க்கை குறித்த ஒருவிதமான நிலையாமைப் பார்வையும், ‘சூன்யம்’ என்கிற பார்வையும் எனக்குள் சரிநிகர் இணையாகத் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கின்றன. அதற்கும் பாரதிதான் காரணமெனப்படுகிறது. 1910இல் பாரதி எழுதிய ‘கனவு’ என்ற கவிதையில் வரும்.

‘உலகமெலாம் ஓர் பெருங்கனவு அஃ துளே உண்டு உறங்கி இடர் செய்து செத்திடும் கலக மானிடப் பூச்சிகள் வாழ்க்கையோர் கனவினுங் கனவாகும்’

என்ற வரிகள் என் இளமைக் காலத்திலேயே என்னோடு பயணம் செய்யத் தொடங்கி விட்டன.

‘இன்பமெனச் சில கதைகள் எனக்கு ஏற்றமென்றும் வெற்றி என்றும் சில கதைகள் துன்பமெனச் சில கதைகள் கெட்ட தோல்வி என்றும் வீழ்ச்சி என்றும் சில கதைகள்’

என்ற கண்ணன் பாட்டு வரிகள், சாமி கும்பிடாத எனக்குள் பரவி நிலைத்து விட்டன.

இப்படி எண்ணிப் பார்த்தால் என் மன அமைப்பைக் கட்டமைப்பதிலும், சமூகம் குறித்த மதிப்பீடுகளை வடிவமைத்துக் கொள்வதிலும் பாரதியின் கவித்துவ வரிகளே எனக்குள் ஆசானாக நின்று செயல்பட்டுள்ளன என்று தெரிகிறது.

ஒருவனின் தலை எழுத்து என்பது சமூகம் வாழ்வு குறித்த அவனது மதிப்பீடுகளின் தன்மையைப் பொறுத்துதான் அமைகிறது. அப்படிப் பார்த்தால் எனது தலை எழுத்தை எழுதியது பாரதியின் கவித்துவ மொழியே என்று உறுதியாக இன்று என்னால் சொல்ல முடிகிறது.

பாரதியின் இந்த நினைவு நாளில் என்னுடைய இந்தப் பயணம், இப்படியொரு நினைவு உலகிற்குள் என்னைச் செலுத்தி, என்னைக் கண்டெடுக்கப் பயன்பட்டுள்ளது.

அவர்கள் நிம்மதி இழந்துவிட்டார்கள்

என் வலது கையின்
கட்டைவிரலை வெட்டி விட்டார்கள்

சுதந்திர தேசத்திற்காக போராடும்
தீவிர எழுத்தாளன் என்பது
அவர்களின் கணிப்பு

என் போராட்ட களத்தில்
அந்த கையை
உயர்த்தித்தான் அவர்களுக்கெதிராய்
கோஷம் எழுப்பினேன்

வெட்டுண்ட அந்த கைகளை
இப்போதெல்லாம் உயர்த்துவதில்லை

முன்னைவிட அவர்கள் நிம்மதி இழந்தார்கள்
அவர்களால் இப்போது முடியவில்லை
என் குரூரமான எழுத்துக்களை சகித்துக்கொள்ள

முன்னைவிட
நான்
இப்போது தான் தீவிரமாக எழுதுகிறேன்

என் விரல்களிலிருந்து வழியும் ரத்தம்
எரிமலையாய் வெடிக்கிறது

நான் இப்பொழுதெல்லாம்
போராட என் கைகளை உயர்த்துவதில்லை
அவர்களுக்கு எதிராக கோஷங்களை எழுப்புவதில்லை

என் கைகளை
தாழ்வாக தொங்கவிட்டுவிட்டேன்
ரத்தம் வடிகிறது

முன்னைவிட அவர்கள் நிம்மதி இழந்துவிட்டார்கள்.

மடல் திரட்டி

காந்தி தேசமே... காவல் இல்லையா? நீதிமன்றமே நியாயம் இல்லையா...? என்ற ஒரு திரைப்படத்தின் பாடல்வரிகள்தான் உங்களது தலையங்கத்தைப் படித்தவுடன் நினைவுக்கு வந்தது. போராட்டத்தால் பெற்றதுதான் இந்தியச் சுதந்திரம். இன்று காந்திய வழிப் போராட்டத்திற்கு வழியில்லாமல் முடக்கிப்போடும் அரசை நினைத்தால் எரிச்சல்தான் ஏகமாய் வருகிறது. காந்தி மண்ணில் ஆட்சி செய்தவர் பிரதமராகி, இன்று அவரது அகிம்சைப் போராட்டத்திற்கு எதிராக நிற்கும் இந்த அவல நிலையை என்னவென்று சொல்வது?

என். அருள்முருகன் எனும் கவிஞர் சகாராவின் ஆசிரியர் தினச்சிறப்புக் கட்டுரை மனதை நெகிழச் செய்தது. கிராம ஆசிரியர்கள் பெரும்பாலும் அன்பைச் சொரிபவர்களாகத்தான் ராமசாமி சரோஜாவைப் போல இருந்துள்ளார்கள். நகர ஆசிரியர்களில் பலரும் இதுபோலயிருப்பதில்லை. இன்றைய மாணவர்கள் என் செய்வர் பராபரமே!

- கூர்ய நிலா, சேலம்

ராயர்காடு என்ற சிறுகதையை எழுதிய செங்கான் கார்முகில் என்பவருக்கு என் உள்ளம் கவர்ந்த நன்றிகளும், வாழ்த்துக்களும். ஏழைகளாக உள்ளவர் ஒரு நிலத்தில் பயிர் செய்ததால் அவர் புகழ் பரவியது. குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தால் அந்த தந்தையின் பெயரை முன்பு சுருக்கி வைப்பதுபோல அந்தக் காட்டை ராயர்காடு என்றார்கள்.

- தி.கவியரசன், VIII-B தே.பிரித்தோ
மேல்நிலைப்பள்ளி, தேவக்கோட்டை

காக்கை செப்டம்பர் இதழில் சு. இராமசுப்பிரமணியத்தின் 'உயிரை உறைய வைக்கும் கதிர்வீச்சு பரிசோதனைகள்' என்ற கட்டுரையைப் படித்தேன். இரக்கமில்லா மனித பிறவிகள் ஏராளம் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தன. அதிலும் கதிர்வீச்சு கொடூரம். படித்தவுடன் மனதை கிள்ளி எடுத்தது. அதன் வலி வெர்ட்டஸ்

ஹார்மேனை பார்த்தவுடன் தெரிந்தது. மனிதக் கதிர்வீச்சின் தாக்கம் எவ்வளவு கொடூரம் என புரிந்துகொண்டேன்.

- த.பாலமுருகன், VIII-B தே.பிரித்தோ
மேல்நிலைப்பள்ளி, தேவக்கோட்டை

உயிரை உறைய வைக்கும் கதிர்வீச்சுப் பரிசோதனைகள் படித்தேன். அது அதிர்ச்சி தந்த வாசிப்பாக என்னை வாசித்தது. இந்த பூமியில் நஞ்சு விதைகளை விதைத்து விதைத்து கல்லறை கட்டுகிறார்கள். கல்லறை எப்போதும் மவுனமாகவே. அதிலும் சோவியத் அதிபர் ஸ்டாலின் பற்றிய செய்திகளைப் படித்தபோது ஜார் மன்னனே பரவாயில்லை என்று தோன்றுகிறது. விவசாயம் படித்தவன், மருத்துவம் படித்தவன் இவர்களில் யார் சிறந்தவர், எனக் கேட்டால் விவசாயம் படித்தவன் சிறந்தவன் என்பேன், காரணம் விவசாயி இயற்கையான மழையைத்தான் வேண்டுவான். மருத்துவனோ புதிய புதிய நோய்கள் வேண்டுமென்று நஞ்சுகளை மாத்திரையாக மாற்றிக்கொண்டிருப்பான். சு.இராமசுப்பிரமணியனுக்கு இன்னும் கூடுதல் பக்கங்களைக் கொடுத்திருக்கலாம்.

விச்வநாதன், கோவில்களும் கடவுள்களும், கார்ப்பரேட் தொழிலகம் போல் மாறிவிட்டது என மனம் குமுறியுள்ளார். கடவுளும் கோவில்களும் நம் மடமைகளைத்தான் உற்பத்தி செய்கிறது. பக்தியை கைவிடுவோம். நம்புத்தியை செயலாக்குவோம். கடவுளுக்காக நாம் ஏன் அழ வேண்டும்.

- சின்ன வெங்காயம், சென்னை- 78

இதழ் முழுமையும், எது மாதிரியும் இல்லாது புது மாதிரியாக உள்ளது. சமுதாயத்தை விழித்தெழுவதற்கு ஊக்கம் மூட்டும் கவிதை, கட்டுரைகள் நிறைந்துள்ளன. கதிர் வீச்சின் கொடூரம் உள்ளபடியே இதயத்தை பெரிதாக காயப்படுத்திவிட்டது. நாஞ்சில் நாடன் அவர்களின் எந்தனுக்கும் அறம்பாடச் சொல் ஒன்று தா நெஞ்சைத் தொட்டது.

- ப.கிருஷ்ணமூர்த்தி, ஓமலூர் சேலம்

காக்கைகள்

இலக்கிய மாத இதழ் சிறுகதை

288, டாக்டர் நடேசன் சாலை,
திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை-600005.
செல்பேசி: 98414 57503
தொலைபேசி: 044-2847 1890

36 மாதங்களாய்
தமிழ் இலக்கிய வானில்
தனிப்பாதை போட்டுக்கொண்டு
பயணிக்கும் காக்கை.

இலக்கியம், அறிவியல், தொன்மம்,
வாழ்வியல், கல்வி, அரசியல், ஈழம்
என எல்லாத் தளங்களிலும்
ஆழத் தடம் பதித்திருக்கும் காக்கை.

மத ஒடுக்குமுறை, இன ஒடுக்குமுறை, சாதிய ஒடுக்குமுறை,
மொழி ஒடுக்குமுறை, ஒடுக்குமுறைக்குள் ஒடுக்குமுறை
என எல்லா பிரச்சனைகளீழ்தும்
சிறகு விரித்துள்ள காக்கை.

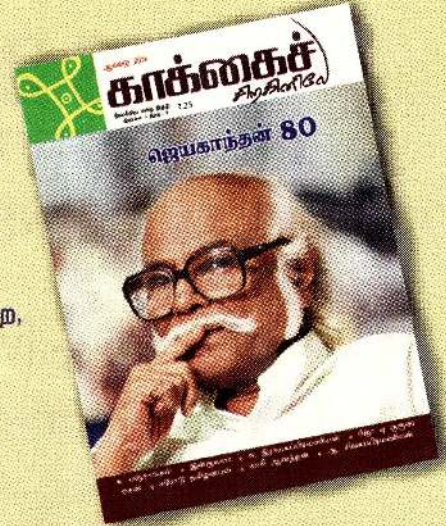
இந்த மண்ணுக்காகவும்
இந்த மண்ணை நேசிக்கும் மக்களுக்காகவும்
குரல்கொடுக்கும் காக்கை.

மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள், இளம்படைப்பாளிகள்,
வளரும் படிப்பாளிகள், மூத்த எழுத்தாளர்கள், விமர்சகர்கள்
என பரவலான வாசக தளத்தை தன்னகத்தே
தகவமைத்துக் கொண்டது.

இந்நிலையில்
காக்கை இன்னும் உயரே உயரே
பறக்கவும் பயணிக்கவும் சிறகுவிரிக்கக்
காத்திருக்கிறது.

உங்கள் நிறுவன விளம்பரச் செய்தியை
காக்கையின் சிறகுகளிலும் எழுதுங்கள்.
சிறகடிக்க உதவுங்கள்.

பறக்க விடுவோம்; பயணிக்கச் செய்வோம்
உன்னத நோக்கத்துக்காக பறக்கட்டும் காக்கை.

சந்தா விபரம்

தனி இதழ் விலை	ரூ. 25
ஆண்டுக் கட்டணம்	ரூ. 275
இரண்டு ஆண்டு	ரூ. 500
ஐந்தாண்டுக் கட்டணம்	ரூ. 1250
மாணவர் சந்தா	ரூ. 200

(மாணவர்கள். கல்வி நிறுவனத் தலைவர் அல்லது துறைத் தலைவர் சான்றிதழோடு விண்ணப்பிக்க வேண்டும்)

வெளிநாட்டு உறுப்பினர்
ஆண்டுக் கட்டணம்

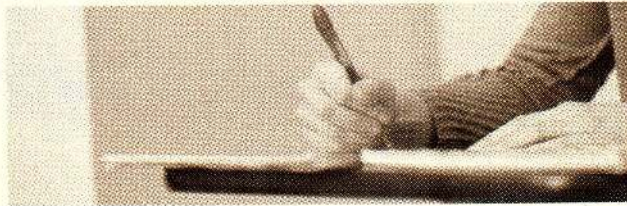
\$ 30

விளம்பரக் கட்டண விபரம்

அட்டை (வண்ணப் பக்கம்)	
நான்காம் பக்கம் வண்ணம்	ரூ. 10,000/-
2ம், 3ம் பக்கங்கள் வண்ணம்	ரூ. 7,500/-
உள் பக்கம் (கருப்பு வெள்ளை)	
முழு பக்கம் கருப்பு வெள்ளை	ரூ. 2,000/-

காசோலைகள், வங்கி வரைவோலைகள். அனைத்தும்
KAAKKAI, (A/c No. 60111010005660,
SYNDICATE BANK, Triplicane, Chennai - 5.
IFSC: Synb0006011) என்ற பெயருக்கு சென்னையில்
மாற்றத்தக்கதாக அனுப்ப வேண்டும்.
பணவிலை முனியாடர் மூலமும் சந்தா செலுத்தலாம்.

IAS 2014-MAINS INTENSIVE WRITING PROGRAM (ALL GENERAL STUDIES PAPERS) + 4 MOCK TESTS

STARTS ON OCT 6th

